

PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

*** Şefik Hüsnü TKP'sinin 1926 Programının Revizyonist Hattı, Bugün Her Türden Oportünizmin ve Revizyonizmin İdeolojik Siyasi Gıdasıdır!**

TKP 1926 Programının, İzdaşı Yeni-PDA'cı TDKP-İÖ'nün ve Sosyal Faşist TKP'nin Eleştirisi

*** Rus Sosyal Emperyalistlerinin Uşağı Vietnam Sosyal Faşistlerinin Demokratik Kamboçya'yı İşgalini Nefretle Kınıyoruz!**

*** Türkiye Proletaryasının Doğuşu, Gelişmesi ve Mücadelesi (IV)**

*** Ortak Açıklamalar ve Duyurular!**

İÇİNDEKİLER

Sayfa :

1. ŞEFİK HÜSNÜ TKG'SİNİN 1926 PROGRAMININ REVİZYONİST HATTI, EUCÜN HER TÜR DEN OFORTÜNİZMİN VE REVİZYONİZMİN İDEOLOJİK-SİYASİ GIDASIDIR!
36. CUMHURİYET GAZETESİNİN YAYIN SİYASETİNİ BELİRLEYEN YÖNETİCİ VE YAZARLARINA!
37. RUS SOCYAL EMPERYALİSTLERİNİN UŞAĞI VIETNAM SOCYAL FAŞİSTLERİNİN DEMOKRATİK KAMBOÇYA'YI İŞÇALINI NEFRETLE KINIYORUZ!
44. TÜRKİYE PROLETARYASININ DOĞUŞU, GELİŞMESİ VE MÜCADELESİ (IV)
54. ORTAK AÇIKLAMALAR
56. BATI ALMANYA'DA TÜRKİYELİ İŞÇİ VE ÖĞRENCİLERİ TARAFINDAN ASHC İLE DAYANIŞMA KAMPANYASI BAŞARIYLA YÜRÜTÜLDÜ!
57. ATİF-ATÖF ORTAK AÇIKLAMASI!
58. İF-ÖF AÇILIŞ KONUŞMASI!
63. PARTİZAN ADINA BİR TARAFTARIMIZIN KONUŞMASI!
68. OKURLARIMIZA DUYRULUR!

Aylık Dergi

Sahibi : İsmet Tcsun

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü : İrfan Aşık

Yönetim Yeri : Gençtürk Cad. Cengiz Han, No:11/10 Laleli - İstanbul

Yazışma Adresi : P.K. 648, Aksaray - İstanbul

Dizgi-Zeekı : Uğur Ofset Matbaası - İzmir

Abone Şartları : Yıllık: 240 TL, Altı aylık: 120 TL (Yurtdışı: iki katı)

İlan Şartları : Tam sayfa 1000 TL, Yarım sayfa 500 TL, Çeyrek sayfa: 250 TL.

Genel Dağıtım : Ülke Dağıtım, Çağaloğlu Meydanı, Beyhan, No: 29/31, Kat: 4/303

Çağaloğlu/İSTANBUL

Şefik Hüsnü TKP'sinin 1926 Programının Revizyonist Hattı, Bugün Her Türden Oportünizmin ve Revizyonizmin İdeolojik Siyasi Gıdasıdır!

— GİRİŞ —

Geçen sayımızda, Mustafa Suphi'nin ölümünden sonra TKP'ye revizyonist bir çizginin hakim olduğunu ve Şefik Hüsnü'nün TKP'yi reformcu bir burjuva partisine dönüştürdüğünü belirtmiştik. Ayrıca, izlediği revizyonist çizginin bir sonucu olarak TKP'nin 1952 tevkifatıyla çöktürüldüğünü, 1960'lerden sonra «TKP» adıyla ortaya çıkan sahtekarlar şebekesinin ise, Şefik Hüsnü önderliğindeki TKP ile dahi alakası olmayan sosyal-faşist, modern revizyonist, Rus sosyal emperyalizminin uşağı bir parti olduğunu da söylemiştik.

Şimdi, Şefik Hüsnü önderliğindeki revizyonist TKP'nin 1926'da kabul edilen programıyla, sahte TKP'nin 1970'lerde yayınladığı sosyal emperyalizme hizmet programını karşılaştıracamız. Bu karşılaştırma, bir yandan iki program arasındaki nitelik farkını gözler önüne serecek, sahte TKP'nin, 1926 Programının revizyonizmini yeterli bulmayan karşı-devrimci yüzünü ve sosyal-faşist demagojisini ortaya çıkaracaktır. Diğer yandan, 1926 Programının revizyonist çizgisini de teşhir edecek ve avni revizyonizmi bugün değişik kılıklarla sürdürmeye çalışanların maskelerini düşürecektir.

Bugün ülkemizde Marksizm-Leninizmle her türden oportünizm tam bir hesaplaşma içine girmiştir. Bu hesaplaşma içinde, Şefik Hüsnü'nün 26 yıllık yönetimi boyunca kemikleştirdiği revizyonizmin Türkiye'deki devrimci harekete miras bıraktığı sınıf uzlaşmacı çizginin açığa çıkarılması şarttır. Marksist-Leninist maskeli oportünistler ve revizyonistler bugün hala bu çizginin savunuculuğunu yapıyorlar. «Devrimci» maskeli karşı-devrimciler ise bu çizgiden kalkarak ulaştıkları halk düşmanı sallarından halka ve devrime saldırıyorlar. Dolayısıyla, 1926 Programının eleştirisi bugünkü «Marksizm-Leninizm» maskeli revizyonizmin gıdasını oluşturan tezleri ortaya çıkartacak; sahte TKP Programının eleştirisi ise «devrimci» maskeli karşı-devrimcilerin 1926 Programının tezlerinden yola çıkarak ulaştıkları halk düşmanlığını sergileyecektir.

Şefik Hüsnü mirasının 1970'lerdeki en ateşli savunucusu PDA-TİİKP idi. Bu miras, «üç dünyacı» modern revizyonizme dört elle sarılarak karşı-devrime iltihak edişine kadar Aydınlik'ın başlıca sermayesiydi. Aydınlik, 1976'da bile, «Türkiye devrimcileri Şefik Hüsnü'lerin devrimci programında savunduğu görüşlerin düzeyine ancak 1970'de ulaşılar...

1926 Programı, Şefik Hüsnü'lerin Lenin'ci ve Stalin'ci çizgilerinin teorik ifadesidir» (1) diyecek kadar sadık bir Şefik Hüsnü mirasçısıydı. Bu miras Aydınlık'ı en sonunda karşı-devrim saflarına yolcu etti. Bugünkü Aydınlık artık 1926 Programının da gerilerine düşmüş, sahte TKP'nin yanında, halk düşmanları arasındaki «mutena» yerini almıştır.

1926 Programını savunmanın kişiyi sonunda nerelere yolcu edeceğini göstermesi bakımından, Aydınlık ibret verici bir örnektir. Bu nedenle, 1970'lerin PDA'sından boşalan yeri doldurmak için bugün hızla ileri atılmış olan, «Parti Bayrağı» isimli Derginin ve «TDKP-İÖ» isimli örgütün akıbetlerini de dikkatle izlemek gerekir. Çünkü Parti Bayrağı ve TDKP-İÖ, 1926 Programının savunulması konusunda da PDA'dan ve TİİKP'den boşalan yere talip olmuşlardır.

Parti Bayrağı bugün, Şefik Hüsnü'den 1970'lerin PDA'sına kalan mirası, yeni bir cila ile savunuyor. Parti Bayrağı'nın 5. Sayısında yayınlanan 1926 Programının eleştirisinde, Şefik Hüsnü revizyonist olarak değerlendirilirken, 1926 Programı **esas** olarak bu eleştirinin dışında tutuluyor ve şöyle deniyor: «1926 Programı ile Ş. Hüsnü önderliğindeki TKP'nin teorik temeli ve izlediği siyasi çizgi arasında ortak yönler olduğu gibi çelişen yönler de vardır ve **çelişen yönler esas** teşkil etmektedir» (2). Parti Bayrağı bu tespitiyle 1926 Programının revizyonist özünü gözlerden gizliyor. Neden? Çünkü Parti Bayrağı bu revizyonist özü bugün aynen savunmaktadır.

Proletarya partisinin varlığını inkar temelinde birleşen oportünistlerin, özellikle de bunlar içinde bugün PDA'nın ve TİİKP'nin eski yerine talip olarak öne çıkan Parti Bayrağı ve TDKP-İÖ'nün maskesini düşürmek için 1926 Programının revizyonist özünü kavramak şarttır. TİİKP Programı ile 1926 Programının bazı yerlerde kelimesi kelimesine aynı olan maddelerini, şimdi ismini «TDKP-İÖ» olarak değiştirmiş bulunan THKO'nun, «Konferans Belgeleri»nde nasıl olduğu gibi sürdürdüğünü görmek gerekir. İbrahim KAYPAKKAYA'nın, daha 1972'de TİİKP'yi eleştirirken koyduğu Marksist-Leninist tezler, «THKO Konferans Belgeleri»ne de cevap oluşturuyor. Bu, kılık değiştiren revizyonizmin özünün aynı kaldığını göstermesi bakımından ibret vericidir.

Sahte TKP'nin Programına gelince, bu artık 1926 Programı ile de alakası kalmamış olan, açık bir karşı-devrim programı, sosyal-faşist bir demagoji örneğidir. Bu programda konan görüşler, bugünkü TİP, TSİP ve T'K'P'den TİKP-Aydınlik'a kadar uzanan «devrimci» maskeli karşı-devrimcilerin modern revizyonist dünya görüşünü yansıtıyor. 1926 programının, devrimi objektif olarak imkansız kılan çizgisinden, açık devrim düşmanlığına iltahakı simgeliyor.

Bir yandan Marksizm-Leninizmle revizyonizmi, diğer yandan devrim ile karşı-devrimi ayıran kesin ve kalın çizgileri gösterebilmek için bu sayıdaki yazımızı üç bölümde ele alacağız:

İlk bölümde 1926 Programını eleştireceğiz. Kemalistleri milli burjuvazinin temsilcisi olarak gösteren, feodalizmin bu «milli burjuvazi» tarafından tasfiye edildiğini savunan, ülkemizde demokratik devrimin

özünü toprak devriminin ve temel gücünü köylülüğün oluşturduğunu görmeyerek toplu ayaklanma hayalleri kuran, siahlı mücadeleyi reddeden ve objektif olarak devrimi imkansız kılan bu programın, esas olarak revizyonist hattını teşhir edeceğiz.

İkinci bölümde, 1926 Programını aynen savunan TİİKP ve PDA ile, aynı tezleri bugün hala sinsi bir biçimde sürdüren TDKP-İÖ ve Parti Bayrağı arasındaki benzerliklere işaret edeceğiz. 1926 Programı, Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısını devrim öncesi Rusya'nın bir benzeri olarak tespit ediyor ve devrim stratejisini de buna göre çiziyordu. Gerek 1970'lerin başındaki TİİKP'nin, gerekse bugünkü TDKP-İÖ'nün çıkmazı ise, bir yandan Türkiye'yi «yarı-feodal» bir ülke olarak sözde kabul edip, diğer yandan 1926 Programının devrim stratejisini «halk savaşı» cılasıyla aynen savunmalarıdır. Parti Bayrağı ve TDKP-İÖ de, tıpkı eski TİİKP gibi, bu cılanın altında kolaycı devrim hayalleri ve toplu ayaklanma umutları beslemektedirler. İktidarın **kırlardan şehirlere**, uzun süreli siahlı mücadele yoluyla, kızıl siyasi iktidarlar kurularak parça parça alınacağını reddetmektedirler. Marksist-Leninistlerin görevi, nasıl 1972'de TİİKP'nin maskesini düşürmüşlerse, bugün de aynı şekilde TDKP-İÖ ve Parti Bayrağı'nın maskelerini düşürmektir.

Üçüncü bölümde ise, sahte TKP'nin sosyal emperyalizme hizmet programını ele alarak karşı-devrimci sahtekarlığı gözler önüne sereceğiz. Bugün artık, bir yanda proletarya önderliğinde şanlı devrim bayrağı, diğer yanda ise başını emperyalistlerin çektiği her türlü gericiliğin karşı-devrim bayrağı dalgalanıyor. Mao Zedung'un dediği gibi, «günümüzdeki uluslararası durumda sömürge ve yarı-sömürgelerdeki 'kahramanlar' ya emperyalist cephede yer alarak dünya karşı-devrim güçlerinin bir parçası haline gelirler, ya da anti-emperyalist cephede yer alarak dünya devrim güçlerinin bir parçası haline gelirler. Ya birini ya da diğerini yapmak zorundadırlar, çünkü üçüncü bir yol yoktur» (3). Sahte TKP ve TİİKP hainleri bugün yollarını belirlemiş, emperyalist cephedeki yerlerini almışlardır. Şefik Hüsnü revizyonizminin bugünkü savunucuları da er-geç bu iki yoldan birine girecekler, ya sınıf uzlaşmacılığını terk ederek proletarya saflarına katılacaklar, ya da T"K"P ve TİİKP örneğini izleyerek karşı-devrime iltihak edeceklerdir.

I-1926 Programı Ana Hattıyla Revizyonist Bir Programdır!

1926 Programının olumlu yönü, iktidar hedefini hala gözden kaçırmamış olması ve «Türkiye proletaryasının hegemonyası altında amele ve köylü bloku tarafından devlet iktidarının zaptolunması»nı amaç olarak belirtmesidir (4). Ancak, Mustafa Suphi TKP'si ile karşılaştırıldığında, gerek kavramlardaki muğlaklık, gerekse, özellikle, silahlı mücadele konusunda, Program ileriye değil geriye bir adımdır ve milli burjuvazinin devrimci bir programı olmanın ötesine geçememektedir.

İktidarın hangi sınıf ya da sınıfların elinden ve nasıl zaptolunacağına Program açıklık getirmemektedir. Gerek Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısı, gerekse Kemalistlerin sınıfsal niteliği konusunda yapılan hatalı tespitler, stratejik devrim aşamasının, özü toprak devrimi ve temel gücü köylülük olan Demokratik Halk Devrimi olduğunun kavranmasını engellemektedir.

Bu nitelikleriyle Program, objektif olarak devrimi imkansız kılan, anahattıyla revizyonist bir programdır. Ancak Şefik Hüsnü TKP'sinin izlediği, iktidar hedefini tamamen gözardı eden uzlaşmacı çizgi, 1926 Programının da gerisindedir.

● 1926 PROGRAMI, TÜRKİYE'Yİ EMPERYALİZMİN BİR YARI-SÖMÜRGESİ OLARAK GÖRMÜYOR!

1926 Programı, «Türkiye Komünist Partisi, emperyalizmin ve emperyalizmin bütün yerli uşaklarının... barışmaz düşmanıdır» demesine rağmen, Türkiye'yi bir yarı-sömürge görmüyor. Program, «emperyalizmin Türkiye'yi yeniden esir etmesi tehlikesi'nden söz ediyor ve TKP'nin bu tehlikeye karşı savaşaacağını vurguluyor:

«Türkiye'nin emperyalizm tarafından tekrar esir edil-

mesinin önüne geçebilecek biricik etkili kaleyi teşkil eden Komünist Partisi, bu tehlikeye karşı ameleleri, gündelikçileri, şehirlerin ve köylerin yarı-proleterlerini sistemli bir tarzda teşkilatlandırır.» (abc) (5)

«Türkiye Komünist Partisi, yabancı sermayenin yeni imtiyazlar ele geçirmek suretiyle, Türkiye'yi yeni baştan bir yarı-sömürge haline getirmek teşebbüslerine bütün azmiyle ve her vasıta ile engel olmaya çalışır.» (abc) (6)

«Türkiye Komünist Partisi emperyalizmin memleketi esir etme teşebbüslerine karşı koymak için, aşağıdan kitlelerin direnişini teşkilatlandırır.

.....
Kemalist Halk Partisine karşı verilen bu mücadele, emperyalizme karşı inkılapçı mücadele sayesinde kazanılmış olan Türkiye'nin siyasi bağımsızlığını yeniden yok etmeye çalışan... emperyalizme karşı mücadeleden ayrılmaz.» (abc) (7)

1926 Programı, Kemalist Devrimle yarı-sömürge yapının parçalandığını savunmaktadır. Program, yarı-sömürgeliği siyasi bağımsızlığın kaybedilmesi olarak kavramakta ve emperyalizme esareti de bununla sınırlamaktadır. Yarı-sömürgeliğin, hem siyasi, hem de iktisadi olmak üzere ikili bir nitelik taşıdığını kavramamaktadır.

Kemalist Devrim, Şefik Hüsnü'nün kabul ettiği gibi milli burjuvazinin önderliğinde gerçekleştirilmiş olsa idi dahi, yarı-sömürge yapıyı bir bütün olarak tasfiye edemez; yarı-sömürgeliğin yalnızca siyasi yönünü geçici bir süreç için yıkabilirdi (8). Yarı-sömürge yapının tasfiyesi demek, emperyalizmin, feodalizmin ve komprador kapitalizmin yıkılması demektir. Bu ise, çağımızda, ancak proletarya önderliğindeki demokratik halk devrimiyle mümkündür.

Kaldı ki, Kemalist devrim milli burjuvazinin önderliğinde de gerçekleşmemiştir. Kemalistler, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının bir kesiminin temsilcisiydiler. Kemalist devrim genel olarak anti-emperyalist değil, anti-sömürgeci idi. Milli kurtuluş savaşının önderliğini, sömürgecilik durumunda emperya-

list yağmadan aldıkları payı yitireceklerini gören hakim sınıf kesimleri ele geçirmişlerdi. Bu nedenle, Kemalist devrim, değil yarı-sömürge yapıyı bütünüyle tasfiye etmek, yarı-sömürgeğin siyasi yönünü dahi yıkamamış; yalnızca, sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal yapıyı, yarı-sömürge, yarı-feodal yapıya dönüştürmüştü.

Şefik Hüsnü'nün, Kemalistlerin yarı-sömürge yapıyı tasfiye ettiği yolundaki revizyonist görüşü, emperyalizme karşı mücadelenin yolunu tıkamış; Programdaki «emperyalizmin barışmaz düşmanı olma» ve «emperyalizmin hakimiyetine karşı mücadele» şiarlarının da lafta kalmasına yol açmıştır.

Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında yarı-sömürge ülkelerde, burjuvazinin emperyalizmi ve feodalizmi tasfiye edebileceği revizyonist görüşü, modern revizyonizmin doğuşuyla birlikte açıkça karşı-devrimci bir nitelik kazandı. Gerek Kuruşçev-Brejnev modern revizyonizminde, gerekse «üç dünyacı» modern revizyonizmde ortak olan, işte bu bakış açısidir.

Bu bakış açısı aslında, burjuvazinin emperyalizmi ve feodalizmi gerçekten tasfiye edebileceğine olan bir inançtan değil, sınıf özünü gizlemek için kılıf bulma kaygısından kaynaklanır. Dolayısıyla, sahte TKP'nin olsun, TİKP-Aydınlık karşı-devrimcilerinin olsun, Şefik Hüsnü'nün Kemalist devrimle yarı-sömürge yapının tasfiye edildiği şeklindeki görüşüne dört elle sarılmaları çok doğaldır.

● **ŞEFİK HÜSNÜ'NÜN 1926 PROGRAMINA DA SIZAN KEMALİZM DALKAVUKLUĞU, HER TÜR OPORTÜNİST ve REVİZYONİSTE ZENGİN BİR MİRAS OLMUŞTUR!**

1926 Programı, Kemalist «Halk Partisi»nin hangi sınıfın temsilcisi olduğunu açıkça söylemiyor. Kemalist Partinin iktidarda olduğunu belirtiyor ve **burjuva diktatörlüğünden** söz ediyor. «Kemalist diktatörlük» de dediği bu diktatörlüğün burjuvazinin hangi kesiminin diktatörlüğü olduğunu ise açıklamıyor.

Fakat, Halk Partisini emperyalizmin yerli uşağı olarak görmüyor, emperyalizmle uzlaş-

ma yönünde geliştiği için eleştiriyor. Toprak ağalarının da bir Partisi olarak değerlendiriyor, toprak ağalarının **gücünü kıramayışından** söz ediyor. Hatta Kemalizmin «ağaların feodal, yarı-feodal ekonomilerini kapitalist işletmelere dönüştürmek için elinden geleni yaptığını» söyleyerek, Kemalizme feodalizmi tasfiye edici, ilerici bir nitelik atfediyor. Bütün bunlardan çıkan sonuç, 1926 Programının, Kemalizmi «milli burjuvazi»nin temsilcisi olarak gördüğüdür. (9)

«Kemalist Partiye karşı mücadelenin başlıca amacı, bu partinin halk düşmanı yüzünü, yabancı emperyalizmle **uzlaşma yönünde gelişmesini ve burjuva diktatörlüğünün çıkarına olarak amele ve köylü kitlelerinin sınıf mücadelesini bastırma amacını güden, ancak sınıf çatışmalarının büyümesini önlemekten aciz kalan gerici girişimlerini açığa çıkarmaktadır.**» (abç) (10)

«... toprak ağalarına ve emperyalizmin iktisadi ajanlarına karşı mücadeleye karşı çıkan Kemalist burjuvazi tarafından **gücü kırılmayan toprak ağası, eski bürokrat ve emperyalizmle işbirliği eden eski büyük iş burjuvazisi tabakasına** davandığı surece, bizzat iktidardaki burjuvazi onun (Kemal'in) **uzlaşmacı eğilimlerini ve kitlelerin sınıf mücadelesini bastırma siyasetini desteklediği surece, emperyalizm hedefleri için dayanak bulacaktır.**» (abç) (11)

«Milli Kurtuluş inkılabının ilk dönemlerinde burjuva önderliğinin rehberi olarak ortaya çıkan bu parti, daha sonra inkılap zaferlerini emperyalizme bağımlı eski büyük iş burjuvazisinin yerini alan **yeni Türk iş burjuvazisinin hakimiyeti ve zenginleşmesi için bir temel olarak kullanmaya** başladı.» (abç) (12)

«Türkiye Komünist Partisi, emperyalizmin ve emperyalizmin bütün yerli uşaklarının (büyük emlak ve arazi sahipleri, bütün milletlerin [milliyetlerin] büyük ticaret burjuvazileri, bütün dinlerin ruhbanı ve uleması, çalışan veya emekli karşı-devrimci memur ve subay tabakaları vb.) **barışmaz düşmanıdır. Parti, eski devirdeki tarzda emperyalizme bağımlılığı ve kapitülasyon şartlarına geri dönüşü** getiren bu toplumsal kuvvetlere karşı çevrilen bütün **mücadele**nin başına geçer.» (abç) (13)

«... TKP, parlamentonun Kemalist diktatörlüğün bir aracı olduğunu ortaya koyar.» (abç) (14)

Görüldüğü gibi, Kemalizm, yeni Türk iş burjuvazisinin, yani milli burjuvazinin üst kesiminin hakimiyetine ve zenginleşmesine hizmet eden milli burjuvazinin sol kanadı olarak değerlendirilmektedir (15). 1926 Programı, Kemalistleri, emperyalizmle, emperyalizmin iktisadi ajanlarıyla ve toprak ağalarıyla **uzlaşma yönünde** geliştikleri için; sağa kayarak inkı-

labın kazançlarını milli burjuvazinin sağ karnadının emrine tahsis ettikleri için eleştirmek-
te; fakat ne Kemalistleri ne de «yeni Türk iş
burjuvazisi»ni, «emperyalizmin yerli uşağı» o-
larak görmemektedir.

İşte bu görüşler, günümüzdeki bütün o-
portunist ve revizyonist akımların gidasını
oluşturuyor. Sahte TKP'nin programını eleş-
tirirken de belirteceğimiz gibi, Kemalizmin
komprador burjuvazi ve toprak ağalarının
temsilcisi olduğunu reddetme temelinde bir-
leşen oportünistler ve revizyonistler, CHP
kuyrukçuluğunda ve destekçiliğinde de elele
veriyorlar. Tıpkı Şefik Hüsnü'nün yap-
tığı gibi, faşist hakim sınıf kesimlerinden biri-
ni diğerine karşı desteklemekte kusur etmiyor-
lar.

● 1926 PROGRAMI TÜRKİYE'DE FEODALİZMİN KEMALİSTLER TARAFINDAN TASFİYE EDİLDİĞİNİ SAVUNUYORDU!

Diğer birçok konuda olduğu gibi Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısı konusunda da 1926 Programında berrak ve açık bir tespit yoktur. Ancak, programın toprak ağalarını iktidara ortak görmediği, «inkılabın kazançları»nın burjuvazinin tekeline girmiş olduğunu savunmasından ve Kemalistlerin «toprak ağalarının gücünü» kıramadığını söylemesinden anlaşılıyor. Ayrıca, Kemalistlerin büyük toprak sahiplerinin ve ağalarının işletmelerini kapitalist işletmelere dönüştürmek için ellerinden geleni yaptıklarını söyleyerek feodalizmin «Prusya usulü» çözüldüğünü kabul ediyor. Bu tahliller, devrimin yolu konusunda yapılan tespitlerle de bütünleştirildiğinde, Programın Türkiye'yi, feodal artıkların bulunduğu ve demokratik devrimin tamamlandığı, 1900'lerin Rusya'sına benzer bir ülke olarak gördüğü anlaşılmaktadır.

«Türkiye Komünist Partisi, ... amele sınıfı ve köylük kitlelerine, ancak teşkilatlı bir mücadeleye hazır oldukları takdirde, Türkiye'yi yeniden emperyalizmin esir etmesine engel olabileceklerini, diğer taraftan inkılabın kazançlarını tekeline almış olan burjuvazinin yüksek tabakası tarafından devam ettirilen kesatlıktan memleketi çekip kurtarabileceklerini göstermek amacıyla bir dizi günlük siyasi talep ileri sürer.» (abc) (16)

«Sadece inkılapçı köylü hareketinin baskısıyla aşarı kaldıran Kemalizm, köylük bölgelerdeki desteğini genişletme ve güçlendirmek çabasıyla bugün, büyük toprak sahiplerinin ve ağaların feodal ve yarı-feodal ekonomilerini kapitalist işletmelere dönüştürmek için elinden geleni yapmaktadır.» (abc) (17)

Buradaki tezleri özetleyecek olursak:

1. Burjuvazinin yüksek tabakası inkılabın kazançlarını tekeline almıştır.
2. İktidardaki Kemalist burjuvazi (ki burjuvazinin yüksek tabakasının hakimiyeti ve zenginleşmesi için inkılabın kazançlarını temel olarak kullanmaktadır) köylük bölgelerde güçlü desteğe sahip değildir.
3. Bu desteği güçlendirmek için Kemalistler toprak ağalarının ekonomilerini kapitalist işletmelere dönüştürmektedirler.

Görüldüğü gibi, 1926 Programındaki bu görüşler, Kemalistlerle toprak ağaları arasında değil ittifak, uzlaşmayı dahi mümkün görmüyor. İktidardaki «milli burjuvazi» ile toprak ağaları arasında uzlaşmaz bir çelişkinin varlığını varsayıyor ve Kemalistlerin köylük bölgelerde güçlü bir desteğe sahip olabilmek için kapitalizmi geliştirdiğini savunuyor.

Bunlar, gerçeklerle taban tabana zıttır. Kemalizmi şirin göstermenin yanı sıra, emperyalizm ve proleter devrimleri çağının özelliklerini de kavramayan revizyonist tezlerdir. Emperyalizm çağında burjuvazinin feodalizmi tasfiye ederek kapitalizmi geliştirebileceğini savunan görüşlerdir.

Bugün bu görüşler, «kapitalist olmayan yol» etiketiyle «üç dünyacı» modern revizyonistler tarafından kullanılmaktadır.

1926 Programı Türkiye'yi kapitalist bir ülke olarak görmekle kalmıyor, şehir küçük burjuvazisini dahi sağlam bir müttefik olarak görmüyor. Böylece Program, Rusya'daki demokratik devrim aşamasının sınıfsal ittifak politikasının ötesine geçerek, sosyalist devrimde izlenen ittifak politikasının bir benzerini öneriyor:

«Şehir küçük-burjuvazisine gelince; bu tabaka bağımsızlık mücadelesinde bile büyük ölçüde yalpalamıştır ve yabancı ve yerli ticaret ve sanayi ile rekabette yediği darbe-

ler, devlet tekelleri ve genel iktisadi buhran yüzünden zanaatkarların ve büyük esnafın iflasa sürüklenmesi dolayısıyla duyduğu hoşnutsuzluk çoğunlukla gericiliğe doğru kaymaktadır. Türkiye Komünist Partisi, özellikle *küçük burjuvazinin yarı-proleter unsurları* arasında işlemek, onların menfaatlerini işçi [emekçi] menfaatleri oldukları nisbette müdafaa etmek suretiyle kendilerini amelelerin ve köylülerin yanına çekmeye gayret eder.» (abc) (18)

Böylece, aynı program içinde sol ve sağ tesbitlerin nasıl kol kola girdiğini görüyoruz. Kemalistlerin sınıfsal niteliğini tesbit ederken yapılan sağ hata, Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısını tesbit ederken yapılan sol hata ile birleşince, ortaya, emperyalizmin niteliğini tamamen yanlış kavrayan ve alttan alta demokratik devrimin değil sosyalist devrimin sınıfsal ittifak politikasını hedefleyen bir program çıkarıyor.

1926 programı, Türkiye'deki stratejik devrim aşamasının hedefini, «işçi-köylü iktidarının kurulması», yani 1917 **Şubat devriminin** bir benzeri olarak tespit ediyor. Fakat, sınıfsal ittifak konusunda, o zamanlar kapitalist bir ülke olan Rusya'da kullanılan burjuva demokratik devrim aşaması temel sloganının da ötesine geçerek küçük-burjuvazinin esas olarak yarı-proleter unsurlarının menfaatlerini, işçi menfaatleri olduğu nisbette savunacağını söylüyor. Bu, küçük-burjuvazi konusunda Rusya'da, demokratik devrimin değil, sosyalist devrimin sloganıydı. Lenin bunu şöyle ifade ediyordu:

«Proletarya, kuvvet yoluyla burjuvazinin direncini kırabilmek için, köylülüğün ve küçük-burjuvazinin kararsızlığını etkisiz hale getirebilmek için, halkın yarı-proleter unsurlarıyla ittifak kurarak sosyalist devrimi başarmalıdır.» (19)

Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde ise, emperyalizmin, feodalizmin ve komprador kapitalizmin tasfiyesinden, yani Demokratik Halk Devriminden, şehir küçük burjuvazisinin, **doğrudan** menfaati vardır. Dolayısıyla bu sınıf, devrimin güvenilir bir müttefikidir.

1926 Programı şehir küçük burjuvazisi konusundaki bu tespitiyle Troçkizmden etkilenmediğini; yarı-sömürge ülkelerde altan alta «saf sosyalist devrim» hayal ederek, emperyalizm ve proleter devrimleri çağının özelliklerini Troçkist bir mantıkla kavradığını gösteriyor.

● 1926 PROGRAMI KÖYLÜLÜĞÜN DEVRİMCİ ROLÜNÜ KAVRAMIYORDU!

1926 Programı, Türkiye'deki stratejik devrim aşamasının özü **toprak devrimi** olan Demokratik Halk Devrimi olduğunu kavramıyor; dolayısıyla köylülüğü devrimin temel gücü olarak görmüyordu. Köylülüğün örgütlenmesi konusunda önerilenler, köylülüğün hangi temelde ve nasıl örgütlenmesi gerektiği hakkında berrak bir bakış açısı getirmiyordu:

«TKP, her köylünün kendisi ve ailesini geçindirecek kadar toprağa sahip olmasını hedef alan köylü mücadelesini destekler. ... Bu amaçla Parti, bunlara ait olan geniş topraklara ve mülklere, araçlara, hayvanlara tazminatsız olarak el konmasını, bu mülklerin tarım emekçileri, gündelikçiler, mevsimlik işçiler, yoksul ve orta köylülerden oluşan komitelerin denetimine altına sokulmasını talep eder.

.....

«Türkiye Komünist Partisi gündelikçi ziraat ırgatlarının ve genellikle varlıklı sınıfların sömürüsüne tabi topraksız köylülerin sendikalar etrafında teşkilatlanmasını sağlamak için faaliyette bulunur. Onların büyük arazi sahiplerine ve zengin köylülere karşı olan gündelik talepleri için mücadelelerini sevk ve idare eder. Bu maksatla Türkiye Komünist Partisi, *bizzat köylüler tarafından köylü komiteleri teşkil ve kitlesel hareketler hızlandığı taktirde, bu komitelerin köylü birliklerine dönüşmesi lehinde tahrikatta bulunur.*» (abc) (20)

1926 Programı, devrim stratejisi olarak toplu ayaklanmayı savunduğundan, köylü komitelerini köylü sovyetlerinin nüvesi olarak gördüğü anlaşılmaktadır. Rusya'dakinin benzeri bir demokratik devrim hayal ettiğinden, köylülüğün örgütlenmesini de o çerçevede almaktadır. Bu tespitin hatasının yanısıra, «köylü komiteleri»nin nasıl örgütleneceği, hangi aşamada köylü iktidar organlarına dönüşeceği ve benzeri sorunlar da tam bir muğlaklık içindedir.

Böylece 1926 Programı, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkemizde köylülüğün devrimci rolünü kavramadığını, bu konuda Troçkist bir bakış açısına sahip olduğunu sergiliyor.

● 1926 PROGRAMI SİLAHLI MÜCADELEYİ REDDEDİYOR, DEVRİMİ İMKANSIZ KILIYORDU!

1926 Programında, devrimin nasıl yapılacağı konusunda **tek bir açıklama** yoktur. Ancak Programın tümünden anlaşılan, toplu a-

yaklanmanın savunulduğudur. Bu konuda da, en küçük bir silahlı mücadele propagandası yapılmamakta, iktidarın nasıl ele geçirileceği tamamen muğlak bırakılmaktadır. Kızıl Ordu'nun kurulması, halkın silahlandırılması ise, amele ve köylü hükümeti kurulmasından sonra ertelenmektedir.

«TKP, kapitalizmin çerçevesindeki reformların omuzlarındaki yükü gerçekten azaltabileceğine hiç bir şekilde inanmamakla beraber, amelelerin maddi şartlarını düzeltmek uğrunda verdikleri bütün mücadelelere önderlik eder ve böylece onları, amacı burjuva diktatörlüğünü devirmek olan büyük, belirleyici mücadeleye hazırlar.» (abç) (21)

«Türkiye Komünist Partisi tarafından sevk ve idare edilen Türkiye proletaryasının hegemonyası altında amele ve köylü bloku tarafından devlet iktidarı zaptolunur olunmaz, sovyet terübi üzerine kurulacak olan amele ve köylü hükümetlerinin önüne dikilecek en acil vazife, sınıf düşmanlarının karşı-devrimci hücumlarına karşı yeni düzenin müdafasını düzenlemek olacaktır. Amele ve köylü hükümeti, derhal büyük emlak ve arazi sahiplerini, büyük burjuvazi ve bu sömürücü sınıfların taraftarlarını silahsızlandırmaya, karşı-devrimci orduların artıklarını tahrip etmeye ve amele ve köylüleri silahlandırmaya mecbur olacaktır. Böylece bir Kızıl Ordunun ve inkılapçı milisin ilk nüveleri belirmiş olacaktır.» (abç) (22)

Programın bütünüyle tutarlı olarak, bu alıntılarda savunulan, Türkiye'nin kapitalist bir ülke olduğu, burjuva diktatörlüğünün «büyük, belirleyici mücadele», yani toplu ayaklanma ile ele geçirileceği ve daha sonra Kızıl Ordu'nun kurulacağıdır.

Bu tezler, köylülüğün devrimci rolünü ve yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde demokratik devrimin temel gücünün köylülük olduğunu kavramayan, sonuç olarak devrimin yolunu tırkayan Troçkist görüşlerdir. Bu görüşlerin programa hakim olmasının nedeni, yalnızca halk savaşı sanatının henüz dünyanın hiç bir ülkesinde derinlemesine geliştirilmemiş olması değildir. Hatta bu, esas neden dahi değildir. Devrimin yolu konusundaki bu görüşler, ülkenin sosyo-ekonomik yapısı ve sınıfsal ittifaklar konusundaki Troçkist tezlerle tam bir uyum içindedir.

Bunun yanı sıra, 1926 Programı, toplu ayaklanmayı da tam bir ekonomist mantıkla savunmaktadır. Kitlelerin bilincini, «maddi şartlarını düzeltmek uğrunda verdikleri bütün mücadelelere» önderlik ederek yükselteceğini

ve onları böylece toplu ayaklanmaya hazırlayacağını söylüyor. Bu, Lenin'in, «aşama aşama bilinçlendirme teorisi, oportünist bir tutumu ifade eder» dediği, ekonomistlere özgü bilinçlendirme teorisinin ta kendisidir. Böylece, Program, yalnız somut durumun hatalı tespitiyle yola çıkarak yanlış bir devrim stratejisi çizmekle kalmıyor; bu stratejiyi de ekonomist bir mantıkla çiziyor.

© 1926 PROGRAMI, KEMALİST DİKTATÖRLÜĞÜN FAŞİST YÜZÜNÜ GÖRMÜYÖR; LEGALDE «İNKILAPÇI AMELE PARTİLERİ» HAYAL EDİYÖRÜ!

Gerek sosyo-ekonomik yapı, gerekse Kemalistlerin sınıfsal niteliği hakkında yapılan ciddi hatalar Program'daki genel çalışmaya ve örgütlenme anlayışının, yarı-sömürge, yarı-feodal yapının niteliğine tamamen ters düşmesine yol açıyor. Kemalist diktatörlüğün faşist niteliğini, faşizmin ilkimizin siyasi üstyapısı olduğunu kavramıyor. Demokratik mücadele ile elde edilebilecek demokratik ve siyasi hakları abartıyor ve legal çalışma imkanlarını gözünde büyütüyor. İlegal çalışmanın esas olduğunu görmüyor. Program'da şöyle deniyor:

«Türkiye Komünist Partisi, derhal uygulanması gereken talepleri gerçekleştirmek için mücadele eder.

Fabrika ve imalatbanc komiteleri, sendika birlikleri ve federasyonları, bir Türkiye genel iş federasyonları birliği, inkılapçı amele partileri ve amele sınıfının sınıfsal menfaatlerini müdafaya yarar diğer her türlü inkılapçı teşkilatlar yaratmak hususunda tam bir serbesti...» (abç) (25)

«Türkiye Komünist Partisinin bütün faaliyet programı, herşeyden evvel sınıf mücadelesinin tam bir serbestisi lehinde ve bu serbestinin aşağıdan gelme kitlese bir hareket ile elde edilmesi lehinde mücadele içi üzerinde yoğunlaşmalıdır.» (abç) (26)

Görüldüğü gibi, TKP, bütün faaliyet programını herşeyden evvel, legal mücadele imkanlarının sağlanması uğrunda seferber etmeyi hedefliyor. «Legal amele partileri» hayal ediyor. Bütün bunlar 1926 Programının Türkiye'nin şartlarını ve Kemalist diktatörlüğün faşist yüzünü kavramaktan ne kadar uzak olduğunu göstermektedir. Feodal artıkların varlığını sürdürdüğü 1900'lerin Rusya'sında dahi legal imkanlar çok sınırlıydı ve SBKP devrim öncesi

yaşantısının büyük bir bölümünü illegal olarak geçirmek zorunda kalmıştı. Gencl olarak 1917 Şubat Devrimi türünden bir Demokratik Devrimi hedeflediği anlaşılan 1926 Programı, Türkiye'deki legal çalışma imkanlarını, Rusya'dakinden ileride görüyor olmalı ki, bütün faaliyet programını bu imkanların elde edilmesi üzerinde yoğunlaştırıyor! Bu anlayış ile Program menşeviklerin örgütlenme anlayışından etkilendiğini gösteriyor.

● 1926 PROGRAMI, KÜRTLERİN ULUS OLARAK VARLIĞINI TANIMIMIYORDU!

Program, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunmak ilkesini doğru bir biçimde koymakla birlikte, Kürt ulusunun ulus olarak varlığını tanımayarak ve Kürtlerin durumunu «hristiyan ve musevi azlıklar»la özdeş kılarak hakim ulus milliyetçiliğine düşmektedir. Gerçi Program, Şefik Hüsnü TKP'sinin hayli ilerisindedir! Çünkü bilindiği gibi Şefik Hüsnü, Kemalist faşistlerin Kürt ulusu üzerindeki toptan imha ve katliam hareketlerini, «gericiliğe karşı mücadele» maskesiyle destekleyecek kadar alçalmıştır.

Programın ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı konusundaki tavrı Şefik Hüsnü TKP'sinin ilerisinde olmakla birlikte, diğer bir çok konuda olduğu gibi bu konuda da, Şefik Hüsnü'nün revizyonist tezleri doğru konan bir ilkeyi de sakatlamakta, hayata geçirilmesini imkansız hale getirmektedir. Programda milli mesele hakkında şunlar söyleniyor:

«Türkiye Komünist Partisi, milli azlıkların Türkiye'den ayrılmak hakkı da dahil olmak üzere mukadderatlarını bizzat tayin etmek haklarını kayıtsız şartsız tanıır. Halk Fırkasının müslüman azlıkları zorla Türkleştirmek, hristiyan ve musevi azlıkları da ezmek siyasetine her vasıta ile karşı koyar. Bunun dışında bu azlıkların emekçi kitlelerine, bey ve ağalarının ve burjuvazilerinin kısmen Halk Fırkasına yaklaşmak ve kısmen de emperyalizme sarmak şekillerini alan hıyanetlerini izah ile, onları Türk emekçileri ile birlikte, sömürücü sınıflara ve emperyalizme karşı mücadeleye sevk eder.» (27)

Böylece Kürt ulusu üzerindeki milli baskı, genel olarak «müslüman azlıkları zorla Türkleştirmek» kapsamı içinde ele alınmakta ve Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı,

ulus niteliği taşımayan «milli azlıklar»ınki ile aynı düzeye indirilmektedir.

● ÖZETLERSEK:

— 1926 Programı, «Türkiye Komünist Partisi, emperyalizmin ve emperyalizmin bütün yerli uşaklarının ... barışmaz düşmanıdır» denmesine rağmen, Türkiye'yi emperyalizmin bir yarı-sömürgesi olarak görmüyordu. Yarı-sömürge yapının Kemalist Devrimle yıkıldığını savunuyor; emperyalist sömürvü, devrimin yıkması gereken bir hedef olarak değil, geri geliş önlenmesi gereken bir tehdit olarak değerlendiriyordu. Dolayısıyla, bizzat Program, emperyalizme karşı doğru bir mücadele çizgisi koymıyordu. Kaldı ki Şefik Hüsnü'nün emperyalizme karşı mücadele anlayışı programın da gerisindeydi.

— 1926 Programı, «iktidardaki Kemalist 'halk Partisi'ne karşı uzlaşmaz ve kararlı bir mücadele vereceğini» söylemesine rağmen, Kemalistleri, feodalizmi tasfiye eden, milli burjuvazinin ilerici kanadının temsilcisi olarak görüyordu. Bu durumda Program'da tutarsız olan, Kemalistlere karşı «uzlaşmaz ve kararlı» bir mücadele verileceğinin söylenmesiydi. Madem ki feodalizmi tasfiye ediyordu, o halde Kemalistlere destek olunmalıydı! Şefik Hüsnü'nün pratiği de zaten bu çelişkiyi «çözmek» (!) ve Kemalistlerin sosyalist devrim yapmalarını, daha sonra da sosyalist devrim için yolu düzlemelerini beklemek oldu. Şefik Hüsnü böylece, faşist Kemalist diktatörlüğün gönüllü destekleyiciliğini yaptı.

— 1926 Programı, Türkiye'nin kapitalist bir ülke olduğunu, feodalizmin, Kemalistler tarafından yukardan tasfiye edildiğini savunuyordu. Böylece, emperyalizm ve proleter devrimler çağının özelliklerini kavramadığını gösteriyor; bu çağda, burjuvazinin, özü toprak devrimi olan demokratik devrimi gerçekleştirebileceğini savunuyordu.

— Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısını tespit ederken yaptığı hataya bağlı olarak, 1926 Programı, ülkemiz gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde köylülüğün devrimci rolünü, özü toprak devrimi olan demokratik devrimin te-

mel gücünü oluşturduğunu kavramıyordu. «TKP, Kemalizmin toprak ağalarına karşı ta-
kindiği uzlaşmacı tutumu ve ihanetini teşhir
eder ve amele köylülerin savaştan birliğini ya-
ratmak mücadelesi içinde proletarya ve köylü-
lük arasında daha sıkı bir işbirliğinin gerçek-
leşmesi için çalışır» demesine rağmen, işçi-
köylü ittifakını, feodal artıkların varlığını
sürdüğü kapitalist bir ülkede demokratik
devrimin gerçekleştirilmesi temelinde alıyor-
du.

— 1926 Programı, devrimin temel gücü o-
larak işçi sınıfını alıyor; köylüler içindeki par-
ti örgütlenmesinin gereğinden söz etmiyor; iş-
çi sınıfını «amacı burjuva diktatörlüğünü de-
virmek olan büyük, belirleyici mücadeleye»
hazırlamayı hedefleyerek toplu ayaklanmanın
propandasını yapıyordu. Kitlelerin aşamalı
bilinçlendirilmesi ekonomist talebini savun-
uyor; reformizme düşüyordu. Halkın silahlan-
dırılmasını devrim sonrasına erteleyerek ve si-
lahlı mücadeleyi reddederek, objektif olarak
devrimi imkansız kılıyordu.

— 1926 Programı, mücadele hedefini,
«devlet iktidarının zaptolunması» şeklinde
doğru olarak koymasına rağmen, devlet ikti-
darının hangi sınıf ya da sınıfların elinde ol-
duğunu muğlak bırakıyordu. Genel olarak bur-
juva diktatörlüğünden söz ediyor, iktidarda
bulunduğunu söylediği Kemalist burjuvazinin
üst kesiminin «hakimiyeti ve zenginleşmesi»
için uğraştığını savunuyordu. Yine doğru bir
ilke olan, karşı-devrimci orduların dağıtılarak

yerine halk milislerinin konmasını da günlük
bir siyasi talep olarak ileriye sürüyor, böylece
orduya da sınıflarüstü bir karakter izafe edi-
yordu.

— 1926 Programı, Kemalist diktatörlüğün
faşist bir diktatörlük ve faşizmin ülkemizdeki
devlet biçimi olduğunu kavramıyor; düzenin
sınırları içinde geniş demokratik ve siyasi öz-
gürlükler umuyordu. Bütün faaliyet progra-
mını legal mücadele imkanlarının elde edilme-
si üzerine yoğunlaştıracağını söyleyerek, ülke-
mizdeki esas örgütlenme biçiminin illegal ör-
gütlenme olduğunu kavramaktan ne kadar u-
zak olduğunu gösteriyordu.

— 1926 Programı, Türkiye'yi çok uluslu
bir devlet olarak görmüyor; Kürt ulusunun
varlığını reddediyordu. Kürt ulusunun duru-
munu «hristiyan ve musevi azlıklar»la aynı ke-
feye koyarak hakim ulus şövenizmine düşü-
yordu. Ulusların kendi kaderlerini tayin hak-
ları savunulmasını ilke olarak doğru koydu-
ğu halde, bu ilkenin hayata geçirilmesini im-
kansız kılıyordu.

Bütün bu nitelikleriyle 1926 Programı,
Marksist-Leninist bir program değil, orta bur-
juvazinin programıydı. Bu programın miras
bıraktığı revizyonizm uzun yıllar Türkiye dev-
rimci hareketini zehirledi. Şefik Hüsnü'nün,
programın da gerisine düşen revizyonist tez-
leri, Mustafa Suphi TKP'sinin bir devamı ola-
cak proletarya partisinin kurulmasını, 1972'ye
kadar erteleyen etkenlerden birisi oldu.

II-1926 Programının Revizyonizmini Bugünkü Parti Bayrağı ve TDKP-İÖ Sinsi Bir Kılıkla Sürdürüyor !

Bugün Marksist-Leninistlerle revizyonist-
leri ayıran kesin çizgi gitgide berraklaşmakta-
dır. PDA-TİİKP revizyonizmine karşı mücade-
le içinde 1970'lerde doğan Marksist-Leninist
tezlerin doğruluğu pratik içinde kanıtlanmak-

tadır. Bu durum, Şefik Hüsnü'den, PDA'ya ka-
lan mirası bugün hala savunan oportünistleri
daha sinsi kılıklara girmeye zorluyor. Özellikle,
PDA'dan boşalan yeri doldurmaya namzet
olan Parti Bayrağı, çoktan iflas bayrağını çek-
miş olan revizyonizmi sürdürebilmek için bu-

nu, Marksist-Leninist cila ile kamufle etmeye çalışmaktadır.

Fakat bu çabası boşunadır! PDA revizyonizmine karşı verdikleri mücadele, Marksist-Leninistlere, bu tür cilaları kazıma konusunda zengin bir tecrübe hazinesi bırakmıştır. Parti Bayrağının ve TDKP-İÖ'nün bayağı taktikleri, onların gerçek yüzlerini ve PDA-TİİKP'den devrildikleri 1926 Programının revizyonist özünü bugün hala sürdürüyor olmalarını gizleyemez.

● **PARTİ BAYRAĞI DA, TİPKİ TİİKP GİBİ. KEMALİST DEVRİMİLE KOMPRADOR BURJUVAZİNİN YIKILDIĞINI SAVUNUYOR VE KEMALİZM DALKAVUKLUĞU YAPIYOR!**

Kemalizm konusunda tavır, Marksist-Leninist siyasetle her türden oportünizm ve revizyonizm arasında kalın bir çizgi çekmenin en önemli kıstaslarından birisidir. Şefik Hüsnü revizyonizminin 26 yıllık pratiğinde kemikleştirip günümüze miras bıraktığı Kemalizm dalkavukluğuna ilk defa Marksist-Leninist darbeyi vuran İbrahim KAYPAKKAYA olmuştur.

İ. Kaypakkaya önderliğindeki Marksist-Leninist Hareket, Kurtuluş Savaşına önderlik eden sınıfların, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının bir kesimi olduğunu gösterdi. Komprador burjuvazi-toprak ağası ittifakının (uzlaşma değil!) daha savaşın başından beri var olduğunu ve bu ittifakın emperyalizmle savaştan sonra **uzlaşma** yoluna girmediğini, daha savaş içinde **uşaklığını kabul ettiğini** gösterdi. Kemalist Devrimin, İttihat ve Terakki içinde palazlanmış olan, önce Alman emperyalizmine uşaklık eden, Birinci Dünya Savaşında Alman emperyalizminin yenilgisinden sonra da İngiliz-Fransız emperyalizmine yaklaşan Türk komprador büyük burjuvazisinin ve toprak ağalarının önderliğinde gerçekleştirildiğini savundu.

Türk burjuvazisi önce İttihat ve Terakki Cemiyeti etrafında toplanmış, bu sınıf, subaylar ve asilzadelerle birlikte 1908 Jön Türk Devrimine önderlik etmişti. İttihat ve Terakki Cemiyeti iktidar makamına oturduktan sonra,

dünya şartlarının ve Türkiye'nin tasfiye edilemeyen yarı-sömürge yapısının zorlamasıyla İttihat ve Terakkiciler Alman emperyalizminin uşağı haline geldiler. İttihat ve Terakki Partisi, Birinci Dünya Savaşı yıllarında, istibdat şartlarında yaptığı vurgunlarla muazzam zenginleşti. Bunlar, Alman emperyalizminin yenilgisi ve bu sebeple kendi varlıklarının da tehlikeye girmesi sonucu, İtilaf emperyalizmine kuyruk sallamaya, onunla yakılaşma imkanları aramaya başladılar. İşte Kurtuluş Savaşı içinde Kemalistlerin İngiliz-Fransız emperyalizmine uşaklıklarını kabul ettirmeleri bu çabanın sonucu oldu. (28)

PDA-TİİKP revizyonizmi de, tıpkı 1926 Programı gibi, Kemalist Devrim'in yarı-sömürge yapıyı yıktığını savunuyordu. Şöyle diyordu:

«Mustafa Kemal'in istiklal-i tam (tam bağımsızlık) ilkesi ve Kurtuluş Savaşımız o kadar elle tutulur bir mirastır ki, uğruna onbinlerce işçi-köylü kanlarını verdiler. ... Fakat işçiler ve köylüler teşkilatsız oldukları için, milli ihtilalin önderliğini milli burjuvazi ele geçirdiği ve burjuva demokratik devrimi sonuna kadar ilerletemeyerek, işçi ve köylüleri baskı altına alan bir diktatörlük kurdu. Yeni Kemalist burjuvazinin halk üzerindeki diktatörlüğü, milli burjuvazinin karakteri icabı, emperyalizmle ve feodaliteyle **uzlaştı.**» (abç) (29)

«Osmanlı sultanlığının ve komprador burjuvazinin Milli Kurtuluş Savaşı ile yıkılmasından sonra...» (abç) (30)

Burada savunulan görüşler, 1926 Programının koyduğu tezlerin tıpatıp aynısıdır. Bu tezlere göre, Kemalistler, «burjuva önderliğinin rehberi» olarak ortaya çıkmışlar; Kurtuluş Savaşıyla komprador burjuvaziyi, 1926 Programının ifadesiyle, «emperyalizme bağımlı eski büyük iş burjuvazisini ve azınlık milliyetler burjuvazisi»ni yıkmışlardır. Kemalist diktatörlük, **siyasal bakımdan bağımsız bir milli burjuva diktatörlüğüdür.** Ancak milli burjuvazinin karakteri icabı giderek emperyalizmle ve feodalite ile **uzlaşmıştır.**

PDA-TİİKP bu tezleri yoğun bir Kemalizm dalkavukluğunun malzemesi yapmıştır. TİİKP'nin Kemalizm dalkavukluğu dost-düşman herkesçe bilindiğinden üzerinde uzun uzun durmaya gerek yoktur. Asıl ilginç olan, Parti Bayrağı'nın da, aynı tezleri, az bir tadilatla, nasıl hala savunduğunu görmektir. «Bütünlüklü çizgi»sini, PDA'nın görüşlerine Mark-

sist-Leninist cila çekerek «bütünleyen» Parti Bayrağı, 1926 Programının görüşlerini eleştirirken, şu görüşleri ileri sürüyor:

«Ancak, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin feodal, yarı-feodal hakim sınıflarıyla ittifaka giren emperyalizm ... kendine bağımlı ve feodalizmle uzlaşmaz bir çelişme içinde bulunmayan, asalak, rantiyeci ve tekelci bir kapitalizm olan *komprador kapitalizmini* geliştirdi.

.....
Türkiye'de 19.yy.'da sanayi kapitalizmi sözü edilmeye değer bir gelişme göstermediğinden ve 20.yy.'da gelişen *kapitalizm* esas olarak *komprador kapitalizmi* olduğundan Rusya ve Balkanlar'da yaşanan süreç, ne 19., ne de 20. yy.'da Türkiye'de yaşanmadı.» (abç) (31)

«*Milli ticaret burjuvazisi* ve *müttefikli toprak ağalarının* diktatörlüğü olarak kurulan Kemalist diktatörlüğün, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının diktatörlüğüne dönüşmesine bağlı olarak, süreç içinde Kemalist, burjuva-feodal, anti-demokratik diktatörlük, komprador-feodal, faşist diktatörlüğe dönüştü.» (abç) (32)

«Çağımızda sömürge ve yarı-sömürgelerdeki *milli burjuva diktatörlüklerin* ancak geçici olarak varlıklarını sürdürebilecekleri ve Kemalist hareketin emperyalizmi ve feodalizmi 'her bakımdan' tasfiyeye yönelmediği, temsilcisi oldukları milli ticaret burjuvazisinin çıkarlarından ötürü Kemalistlerin emperyalizmle *uzlaştıkları gözönüne* alındığında, ... Kemalistlerin 'emekçi kitlelerin emperyalizme karşı silahlı mücadelesinin başına geçerek olumlu bir rol' oynamalarından çıkarılacak sonuç nedir? Kemalistlerin *cılız milli burjuva diktatörlüklerinin* yerini, komprador burjuva-toprak ağası diktatörlüğünün alacağıdır.» (abç) (33)

«Milli ticaret burjuvazisinin ve toprak ağalarının partisi olarak kurulan CHP, Kemalist bürokratların, tüccar-tefecî burjuvazinin üst kesimlerinin ve bir kısım toprak ağasının *kompradorlaşmasına* bağlı olarak komprador burjuvazi ve toprak ağalarının partisi haline geldi.» (abç) (34)

Parti Bayrağı bu görüşleri savunarak Şefik Hüsnü'yü şu noktadan eleştiriyor:

«Halk Partisi'nin yarı-feodal tüccar-tefecî burjuvazi ile müttefikli toprak ağalarının partisi olduğu dönemde (1930'lara kadar olan dönem) milli burjuvazinin devrimci kanadının; komprador burjuvazi ve toprak ağalarının feodal-faşist partisine dönüştüğü dönemde (1930'lar sonrası) ise milli burjuvazinin üst kesiminin partisi olduğunu ileri sürdü.» (abç) (35)

Parti Bayrağı'nın tezlerini özetleyelim:

1. 20.yy.'da Türkiye'de emperyalizme bağımlı komprador kapitalizmi gelişmeye başlamıştır.
2. Kemalist diktatörlük milli ticaret burjuvazisi ve müttefikli toprak ağalarının diktatörlüğüdür.

3. Kemalist diktatörlük cılız bir **milli burjuva** diktatörlüğüdür.

4. Milli burjuvazinin üst kesimi ve bir kısım toprak ağaları 1930'lara kadar **kompradorlaşmıştır**.

5. Halk Partisi 1930'lara kadar yarı-feodal tüccar-tefecî burjuvazi ve toprak ağalarının, 1930'lardan sonra ise komprador burjuvazi ve toprak ağalarının partisidir.

Şimdi Parti Bayrağı'na şu soruyu sormak gerekir: 1920'lerden önce varolan komprador burjuvazi Kemalist Devrim'den sonra ne olmuştur? Öyle ya, madem ki Halk Partisi ancak, milli burjuvazinin üst kesimlerinin kompradorlaşması sonucu 1930'larda komprador burjuvazinin de bir partisi haline gelmiştir, o halde «1930'lardan» önce komprador burjuvazi ya hiç yoktur ve olmamıştır; ya da Kemalist Devrimle devrilmiştir.

Parti Bayrağı Türkiye'de 20.yy.'ın başlarından itibaren komprador kapitalizmin geliştiğini söylediğine göre, 1930'dan önce komprador burjuvazinin hiçbir zaman varolmadığını iddia etmesi mümkün değildir. O zaman geriye birtek ihtimal kalıyor: Kemalist devrim 20. yy başlarından itibaren gelişen komprador burjuvaziyi devirmiştir!

İşte Parti Bayrağı, Kemalist Devrimin komprador burjuvaziyi devirdiğini ve yarı-sömürge yapıyı geçici de olsa yıkararak siyasi bakımdan bağımsız bir milli burjuva diktatörlüğü kurduğunu özde savunmakla birlikte, bunu açığa vurmamak için türlü cambazlıklar yapıyor. Bu konuyu tam bir ağız kalabalığına getiriyor. Bu arada Kemalist diktatörlüğün bir yandan milli ticaret burjuvazisi ve müttefikli toprak ağalarının diktatörlüğü olduğunu, diğer yandan bir milli burjuva diktatörlüğü olduğunu iddia edecek kadar çelişkilere düşüyor. Eğer toprak ağaları milli burjuvazinin müttefikli ise bundan iktidara da ortak oldukları anlamı çıkmaz mı? O halde bir «milli burjuva diktatörlüğü»nden söz edilebilir mi? Kaldı ki milli burjuvazi için sözkonusu olan toprak ağalarıyla ittifak değil, uzlaşmadır. Kısacası, Parti Bayrağı'nın tahlilleri, nereden ba-

kılırsa bakılsın çelişkiler ve tutarsızlıklarla doludur.

Özetlersek, Parti Bayrağı da tıpkı PDA gibi Kemalist Devrimin komprador burjuvaziye yıktığını savunmaktadır. Üstelik de bu konuda PDA'dan da daha tutarsız davranarak komprador burjuvaziye milli burjuvazinin sağ kanadına ve hatta toprak ağalarına yıktırmaktadır! Parti Bayrağı'nın Kemalistleri milli burjuvazinin «sol» kanatlığından «sağ» kanatlığına kaydırması da özünde kendisini Marksist-Leninistlerin ateş hattından bir adım geriye atma ve revizyonist yüzünü gizleme amacı güdüyor. 1926 Programının ve PDA'nın «Kemalistler 1930'lara kadar milli burjuvazinin sol kanadını temsil ediyordu» tespiti yerine, «hayır! milli burjuvazinin sağ kanadını temsil ediyordu» tespitini geçirerek Kemalizm dalkavukluğunu daha sinsi bir biçimde sürdürüyor. Ama bu kaba cılanın altından, Parti Bayrağı'nın Kemalizm dalkavukluğu yine de sırtıyor:

«Savaş yıllarında (Kurtuluş Savaşı kastediliyor - P'nin notu) kapitülasyonların kaldırıldığı, Kemalist hareketin zaferiyle birlikte siyasi bağımsızlığın pekiştirildiği ve ulusal kapitalizmin belli bir gelişme kaydettiği doğrudur.» (abç) (36)

Ne demektir «siyasi bağımsızlığın pekiştirilmesi»? Bu, yarı-sömürge yapının siyasi yönünün yıkılması demek değil midir? Ulusal kapitalizmin belli bir gelişme kaydetmesi ancak yarı-sömürge yapının ekonomik yönünün de yıkılması, ya da en azından zayıflatılmasından başka bir anlama gelir mi? Böylece Parti Bayrağı, yarı-sömürge yapının bir bütün olarak tasfiyesinde önemli bir yol katedildiğini söylemiş olmuyor mu?

İşte Parti Bayrağı, Şefik Hüsnü'ye ve 1926 Programına yönelttiği bir sürü eleştiri arasında, özünde Kemalizm hakkında aynı görüşleri paylaştığını, onlardan miras aldığı Kemalizm dalkavukluğunu bugün hala sürdürdüğünü gizlemeye çalışıyor.

● PARTİ BAYRAĞI'NIN 1926 PROGRAMININ SOSYO-EKONOMİK YAPI TESPİTİNE GETİRDİĞİ ELEŞTİRİ, KENDİ YÜZÜNÜ ÖRTMEK İÇİNDİR!

Parti Bayrağı, 1926 Programına olan eleştirisini, sosyo-ekonomik yapının yanlış tespit edilmiş olmasıyla sınırıyor. Bu tespitten kalkarak önerilen proletaryanın önündeki görevler, müttefikleri, devrimin hedefleri vb. konuların içerdiği hataları hep sosyo-ekonomik yapının tespitinde yapılan hataya bağlayarak şöyle diyor:

«1926 Programında, sosyo-ekonomik yapı yanlış tahlil edilse de bu tahlilden Marksist-Leninist bakış açısıyla çıkarılması gereken sonuçlar çıkarılmaktadır.» (37)

Parti Bayrağı bu tespitiyle, 1926 Programının, Türkiye'yi devrim öncesi Rusya'sına benzeten ve kapitalist gelişme yolundaki bir ülke olarak gören anlayışını eleştiriyor. Devrimin yolu konusunda yapılan tespitlerin ise bu yüzden hatalı olduğunu, eğer Türkiye gerçekten kapitalist gelişme yolundaki bir ülke olmuş olsa bu tespitlerin geçerli olacağını söylüyor.

Herşeyden önce, 1926 Programını eleştirirken de belirttiğimiz gibi, Türkiye gerçekten kapitalist gelişme yolundaki bir ülke olmuş olsa idi dahi, devrimin yolu konusundaki hatalar yalnızca sosyo-ekonomik yapı tespitinden kaynaklanıyor olmayacaktı. Program yine de, silahlı mücadeleyi gözardı eden, legal mücadele imkanlarının kazanılmasını kavranacak hal-ka olarak tespit eden, ekonomist «aşamalı bilinçlendirme» tezini savunan görüşleriyle revizyonist bir çizgiye sahip olacaktı. Bu konularda 1926 Programının revizyonizmini sürdüren Parti Bayrağı, Programın hatasını bir çırpıda sosyo-ekonomik yapının tespitinde yapılan hataya ve devrimin yolunun da bu nedenle yanlış tespit edilmiş olmasına indiriveriyor.

İkincisi, 1926 Programının, sosyo-ekonomik yapıyı «kapitalist» olarak tespit etmesine bağlı olarak çizdiği toplu ayaklanma stratejisini, köylülerin köylü komiteleri içinde örgütlenmelerini, vb., aşağıda da göstereceğimiz gibi, Parti Bayrağı, Türkiye'yi sözde «yarı-feodal» görmesine rağmen, bugün aynen savunu-

yor. Bu da, Parti Bayrağının hatasının, 1926 Programından daha vahim olduğunu gösterir. 1926 Programı, hiç değilse, kendi içinde belirli bir tutarlılık taşıyordu. Gerek PDA revizyonistleri, gerekse onların mirasçısı Parti Bayrağı revizyonistleri ise bir yandan Türkiye «yarı-feodal»dir deyip halk savaşı çıgıkları atarken, bir yandan da 1926 Programının devrim stratejisini savundular ve savunuyorlar.

Üçüncüsü, Parti Bayrağı keskin sözlerle 1926 Programının Türkiye'yi kapitalist gelişme yolundaki bir ülke olarak görmesini eleştirirken, aslında, kendisi de ülkemizde kapitalizmin hakim olduğunu savunmaktan başka birşey yapmıyor. Böylece, «yarı-feodal» tespiti de yine, içini boşaltarak Marksist-Leninistlerden ödünç aldığı bir kavram olduğunu gösteriyor. Örneğin, Parti Bayrağının 1. Sayısında yayınlanan platformda şöyle deniyor:

«... Milli Kurtuluş Savaşını ve özellikle Birinci Dünya Savaşını izleyen dönemde - meta üretimi giderek yaygınlaştı, ... komprador tekelleri kapitalizmin ve feodalizmin baskısı altında gelişmesi esas olarak engellenmeye devam etmekle birlikte milli kapitalizmin de belirli bir gelişme göstermesine yol açtı ve yarı-sömürge, yarı-feodal ülkemizde meta üretimi temelinde *genel olarak kapitalizm hakim hale geldi.*» (38)

İşte Şefik Hüsnü revizyonizminden günümüze miras kalan bir diğer tayin edici nokta da, ülkemizde feodalizmin esas olarak tasfiye edildiği ve «genel olarak kapitalizm»in hakim hale geldiğidir. Bu, emperyalizmin, yarı-sömürgeci haline getirdiği geri ülkelerde kendine bağlı bir komprador kapitalizmi geliştirmekle birlikte, esas olarak feodalizmi dayanak yaptığını gözardı eden bir görüştür. Emperyalizmin bu gibi ülkelerdeki esas yönü geri üretim ilişkilerinin çözülmesini engellemesi, bunu son derece ağır ve acılı bir biçime getirmesidir. Kapitalist ilişkileri geliştirme yönü tali olan yöndür ve gelişen kapitalizm de esas olarak komprador kapitalizmidir.

Parti Bayrağı revizyonistleri de aslında tıpkı Halkın Birliği, Devrimci Halkın Birliği, Devrimci Halkın Yolu, Devrimci Yol, Kurtuluş ve diğer oportünistler gibi ülkemizde kapitalizmin hakim hale geldiğini savunuyorlar. «Yarı-feodal» etiketi, bu tezi gizlemek için hazırlanmış bir kılıftır. Parti Bayrağı da tıpkı

1926 Programı gibi ve Türkiye'de feodalizmin «Prusya usulü» tasfiye edildiği tezinin şampiyonluğunu yapan Halkın Birliği, - Devrimci Halkın Birliği gibi, Türkiye'de «meta üretimi temelinde genel olarak kapitalizm»in hakim hale geldiğini söylüyorlar. Bu, Parti Bayrağı'nın «çelişkilerin en çok keskinleştiği yer»ler olarak kapitalizmin en çok geliştiği yerleri esas almasına, köylülüğün devrimci önemini sinsî bir biçimde ve devrimin yolunun kırlardan şehirlere geçecek halk savaşı olduğunu da açık olarak reddetmesine temel hazırlıyor.

Parti Bayrağı bu konuda da TİİKP'nin izindedir. TİİKP programında da şöyle deniyordu:

«Yurdumuza hakim olan emperyalizm, bir yandan iç kapitalist pazarı (aç İK) açmak ve sömürsünü artırmak için kendine bağımlı kapitalizm geliştirdi ve feodal ilişkilerde çözümlere yol açtı.» (abç) (39)

Biz, İ. Kaypakkaya'nın bu görüşü eleştirirken koyduğu Marksist-Leninist tezleri aktarmakla yetinelim. Bu, Parti Bayrağına da cevap oluşturuyor:

«Çin'de Troçkistler, Japon emperyalizminin Çin'de kapitalizmi geliştirmek suretiyle 'sosyalist devrim'i yaklaştırdığını ileri sürece kadar alçalmışlardır. Ülkemizde Aren-Boran ve TKP revizyonistleri aynı mantıkla emperyalizmi şirin göstermeye çalışıyorlar. Bu nedenlerle, emperyalizmin kapitalizmi geliştirdiği ve feodalizmi çözdüğü yolundaki revizyonist-troçkist iddialardan kendimizi kesin ve kalın çizgilerle ayırmalı, emperyalizmin geri kalmış ülkelerde oynadığı *asıl rolün* ülkeleri sömürgeleştirmek, halkları köleleştirmek, bütün varlığını talan etmek, siyasi bakımdan, komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının gerici diktatörlüğünü pekiştirmek, desteklemek ve sağlamlaştırmak, emekçi köylüleri daha da mülksüzleştirerek sefaletin kucağına atmak yönünde işlediğini belirtmeliyiz. Program'da bu nokta çok muğlak, çok belirsizdir.» (40)

● PARTİ BAYRAĞI DA TİPKİ 1926 PROGRAMI VE TİİKP'NİN YAPTIĞI GİBİ KÖYLÜLÜĞÜN DEVRİMCİ ROLÜNÜ REDDEDİYOR!

1926 Programının en belirgin özelliklerinden birisi de yarı-sömürge, yarı-feodal ülkemizde köylülüğün devrimci rolünü kavramaması; yoksul ve orta köylülerin devrimin temel gücü olduğunu görmemesiydi. Ülkenin sosyo-ekonomik yapısını «kapitalist» olarak tanımlayan 1926 Programı, köylülüğün örgütlenmesini de, bu noktadan çıkarak, «köylü komiteleri» şeklinde öncüyordu.

Köylülüğün örgütlenmesi konusunda gerek PDA'nın, gerekse Parti Bayrağı'nın bu re-
çeteyi aynen benimsemeleri, onların sadık Şe-
fik Hüsnü mirasçılıklarının en açık kanıtların-
dan birisidir.

PDA revizyonistleri, bazı yayın organların-
da, devrimin temel gücünün köylülük oldu-
ğunu savunarak, kimilerinde ise «işçilerin ve köy-
lüler»in temel güç olduğunu yazarak, bu konu-
nun üzerini karartmak için ellerinden geleni ya-
pıyorlardı. (41) P.B. revizyonistleri de aynı ta-
vir içindedirler. Onlar, bir yandan anti-faşist
mücadeleyi **toprak devrimi** temeline oturtmak-
tan söz ediyorlar; diğer yandan, devrimin te-
mel gücü konusunda tutarsız görüşler ileri sü-
rüyorlar; «En iyi, en fedakar, en bilinçli kad-
rolarımızı işçi sınıfı içinde çalışmak üzere se-
ferber etmeliyiz» (42) diyorlar. Böylece, şehir-
leri esas aldıklarını itiraf etmiş ve «halk sava-
şı» cilasını nasıl sahtekarca kullandıklarını
sergilemiş oluyorlar. Çünkü, halk savaşı stra-
tejisi kırlık bölgelerin esas alınmasını gerekti-
rir ve dolayısıyla, «en iyi, en fedakar, en bi-
linçli» kadroların kırlık alanlara seferber edil-
mesini öngörür.

Köylülüğün örgütlenmesi konusunda sa-
vunulanlar ise, 1926 Programında PDA'ya, ora-
dan da Parti Bayrağı'na uzanan revizyonist çiz-
giyi en açık bir biçimde gözler önüne seriyor:

«Hazine toprakları köylülere dağıtılacak veya köylü
komitelerinin denetiminde halk çiftlikleri haline getirilecek-
tir.»

«Her köyde, köylülerin mücadelesini yönetecek köylü
komitelerini kurmalıyız.»

«Toprak Devrimi Programının uygulanması ve dağıtımı
işini köylü komiteleri yürütecektir. Toprak işçileri, yoksul
köylüler her köyde köy komitelerini seçimle kuracaklardır.
... Ormanlar, göller sular, meralar köylü komitelerinin yö-
netimine geçecektir. ...» (abç) (43)

TİİKP revizyonistlerinin her derde deva
«köylü komiteleri» şimdi adını TDKP-İÖ ola-
rak değiştirmiş bulunan THKO'nun «Konfe-
rans Belgeleri»nde de yeniden boy gösteriyor:

«Bugün faşizme karşı gerçekten mücadele edebilmek
için bu mücadeleyi **toprak devrimi** temeline oturtmalı ve
onmilyonlarca köylüyü devrimci proletarya önderliğinde
kırsal alanlarda hüküm süren feodal kalıntılara, toprak
ağalığına, tefeci tüccarlığa ve feodal gericilikle birleşmiş

emperyalist komprador gericiliğe karşı **devrimci** bir bi-
çimde seferber etmeliyiz.

.....
Bu çerçevede içinde kırsal alanlarda tüm toprak ağalığı
ekonomisinin tasfiye edilmesi ve toprak ağalarının ellerin-
deki toprakların köylü komiteleri aracılığıyla yoksul köy-
lülere dağıtılması talebine bağlı olarak, bugünden toprak
işgallerini örgütlemeli, yönetmeli ve teşvik etmeliyiz.» (abç)
(44)

«Önümüzdeki dönem, feodalizmin en yaygın olduğu
yerlerde yoksul köylülüğü temel alarak köylülük içindeki
çalışmamızı yükseltmeliyiz. Böyle bir çalışma, temelini yok-
sul köylülüğün oluşturacağı, illegal temelde yükselen **dev-
rimci köylü birliklerinin** etkin ve militan örgütler olarak
kurtarılmasını sağlayacaktır.» (abç) (45)

Böylece, Parti Bayrağı'nın, Şefik Hüsnü
revizyonizmine olsun, PDA revizyonizmine ol-
sun, eleştiriler yöneltirken ne kadar samimi-
yetsiz davrandığını görüyoruz. Devrimimizin
bu en temel meselesinde Parti Bayrağı da Şe-
fik Hüsnü'nün örgütlenme anlayışını sürdürü-
yor. Üstelik, Şefik Hüsnü bu anlayışını, Türki-
ye'nin sosyo-ekonomik yapısı için yaptığı tes-
pitle az-çok tutarlı bir biçimde öneriyordu.
PDA revizyonistleri gibi Parti Bayrağı revizyo-
nistleri de «köylü komiteleri»ni, «yarı-feodal»
dedikleri bir ülkede, «halk savaşı» cilasıyla pi-
yasaya sürüyorlar.

Onlara en iyi cevabı yine İ. Kaypakaya
veriyor:

«Köylüler arasındaki bütün örgütlenme sorunu görül-
düğü gibi 'köylü komiteleri' vasıtasıyla bir çırpıda halledili-
yor. Her derdin devası köylü komiteleridir! Bu, şunu gös-
teriyor ki arkadaşlar, başlarını ellerinin arasına alıp köylü-
lerin nasıl örgütlendirileceği konusunda ciddi olarak bir ke-
re bile düşünmemişlerdir. Hemen her işi yapan, ne olduğu
bilinmeyen bir köylü komitesi! Oldu bitti! (abç) (46)

«'Köylü komiteleri' köy parti komiteleri midir, silahlı
mücadele organları mıdır, okuma grupları mıdır, yayın da-
ğıtım grupları mıdır, belli değil.

Revizyonistler, görüldüğü gibi köylüler arasında bütün
örgütlenme sorunlarını 'köylü komiteleri' vasıtasıyla bir çırp-
ıda hallediveriyorlar (!)

Bu şunu gösteriyor ki, Şafak revizyonistleri, köylülerin
nasıl örgütleneceği konusunda zır cahildirler. Devrimimizin
bu en önemli meselesinde tam bir acz içindedirler ve acı-
nacak bir halledirler.

Marksist-Leninistlerin köylüler arasında örgütlenme
politikası açıktır. Her köyde köy parti komiteleri örgütle-
mek. Yine her köyde partili ve partisiz devrimci yoksul köy-
lülerden üretime bağlı silahlı mücadele müfrezeleri yani
köylü milisleri örgütlemek. Köy parti komitesine bağlı par-

ali ve partisiz unsurlardan, silahlı mücadeleye hizmet edecek, çeşitli görev grup ve hücreleri örgütlemek. Ayrıca, köy esasına bağlı olmayan, bölgedeki parti komitesine bağlı profesyonel gerilla birlikleri örgütlemek. Bütün bu örgütlenme faaliyetlerinin amacı, yoksul köylüler ve tarım işçileri arasında partiyi ve halk silahlı kuvvetlerini inşa etmektir. Bu inşa barış içinde değil, silahlı mücadele içinde olacaktır. Ve parti örgütünün köylüleri örgütlemeye kavrayacağı halkın gerilla birliklerini ve köylü milislerini örgütlemektir. «köylü iktidar organları apayrı bir şeydir ve günün meselesi değildir.» (abç) (47)

1926 Programı, «köylü birliği»nden Sovyetler'i kastediordu. TDKP-İÖ ise, «köylü birliği»ni, hem silahlı mücadele örgütü olarak, hem de 'silahlı iktidar organı sovyetler' tipinde bir örgüt olarak lanse ediyor. Böylece TDKP-İÖ de aynen TİİKP gibi, ne tarafa gelse gidebilecek bir «devrimci köylü birikleri» reçetesiyle ortaya çıkıyor.

Biz, TDKP-İÖ'nün devrimimizin bu en önemli meselesinde «aciz içinde» bulunduğunu, «acınacak halde» olduğunu hiç sanmıyoruz. Böyle bir zavallılığı, hiç değilse, İ. Kaypakka-ya'nın TİİKP Programına olan eleştirilerini okunduktan sonra terketmeleri gerekirdi. THKO Konferans Belgelerinin kaleme alanlar, «TDKP» hayaliyle tekkelerini ayakta tutabil-
mek için her türlü sahtekarlığı yapmaya hazır olduklarını, bu müflis tezleri tekrar piyasaya sürerek kanıtıyorlar.

● PARTİ BAYRAĞI, DEVRİMİN YOLU KONUSUNDA DA, 1926 PROGRAMINDAN PDA'YA İNTİKAL EDEN MİRASI SAHIPLENİYOR!

1926 Programının toplu ayaklanmayı savunan görüşlerini eleştiren Parti Bayrağı şöyle diyor:

«Devrimin nasıl bir gelişme seyri izleyeceğini, iktidarın uzun süreli halk savaşıyla parça parça mı, yoksa ulusal çapta genel ayaklanmayla mı ele geçirileceğini belirleyen etken, ülkemizin ekonomik-sosyal yapısı ve geçirdiği evrimlerdir. Genel kural olarak, (özel ve istisnai durumlar dışında) iktidarın ulusal çapta genel ayaklanmayla ele geçirilmesi ekonominin ulusal sanayi kapitalizminin gelişmesi temelinde merkezileştiği ülkeler için sözkonusu olurken; ekonominin ulusal sanayi kapitalizminin gelişmesi temelinde merkezileşmediği, sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeler için, bu sözkonusu değildir. Sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde gelişen kapitalizmin esas olarak emperyalizme bağımlı komprador kapitalizmi olması, feodal

kalıntıların altı ve üst yapıda yaşamasına, ekonominin den-
gesiz gelişmesine yol açarak, *iktidarın parça parça, uzun süreli bir halk savaşıyla* ele geçirilmesinin maddi temelini teşkil eder.» (48)

Aslında bu söylenenler dahî Parti Bayrağı'nın 9. Sayısında yayınlanan THKO Konferans Belgelerindeki tezlerden ileridir. Çünkü, adı geçen belgelerde «halk savaşı» sözcüğü de tarihe karışmıştır. Ancak yukarıdaki alıntıda da, halk savaşının en temel özelliklerinden birisi, yani, iktidarın **kırlardan şehirlere** doğru gelişen uzun süreli savaş yoluyla ve kıvılcı siyasi iktidarlara kurularak parça parça ele geçirileceği söylenmiyor.

Bunun bir «kalem sürçmesi» olmadığı açıktır. Adını TDKP-İÖ olarak değiştirmiş bulunan THKO olsun, Parti Bayrağı olsun, iktidarın halk savaşı yoluyla ele geçirileceğini reddediyorlar. Bunu açık açık yapma cesaretine sahip olmadıkları için de dolambaçlı yollara başvuruyorlar.

Parti Bayrağı, 1926 Programı, toplu ayaklanmayı savunduğu için eleştirirken hiç de dürüst davranmamaktadır. Çünkü kendisinin devrimin yolu olarak savunduğu da toplu ayaklanmanın ta kendisidir. Parti Bayrağı'nın «halk savaşı» ile kastettiği, iktidarın **bölgesel ayaklanmalarla** «parça parça» ele geçirileceğidir. Nitekim Parti Bayrağı bu konudaki görüşünü, Kızıl Ordu'nun kurulmasıyla ilgili olarak açığa vuruyor:

«Ve düzenli Kızıl Ordular genellikle ve esas olarak kıt-
lelerin silahlı ayaklanmasıyla oluşmaktadır; bu ortamda gerilla savaşı buna katkıda bulunmaktadır.» (49)

Böylece Parti Bayrağı kendince bir taşla iki kuş birden vuruyor: Bir yandan gerilla savaşını sinsice gözden düşürmeye çalışıyor. Diğer yandan ise Kızıl Ordu'nun Sovyetler'de olduğu gibi kurulacağını propagandasını yapıyor. İşte Parti Bayrağı'nın «halk savaşı» derken kastettiği bu kuşa çevirilmiş, halk savaşı ile ilgisi kalmamış toplu ayaklanma stratejisi-
dir.

Ayrıca, THKO Konferans Belgelerinde de, 1926 Programında ve TİİKP Program Taslağı'nda olduğu gibi toplu ayaklanmanın propagandası yapılıyor; Kızıl Ordu'nun toplu ayak-

lanma ile kurulacağı sinsice savunuluyor: Ordunun kurulması belirsiz bir tarihe ertelenerek şöyle deniyor:

«İleride şartlar olgunlaştığı zaman Türkiye Devrimci Komünist Partisi'nin önderliğinde mutlaka bir THKO kurulacaktır; ama bugün örgütümüz ne bir 'ordu'dur; ne de bir ordu örgütlemek amacıyla kurulmuş askeri bir örgüt» (50)

Parti Bayrağı yazarları ise, silahlı mücadelenin doğmasını tek bir şarta «kitlelerin siyasi mücadelesinin üst derecesi» (51) şartına bağlayarak, PDA'nın 1970'lerde şampiyonluğunu yaptığı, «ülke çapında örgütlenme ve kitlelere kumanda eder hale gelme» tezinin değişik kılıf içindeki savunuculuğunu üstlendiler. PDA'nın silahlı mücadeleyi başlatmak için ileri sürdüğü «bütün bozkırın kurutulması» (52) şartını içten içe benimsediler. «Siyasi talepler uğruna kitlesel mücadele»yi kapsamayan silahlı mücadeleyi reddederek (53) silahlı mücadele düşmanlığı konusunda PDA-TİİKP revizyonistlerinin yerini aldılar. Böylece, Şefik Hüsnü'ye sadık varis olma yolunu tuttular.

Parti Bayrağı da tıpkı PDA gibi, Şefik Hüsnü mirasını yalnızca silahlı mücadele düşmanlığı ve toptan ayaklanma hayalleriyle değil, aynı zamanda, toptan ayaklanmayı ekonomist bir mantıkla savunmasıyla da sürdürüyor. TİİKP Program taslağında şöyle deniyor:

«Hareketimiz, emperyalizmin gerilemesi, halkın demokratik haklar kazanması ve yaşama şartlarının düzeltilmesi yönündeki *bütün acil talep ve ihtiyaçları savunarak*, yığınları mücadeleye sevkeder, bilinçlerini yükseltir ve onları silahlı mücadele saflarına kazanmaya çalışır.» (abç) (54)

THKO Konferans Belgelerinde ise, kelime oyunları ile değiştirilmiş bir biçim altında, tıpatıp aynı öz şöyle savunuluyor:

«Gerek faşistlerin, gerekse reformist ve revizyonistlerin demagogilerini boşa çıkarmanın ve geniş yığınları *faşist-feodal diktatörlüğe karşı mücadelede birleştirmenin yolu her şart altında kitlelerin günlük, acil talepleri uğruna kararlı bir mücadele yürüterek, bunları faşist diktatörlüğe karşı yöneltmekden geçer.*» (abç) (55)

Böylece, TDKP-İÖ, birincisi, 1926 Programının ve TİİKP revizyonistlerinin «bütün acil talep ve ihtiyaçları savunma» anlayışını, «günlük acil talepleri *her şart altında*» savunma

şeklinde büsbütün gerici bir noktaya kadar götürüyor.

İ. Kaypakkaya, TİİKP revizyonistlerinin, «bütün acil talep ve ihtiyaçları savunma» anlayışını, «bazı şartlarda» bunun kişiyi «reformizmin en derin çukuruna» batıracağı noktasından eleştiriyordu (56). İşte TDKP-İÖ revizyonistleri «her şart altında» sözüyle kendilerini bu derin çukura gömüyorlar! İ. Kaypakkaya'nın TİİKP revizyonistlerine olan eleştirileri, diğer konularda olduğu gibi bu konuda da TDKP-İÖ'ye cevap oluşturuyor:

«Hakim sınıfların, iktidarlarını tehlikede gördükleri zaman, sistemin temeline dokunmadan (onlar elbette dokunamazlar) kısmi düzeltmelere gittikleri çok görülmüştür. Tarihimizdeki köylü isyanlarının çoğu böyle bastırılmıştır. ... Kitlelerin bizzat bugünkü sistemi yıkmak için silaha sarıldığı şartlarda ve yerlerde, 'acil talep ve ihtiyaçları savunmak' gibi gösterişli bir sloganın arkasına saklanmak, düpedüz reformist ve gerici bir tutum olur. Halkın ağzına bir parmak bal çalarak onun öfkesini yatıştırmak ve bütün arı kovanlarını kurtarmak isteyen gericilerle aynı paralele düşmek olur.» (57)

İkinci olarak, TDKP-İÖ, kitlelerin bilincinin «acil talep ve ihtiyaçları» savunarak yükseltileceği safsatasını savunmak suretiyle de ekonomizmin batağına batıyor. Acil talepleri reformist ve revizyonistlerin tutarlı bir biçimde savunamayacakları, bu işi gerçek anlamda yalnızca komünistlerin yapabilecekleri doğrudur. Fakat TDKP-İÖ, bu gerçeği, asıl savunduğu tezi, yani, «geniş yığınlar» iktidar mücadelesine seferber edebilmenin yolunun acil talepleri savunmak olduğu tezini lafkalabalığına getirip gözden gizlemek için kullanıyor. TİİKP revizyonistleri de kitleleri bilinçlendirmenin yolu olarak «bütün acil talepleri» savunmayı gösteriyorlardı. İ. Kaypakkaya onları şöyle eleştiriyordu:

«'Bütün acil talep ve ihtiyaçları savunarak, yığınların bilinçlerini yükseltmek' teorisini, tamamen Ekonomistlerin 'elle tutulur sonuçlar vaad eden somut istekleri ileri sürerek' işçileri 'bilinçlendirmek' ve 'işçi eylemini yükseltmek' teorisinden müphemdir ve ikisi arasında öz bakımından en ufak bir fark yoktur.» (58)

TDKP-İÖ revizyonistleri de, aynı TİİKP revizyonistleri gibi Ekonomistlerin izinden gidiyorlar. Ettikleri keskin sözler, onların reformist özlerini gizleyemiyor.

● **TDKP-İÖ, 1926 PROGRAMININ VE TİİKP'NİN MUĞLAK DEVLET-ORDU ANLAYIŞLARINI SÜRDÜRÜYOR!**

TİİKP revizyonistleri, 1926 Programının, iktidarın hangi sınıfın elinde olduğu konusundaki muğlak görüşlerini Leninist devlet teorisinin inkarına vardırarak şöyle diyorlardı:

«Osmanlı sultanlığının ve komprador burjuvazinin Milli Kurtuluş Savaşıyla yıkılmasından sonra, iktidarı ele geçiren yeni Türk burjuvazisi, büyümek ve zenginleşmek için, 'devlet eliyle milli burjuva yaratmaya' girişti.» (abc) (59)

Böylece TİİKP revizyonistleri, devlete sınıflarüstü bir nitelik izafe ederek, iktidardaki sınıfın, devlet gücünü, bir başka zümre yararına kullandığını iddia ediyorlardı (60). Ordu konusunda da yine 1926 Programının görüşlerinden etkilendiklerini gösteren şu sözleri söylüyorlardı:

«Demokratik halk hükümeti, hakim sınıfların muhafızlığını meslek edinmiş orduyu kaldırarak, işçi ve köylülerin genel silahlandırılmasına dayanan halk ordusunu kuvvetlendirecek, böylece milli bağımsızlığımızı ve yurdumuzun savunmasını gerçek teminatına kavuşturacaktır.

Ordudaki her türlü eşitsizlik, rütbe ve ünvanlar kaldırılacak, komutanların seçiminde askerler söz sahibi olacaktır.» (abc) (61)

Birincisi, 1926 Programından aynen kop-ya edilen «hakim sınıfların muhafızlığını meslek edinmiş ordu» sözüyle TİİKP sinsi bir biçimde ordunun hakim sınıfların muhafızlığını meslek edinmediğini, sonradan o hale geldiğini savunmaya hazırlanıyordu. Nitekim, karşıdevrim saflarına açıkça iltihak ettiği Eylül 1977 TİİKP 1. Kongresinde, o da sahte TKP gibi, ordunun kaldırılmasından değil, emperyalizmin ajanlarından temizlenmesinden söz ediyor. Böylece orduya sınıflarüstü bir nitelik izafe ederek hakim sınıfların sözcülüğünü yapmakta sahte TKP ile yarışıyor.

İkincisi, Ordu konusundaki bu görüşleriyle, TİİKP, 1926 Programının, iktidarın toplu ayaklanma ile ele geçirileceğini savunan ve halkın silahlandırılmasını devrim sonrasına erteleyen tezlerini de olduğu gibi benimsiyordu. (62)

Bugünkü TİKP-Aydınlık artık 1926 Prog-

ramının da gerisine düşmüştür; çünkü bu program hiç değilse ordunun dağıtılmasını talep ediyordu. TİKP-Aydınlık ise bugün devletin ve ordunun ateşli savunucuları arasındadır ve ordu konusundaki karşı-devrimci görüşleri sahte TKP'ninki ile tam bir uyum halindedir.

TDKP-İÖ'ye gelince, «bir sınıfı başka bir sınıfa hizmet» ettirmekte TİİKP'nin «devlet eliyle milli burjuva yaratma» tahlillerinden aşağı kalmıyor. Ne var ki TDKP-İÖ bu konuda da kendisini ateş hattından bir adım geriye atıyor; devletin bir sınıf tarafından bir başka sınıfın menfaatleri için kullanıldığını söylemiyor da hükümetin başka bir sınıfa hizmet aşkıyla yanıp tutuşan bir sınıf tarafından ele geçirildiğini vb. iddia ediyor. Böylece hükümet ile devlet arasında Çin seddi örüyor; İktidardaki sınıf ile hükümetteki sınıfın farklı olabileceğini, birinin diğerine hizmet edebilmek için can atabileceğini savunuyor:

«Nasıl geçmişte reformistler, faşist hükümetlere karşı sözde bir muhalefet yürüterek ve halkın taleplerine sahip çıkar görünerek faşist diktatörlüğe, emperyalizme ve hakim sınıflara daha iyi hizmet edebilmek amacıyla hükümeti ele geçirmeye çalışılarsa; bugün faşist siyasi partiler de aynı taktiği uygulayarak ... hükümeti yeniden ele geçirmeye çalışıyorlar.» (abc) (63)

Ordu konusunda ise, Parti Bayrağına yakın görüşlere sahip olmakla bilinen «Halkın Kurtuluşu Yolunda Gençlik» isimli bir gazete, aynen 1926 Programının, ordunun dağıtılmasını günlük siyasi bir talep olarak ileriye sürmesini hatırlatır biçimde şu talebi ileri sürüyor:

«polis-ordu, Koşutgerilla, MİT, MHP, ÜDD, ETKO, vb. dağıtılmalıdır.» (abc) (64)

Üstelik de bu, «Orta Öğrenimli Gençliğin Özgül Talepleri» başlığı altında, «Demokratik Lise» bölümünde talep ediliyor! İlk bakışta pek keskin, pek «sol» görünen bu talep, ordu ve polisin niteliğinin tamamen sağcı ve teslimiyetçi bir tespitinden kaynaklanmaktadır. Aynı 1926 Programında olduğu gibi, hakim sınıflardan devrim yapmalarını talep etmeye varmaktadır!...

● **TDKP-İÖ, BUGÜNKÜ CHP'NİN FAŞİST YÜZÜNÜ GÖRMEYEREK VE LEGALİZME BATARAK 1926 PROGRAMININ VE TİİKP'NİN REVİZYONİST ÇİZGİSİNİ SÜRDÜRÜYOR!**

1926 Programı, CHP'nin faşist yüzünü, Kemalist diktatörlüğün faşist niteliğini görmüyor; legalde «sınıf mücadelesi» yürütmenin yollarını arıyor, bunu programının temeli haline getiriyordu.

1970'lerde TİİKP de, faşist diktatörlüğün parlamento ile bağdaşmayacağını, Türkiye'de faşizmin **tekelci sermayenin** diktatörlüğü olduğunu savunuyordu. Bunun tabii sonucu anti-faşist mücadeleyi, şehirlerde, «tekelci burjuvazi»ye karşı yürütülecek bir mücadele olarak görmek ve köylülerin anti-faşist mücadeledeki rolünü inkar etmektir. TİİKP revizyonistleri CHP'yi anti-faşist görme konusunda da Şefik Hüsnü'nün çizgisini sürdürerek söylüyorlardı:

«CHP ile faşizmi tezgahlayan tekelci sermaye çevreleri arasında önemli çelişmeler vardır. CHP yöneticileri esas olarak *parlamentar biçimlerin korunmasından yanadırlar.*» (abç) (65)

Bu tahlillerin sonucu olarak, TİİKP, acil görevi, «faşizm tehlikesini **savuşturmak**» şeklinde tespit ediyor; bunun için de «anti-faşist güçbirliği» safsatasını piyasaya sürüyordu:

«Bütün ilerici ve demokratik güçler: Faşizme karşı demokratik güçbirliğini bir an evvel gerçekleştirmeliyiz. Var gücümüzle *tekelci burjuvaziye yüklenmeli* (aç İK) faşizmi tecrit ... etmeliyiz ... bütün anti-faşist güçlerle birleşelim. *Önümüzdeki acil siyasi görevler bunlardır.* (aç İK) (66)

TİİKP legalizme battıkça batıyor; legal yayın faaliyetini herşey olarak görüyordu. Bütün örgütsel yapısını yayın faaliyeti çerçevesinde ele alıyor, hantal yapısıyla, işçileri ve köylüleri eğitim grupları şeklinde örgütlemeyi örgütsel politika haline getiriyordu.

TDKP-İÖ bugün sözde faşizmin bir «devlet biçimi» olduğunu iddia etmesine, «faşist diktatörlük»ten dem vurmasına rağmen, TİİKP'nin revizyonist özünü aynen sürdürüyor. CHP'nin faşist niteliğini gözden gizleyebilmek için onu «orta burjuvazinin reformcu

partisi olarak lanse ediyor. CHP kuyrukçuluğuna kılıf hazırlayabilmek için, onun hükümet olduğunu, fakat iktidar olmadığını (!) iddia ediyor. CHP'nin faşist yüzü olanca çıplaklığıyla ortaya çıktıkça da şöyle safsatalar ileriye sürüyor:

«Gerçekte ise milli burjuvazinin uzlaşmacı kesimi zaten emperyalizme ve komprador feodal gericiliğe teslim olduğundan CHP komprador burjuvazi ve toprak ağalarının elinde ve onun denetimindedir.» (67)

TDKP-İÖ, «faşizme karşı gerçekten mücadele edebilmek için bu mücadeleyi toprak devrimi temeline oturtmalıyız» demesine rağmen, bu da tıpkı «faşist diktatörlük» gibi içini boşaltarak savundukları bir tezdır. TDKP-İÖ, «gerçekten» savunduğu anti-faşist mücadele anlayışının ise, özünde TİİKP'nin «anti-faşist güçbirliği» anlayışı ile aynı olduğunu şu sözlerle sergiliyor:

«Asgari programımızın temel talepleri ve ona bağlı olarak ileri sürülen yukarıdaki acil talepler etrafında halk kitlelerini örgütlemeli ve seferber etmeliyiz. Bizim dışımızdaki çeşitli yurtsever, devrimci güçlerle kuracağımız *anti-faşist ittifaklar* da ancak böyle bir platformda gerçekleştirebilir.» (abç) (68)

İttifak sınıflararası bir sorundur ve anti-faşist ittifak ancak, başta halkın birleşik cephesinin üzerinde yükseleceği «işçi-köylü temel ittifakı» olmak üzere, halk sınıfları arasında olabilir. TDKP-İÖ revizyonistleri, halk saflarındaki çeşitli yurtsever, devrimci güçler arasında gerçekleştirilebilecek **eylem birliklerini bir çırpıda «anti-faşist ittifaklar»** haline getiriveriyorlar. Böylece, TİİKP'nin «anti-faşist güçbirliği» safsatasının sadık bir izleyicisi olduklarını gösteriyorlar.

Bu sakat anlayışların kaçınılmaz sonucu olan legalizm batağı konusunda ise TDKP-İÖ'yi uzun boylu eleştirmeye gerek yoktur. Çünkü bu yönden ne kadar hatalı bir yolda olduklarını, THKO Konferans Belgelerinde kendi ağızlarıyla söylüyorlar:

«Çevreyle hemen sadece legal bağlar kuruldu. Çevremizi örgütlerken legal kitle örgütleri kuruyormuş gibi davrandık. Örneğin çevremizi dernekçilik anlayışıyla örgütlemeye çalıştık. Bunun sonucunda çevremiz, hemen sadece legal olarak örgütlenirken, çevremizin içindeki örgüt faaliyetleri *örgütümüzün legalleşmesi tehlikesini* getirdi. *Örgütümüz geniş ölçüde legale çıktı.*» (abç) (69)

«Kitleler içinde çalışmada legal ve illegal çalışmayı doğru bir şekilde birleştiremedik. Hatta çoğu kez legal çalışmayı temel almak durumuna düştük. Bu, siyasi çizgimize ters düşmesine rağmen, demokrasi güldürüsünün ve elli yıllık oportünizm ve revizyonizmin *legalizm hastalığının* bizi etkilediğini gösteriyor.» (abç) (70)

THKO, «demokrasi güldürüsünün ve elli yıllık oportünizm ve revizyonizmin *legalizm hastalığının*» kendisini etkilediğini tespit etmekle son derece haklıdır. Bu tamamen doğrudur! Gelgelelim, bu durumun «siyasi çizgisine ters düştüğü»nü iddia etmekle THKO büyük bir yanılgıya düşüyor; daha doğrusu sahtekarlık yapıyor. *Legalizm hastalığı*, THKO'nun siyasi çizgisinin kaçınılmaz sonucudur. Kemalizm dalkavukluğunun, CHP kuyrukçuluğunun, toplu ayaklanma hayallerinin, silahlı mücadele düşmanlığının, reformizm bataklığının doğal olarak vardığı yerdir.

THKO, ya da yeni kılıfıyla TDKP-İÖ, yalnız *legalizm hastalığı* ile değil, «bütünlüklü siyasi çizgisi»nin bütünüyle elli yıllık oportünizm ve revizyonizmin bir devamı durumundadır.

● ÖZETLERSEK:

— Bugün her türden revizyonist ve oportünist, Kemalist devrimin komprador burjuvazi ve toprak ağaları önderliğinde verilmediği konusunda hemfikirdirler. Bunların hepsi de, Kemalistlerin esas olarak millî burjuvazinin temsilcisi olduğunda, komprador burjuvaziye karşı geliştiğinde ve yarı-sömürge yapının siyasi yönünü —geçici de olsa— yıkarak siyasi bakımdan bağımsız bir millî burjuva diktatörlüğü kurduğunda anlaşılmaktadırlar. Parti Bayrağı ve TDKP-İÖ bu gerici çizgiyi olduğu gibi sürdürmekte fakat 1926 Programının ve TİİKP'nin tezlerinden bir adım gerileyerek, Kemalistlerin millî burjuvazinin sol kesiminin değil de sağ kesiminin temsilcisi olduğunu savunmaktadırlar.

— Parti Bayrağı ve TDKP-İÖ, 1926 Programının Türkiye'yi kapitalist bir ülke olarak görmesini sözde eleştirmekle birlikte, bugün Türkiye'de meta üretimi temelinde kapitalizmin hakim hale geldiğini iddia etmektedirler. Böylece, emperyalizmin esas yönünün gerici

üretim ilişkilerini ayakta tutan yön olduğunu gizleyen, emperyalizmi şirin gösteren troçkist mantığa saplanmaktadırlar.

— Köylülüğün önemi konusunda birçok laf etmesine rağmen TDKP-İÖ de tıpkı Şefik Hüsnü TKP'si ve TİİKP gibi, köylülüğün demokratik halk devriminin temel gücü olduğunu kavramamaktadır. Şefik Hüsnü'den miras kalan «köylü komiteleri şeklindeki örgütlenmeyi her derde deva hale getirerek ve onmilyonlarca köylüyü devrimci bir biçimde seferber edeceğini söyleyerek devrimimizin bu en önemli sorununu geçiştirivermektedir.

— Devrimin yolu konusunda da, görünürdeki cılanın altından Parti Bayrağının ve TDKP-İÖ'nün, 1926 Programının ve TİİKP'nin revizyonist çizgisinin doğrudan bir devamı olan sağcı, teslimiyetçi tezleri sırtlıyor. TDKP-İÖ, «halk savaşı» kılıfı ile toplu ayaklanma hayallerini piyasaya sürüyor; silahlı mücadelenin kitlelerin siyasi mücadelesinin bir üst aşaması olarak ortaya çıkması gerektiğini savunuyor; ve Kızıl Ordunun kurulmasını belirsiz bir tarihe erteliyor. Kitlelerin aşamalı bilinclendirilmesi tezini benimseyerek reformizmin batağına batıyor.

— TİİKP, 1926 Programının, devletin ve ordunun sınıfsal niteliği hakkındaki muğlak görüşlerini, devlete ve orduya sınıflarüstü bir karakter izafe etmeye vurduruyordu. Parti Bayrağı ve TDKP-İÖ ise gerek devlet gerekse ordu konusunda görünürde kaba revizyonist tezleri savunmamakla birlikte, devlet ile hükümet arasında Çin Seddi çekerek ve benzeri bir takım manevralarla sağcı görüşleri sürdürüyorlar.

— TİİKP CHP'yi faşist görmediği gibi devletin faşist niteliğini de inkar ediyordu. Anti-faşist mücadeleyi, şehirlerde «anti-faşist güçbirliği» temelinde verilecek mücadele olarak görüyor; faşizmin ancak demokratik halk devrimi ile yıkılabileceğini inkar ediyordu. 1926 Programının *legalizm hastalığını* olduğu gibi sürdürüyordu. TDKP-İÖ ise görünürde anti-faşist mücadelenin toprak devrimi temelinde yükselmesi gerektiğini söylüyor. Özde ise «anti-faşist güçbirliği» anlayışını savunma-

ya devam ediyor ve legalizm hastalığını ay-
nen taşıdığını kendisi bile itiraf ediyor.

Bütün bu nitelikleriyle Parti Bayrağı ve TDKP-İÖ, TİİKP-PDA revizyonizminin yerini doldurmaya namzet ve 1926 Programından kalan revizyonizmin bugünkü savunucusu olduk-
larını göstermektedirler.

Parti Bayrağı Şefik Hüsnü'ye ve 1926 Programına yüzeysel eleştiriler yönelterek yü-
zünü gizlemeye çalışıyor. Parti Bayrağı Şefik Hüsnü'yü eleştirirken, Şefik Hüsnü önderli-
ğindeki TKP'nin Komintern'e üye olmasının devrimcilerin gözüne kül serptiğini ve gerçek-
lerin kavranmasını geciktirdiğini belirterek şöyle diyor:

«Sağ oportünist sınıf işbirliği çizgisini izleyen akımla-
rın veya partilerin uluslararası komünist hareket içinde yeraimaları, onları daha tehlikeli hale getirir. Çünkü bu durum, onların gerçek yüzlerini gizlemelerini kolaylaştırır.» (71).

Pek doğru! Fakat kibirli Parti Bayrağı teorisyenlerinin bir yandan 1926 Programına e-
leştiriler dizip, diğer yandan aynı çizgiyi bu-
gün hala savunmalarına ne demeli? Bu, ger-
çek yüzlerini gizleme çabası değildir de nedir? Üstelik onlar bu işi, 1926 Programının kaba hatalarına Marksist-Leninist cila çekerek yapı-
tıkları için, Türkiye devrimci hareketine kat-
merli zarar veriyorlar; daha da «tehlikeli» ha-
le geliyorlar.

«1971 Sol Hareketi THKO ve Gelişmesi» isimli belgede THKO'nun, «Türkiye'de şimdi-
ye kadar hiçbir zaman, hiçbir akım ve kişi ta-
rafından ortaya konulamamış —Mustafa Sup-
hi yoldaşın bu yoldaki girişimlerini anmalı-
yız— yepyeni ve çürütülemez bir çizgiye, leke-
lenemez ve hergeçen gün geçerliliği daha da
doğrulan Marksizm-Leninizm silahına sahip-
tir» (72) denmesini de başka türlü açıklamak
mümkün müdür? Bu süslü laflarla gerçek yü-
zünü saklamak ve İ. Kaypakkaya'nın Mark-
sist-Leninist görüşlerine saldırı için ortam ya-
ratmak çabası değil midir?

Bugün adını TDKP-İÖ olarak değiştirmiş
bulunan THKO'nun savaşçıları henüz bir İn-
giliz sefirinden alıntı yaparak «Türkiye'nin

teorik olarak bağımsız» olduğunu savunurken,
«kuvay-i milliye» ruhuyla 1961 Anayasasını ha-
rekete geçirmek için silaha sarıldıklarını söy-
lerken ve «elli yıllık oportünizm ve revizyo-
nizm» hakkında en küçük bir fikre sahip de-
ğilken, yani 1972'de, İ. Kaypakkaya önderli-
ğindeki Marksist-Leninist Hareket Şefik Hü-
snü revizyonisti için şu tespitleri yapıyordu:

«... TKP, Mustafa Suphi yoldaşın ölümünden sonra,
kesin sağcı ve revizyonist bir çizgi izlemiştir. Partinin ö-
nderliğini ele geçiren Şefik Hüsnü, Kemalistlerden sosyalist
devrim yapmalarını bekleyecek kadar Marksizm-Leninizm-
den uzaklaşmıştır. Şefik Hüsnü önderliğindeki TKP, köylü-
lerin devrimci rolünü asla kavramamıştır; işçi-köylü itti-
fakını asla kavramamıştır; daima burjuvaziyle ittifak kur-
maya çalışmış ve daima da bunun cezasını çekmiştir, ama
bu cezayı işçi sınıfımıza ve yoksul köylülerimize de çekir-
miştir; Şefik Hüsnü önderliğindeki TKP, Kemalist iktidara
sonsuz bir sadakat beslemiştir; silahlı mücadele yolunu red-
detmiştir; önce Kemalist iktidarın tedrici devletleştirmeler
yoluyla sosyalizme (!) varmalarını beklemiş; sonra da ha-
yal kırıklığına uğrayarak Kemalistlerin sosyalist devrim için
şartları olgunlaştırmasını beklemeye koyulmuştur; Kema-
list iktidarı azınlık milliyetlere yönelik zulüm ve baskı-
larını alkışlamıştır.» (73)

TDKP-İÖ teorisyenleri yavuz hırsız misa-
li, elli yıllık revizyonizmi ve oportünizmi ilk
kez kendilerinin astıklarını iddia ediyorlar!
Onlar bu çizgiyi aşmadılar; yeni bir kılıkla sis-
temleştirip kemikleştirdiler.

Fakat Şefik Hüsnü önderliğindeki TKP
nin Komintern'e üye olması, TİİKP revizyo-
nistlerinin «Mao Zedung Düşüncesi»ni kendi-
lerine paravana yapmaları nasıl onların reviz-
yonist maskelerinin Marksist-Leninistler tara-
fından düşürülmesini engelleyemediyse, TDKP-
İÖ teorisyenlerinin kibirli iddiaları da gerçek
yüzlerinin ortaya çıkarılmasını engelleyemeye-
cektir.

III - Sahte TKP'nin Programı, Sosyal Emperyalizme Uşaklık Programıdır !

Sahte TKP, «TKP'nin üçüncü programı» olarak piyasaya sürdüğü karşı-devrimci ibret belgesinde 1926 Programı için şöyle diyor:

«TKP'nin ikinci eylem programı başka koşullarda işlenmiştir. *Ememenliği eline geçiren burjuvazi* geniş yığınların, işçi sınıfının demokratik isteklerine, köklü toprak reformuna, devrimci oluşumlara karşı çıkmış, *büyük toprak ağalarıyla, yabancı sermayelerle bağlaşma yoluna* girmiştir. Bu nedenle programın birinci maddesinde: **Türkiye Komünist Partisinin savaşları emperyalizme ve ona müttefikte destek olan burjuvazinin ve büyük mülk sahiplerinin ememenliğine karşı yönelmiştir.** deniliyor.

O günden bu yana geçen uzun zaman içinde, gerek Türkiye'de gerekse dünyada güçler dengesinde, sınıf savaşının koşullarında büyük değişiklikler meydana geldi. Bazı sektörlerde eğilimleri olan *İkinci Program eskidi*, günün yeni koşullarına uymaz oldu.» (abç) (74)

Sahte TKP 1926 Programını «sekte» buluyor; çünkü 1926 Programı, TKP'nin emperyalizme ve yerli uşaklarına karşı mücadele edeceğini söylüyordu. Sahte TKP'nin 1926 Programını «sekte» bulması son derece doğaldır; çünkü 1926 Programı, «cihan proleterya inkılabı ve komünizm lehinde» bulunacağını ilan ediyor; mevcut burjuva diktatörlüğü yerine «amele ve köylünün hakimiyetine dayanan bir Sovyet idaresi kurmak gayesini» güttüğünü belirtiyor; «parlamentonun Kemalist diktatörlüğün bir aracı» olduğunu ve «proletaryanın ve köylülüğün belli başlı kitlelerinin önlerinde duran meselelerin, **parlamento mücadelesiyle değil, fakat yalnız amele ve köylülerin halkçı, inkılapçı diktatörlüğü ile**» halledilebileceğini söylüyordu.

Şefik Hüsnü önderliğindeki TKP, bu görüşler doğrultusunda iktidar mücadelesi hedefine yönelemedi. Çünkü burjuva sınıfsal niteliği böyle bir iktidar mücadelesi hedefine yönelmesine imkan veremezdi. Ayrıca, 1926 Programı, bir yandan iktidarı zaptetmenin gereğine işaret etmekle birlikte, diğer yandan sınıf uzlaşmacılığının nüvesini taşıyordu. Şefik Hüsnü'nün revizyonist çizgisi programa hakim hale geliyor ve iktidar mücadelesinin yolunu, yönünü karartıyordu.

Sahte TKP bu revizyonizmi yeterli bulmamakta; yeterli bulmadığını, 1926 Programını «sekte» diye tanımlıyarak açıkça ifade etmektedir. «Sekte»liğe gerekçe olarak ise «gerek Türkiye'de, gerekse dünyada güçler dengesinde, sınıf savaşının koşullarında büyük değişiklikler» meydana gelmiş olmasını gösteriyor. Sahte TKP kısaca, «zaman değişti, 1926 Programı eskidi» diyor.

Sahte TKP, zamanın değişmesiyle ne kastettiğini bu noktada açıkça söylemiyor, fakat daha sonra baklayı ağzından çıkarıyor:

«Bugünkü koşullarda dünyada güçler dengesinde barıştan, demokrasiden, sosyalizmden yana derin değişiklikler oluyor. Sovyetler Birliğinin, sosyalist ülkeler topluluğunun uyguladığı sürekli barış politikası, Avrupa'da ve dünyada soğuk harp kışkırtıcılığını gerilettiler, gerginliği azalttı. ... Dünyaya öfküsündeki bu gelişme, Türkiye'de de devrimci hareketi etkiliyor, ilerici güçlere yeni yeni savaş olanakları yaratıyor. ... Demokratik haklar için *parlamentar yolla savaş yürütmek olanaklarını* artırıyor. *Parlamentoyu* gerici, işbirlikçi burjuvazinin, toprak beylerinin, militarist kligün yaratma işleyen bir araç olmaktan çıkarmak, onu işçi sınıfının, halkın yararına işleyen bir araç haline getirmek için daha geniş yollar açılıyor.» (abç) (75)

İşte bu bir tek paragraf içinde sahte TKP, hem 1926 Programını neden sekte bulduğunu, hem de «büyük değişiklikler»in neler olduğunu açıkça ortaya koyuyor. Kendi karşı-devrimci, modern revizyonist tezlerini olarca utanmazlığıyla özetliyor; sosyal emperyalizme uşaklık yeminini bütün çıplaklığıyla sergiliyor.

Sahte TKP'nin «zaman değişti» derken kastettiği kuşkusuz Sovyetler Birliği'nin sosyalizmi inşa yolunda ilerleyen Lenin ve Stalin'in ülkesi olmaktan çıkıp, Kruşçev'lerin, Brejnev'lerin sosyal emperyalist ülkesi haline gelmiş olmasıdır. «Sürekli barış politikası» kılıfının altındaki işte bu gerçektir. Üstelik sahte TKP, bu değişikliği, artık parlamentar mücadelenin yalnız mubah değil, aynı zamanda «işçi sınıfının, halkın yararına» bir hükümet kurmanın aracı ilan etmenin dayanağı haline getiriyor. Sahte TKP artık «devrim» diye bir sorunu olmadığını açıkça söylüyor; çünkü sah-

te TKP'nin sorunu bir iktidar değişikliği değil, işbaşındaki hakim sınıf kesimlerinin yerini Rus sosyal emperyalizmine uşaklık edecek hakim sınıf kesimlerinin alması, yani bir hükümet değişikliğidir. İşte sahte TKP 1926 Programını bu nedenle sekter bulmaktadır.

Sahte TKP, 1926 Programını, iktidar hedefini belirtmesinden, emperyalizme ve yerli uşaklarına karşı mücadele gereğini dile getirmesinden dolayı «sekter» bulmakla birlikte, bu programın revizyonist tezlerini sistemleştirip karşı-devrim saflarına ulaştırıyor:

Kemalistleri, feodalizmi tasfiye eden ilerici nitelikteki millî burjuvazi olarak görmekle, sahte TKP 1926 Programının izinden gidiyor. Ne varki hayata geçirilmemiş olmakla birlikte 1926 Programında yer alan «TKP iktidardaki Kemalist 'Halk Partisi'ne karşı uzlaşmaz ve kararlı bir mücadele verir» tezi yerine sahte TKP, bugünkü CHP'yi halk saflarında gördüğünü ve onu desteklediğini açıkça savunuyor.

Köylülüğün devrimci rolünü kavramayan, devrimin yolu olarak toplu ayaklanmayı savunan, silahlı mücadeleyi reddeden ve sonuç olarak devrimi imkansız kılan 1926 Programının revizyonist tezleri, sahte TKP'nin eliyle devrimin açık inkarına dayanan modern revizyonist tezlerle ulaştırılıyor.

Sahte TKP, 1926 Programının muğlak devlet ve ordu tahlillerinin yerine hakim sınıfların devletini ve ordusunu açıkça savunan karşı-devrimci görüşlerini geçiriyor; askeri bir darbeye başa gelme ihtimalini açık bırakmaya vardiıyor.

Buna benzer daha bir dizi sorunda (örneğin millî mesele) sahte TKP 1926 Programının revizyonist görüşlerini benimsemekle kalmıyor; bunlara karşı-devrimci çizgisine uygun bir biçimde savunuyor.

● SAHTE TKP SOSYAL EMPERYALİZME UŞAKLIK YEMİNİ EDİYOR!

Sahte TKP'nin programında bu partinin emperyalist uşağı yüzü bütün çıplaklığıyla kendisini gösteriyor. Program, bugün en büyük iki emperyalist güçten birisi olan Rus sosyal emperyalizmini göklere çıkarıyor. Dünya

da devrimci sürecin tayin edici unsurunun bu emperyalist güç olduğu safsatasını yayıyor. Bu konuda programda söylenenler şunlar:

«Çağımızın dünya devrimci süreci üç temel doğrultu üzerinde gelişiyor: Dünya sosyalist sistemi, başta çözümleyici güç Sovyetler Birliği olmak üzere yükselmekte, kuvvetlenmektedir. Uluslararası işçi sınıfının savaşımı gelişiyor; Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının ulusal kurtuluş hareketleri genişliyor. Bugünkü aşamada emperyalizmle savaşta başarının garantisi, emperyalizmi çökartecek olan bu üç temel gücün sıkı hareket birliği, yardımlaşması, dayanışması, desteklemesidir.» (abç) (76)

Görüldüğü gibi sahte TKP, «emperyalizmi savaşta başarının garantisi» olarak, «devrimci çözümleyici güç» olarak nitelediği Sovyetler Birliği ile sıkı hareket birliği, yardımlaşma, dayanışma, destekleme öneriyor. Sahte TKP Sovyetler Birliğini, bugün ülke içinde halk üzerinde sosyal faşist diktatörlük uygulayan; dışta bütün devletlerin içişlerine burnunu süken, Doğu Avrupa ülkelerini işgal altında tutan, dünya hegemonyası için dalışan emperyalist devletler arasında Amerikan emperyalizmi ile birlikte başı çeken bu emperyalist gücü «sosyalist» olarak tanıtıyor. «Emperyalizmle savaşta» bu emperyalist güce dayanmayı program haline getiriyor. Bu, sahte TKP'nin uşaklığının açık belgesidir.

Rus sosyal emperyalistleri bugün dünya hegemonyası için dalışırken, halkların direnişini kırmak için, dünya savaşı tehlikesi kalmadığı, dünyanın sürekli bir barış içine girdiği safsatalarını yamaktadır. Amaçları halkları silahsızlandırmak, ülkeleri kolayca kendi kontrolleri altına almaktır. Sahte TKP de, Rus sosyal emperyalistlerinin ajanı olarak «sürekli barış» safsatasının propagandacılığı görevini üstleniyor. Şöyle diyor:

«Sovyetler Birliğinin, sosyalist ülkeler topluluğunun uyguladığı sürekli barış politikası, Avrupa'da ve dünyada sokağın harp kıskırtıcılığını gerilettili. Gerginliği azalttı.» (abç) (77)

Rus sosyal emperyalistleri bugün dünyanın her yanında, yaptıkları sermaye ihracı, eşitsiz ticaret, askeri «yardım» (!) ve benzeri yollarla kendilerine ekonomik bir temel yaratmaya çalışıyorlar. Verdikleri «yardım»ın, açtıkları «kredi»nin amacı, ülkeleri kendi nüfuz alanları içine almaktır. Amerikan emperyaliz-

minin işbirlikçileri nasıl Amerikan emperyalizminin Türkiye'yi kalkındırdığı safsatasını yayıyorlarsa, sahte TKP de, Rus sosyal emperyalistlerinin ajanı olarak, Sovyetler Birliği'nden alınan kredilerin Türkiye'yi kalkındıracağını iddia ediyor. Bu konuda programda şöyle deniyor:

«Bütün ülkelerle, Arap komşularımızla, sosyalist devletlerle, özellikle *Sovyetler Birliği* ile karşılıklı fayda ve eşitliğe dayanan ekonomik, politik, kültürel işten ilişkiler kurulmalı ve geliştirilmelidir.» (abç) (78)

«... Sovyetler Birliği'nin Türkiye'nin iç kaynaklarını değerlendiren, devletin, Türkiye halkının mülkü olarak kurduğu endüstri Türkiye'nin ekonomik kalkınmasını sağlayan en uygun yardımdır.» (abç) (79)

Böylece sahte TKP, kendince bir taşla iki kuş vuruyor. Bir yandan Rus sosyal emperyalizmini şirin göstermenin şampiyonluğunu yapıyor; diğer yandan «Türkiye halkı» ile «devlet»i özdeş kılarak komprador patron-ağa devletinin savunuculuğunu yapıyor.

Programda Türkiye'nin emperyalizme bağımlı bir devlet olduğu belirtilmekle birlikte, bu bağımlılık Amerikan emperyalizmi ile sınırlandırılmakta ve bütün kötülüklerin anası «NATO'culuk politikası» olarak gösterilmektedir.

«Birleşik Amerikan emperyalizmine uyduluk, NATO üyeliği memleketin ekonomik, sosyal, politik durumunu altüst etmiştir.

Devlet hazinesini kendisine arpalık yapan büyük burjuvazinin ve hükümetlerinin NATO'culuk politikası, toplumun orta katmanlarını: esnafı, küçük tüccarları, ulusal burjuvaziyi, serbest meslek dalının alt sıralarını eziyor.» (abç) (80)

Sahte TKP'nin programı, Şefik Hüsnü önderliğindeki TKP'nin, 1926'larda Türkiye'yi yarı-sömürge görmeyen anlayışını benimsiyor; hatta Türkiye'nin emperyalizme bağımlı hale gelmesini, 1950'lere kadar erteliyor:

«... özellikle Birleşik Amerikan emperyalizminin 25 yıldır Türkiye'de sürdürdüğü hegemonya geniş emekçi yığınlarına, halka sayısız acılar, sonsuz felaketler getirmiştir.» (abç) (81)

Sahte TKP karşı-devrimcileri, emperyalizmi, ABD emperyalizmi ve NATO'dan ibaret gördüklerini her fırsatta tekrarlayıp, başa gelmeleri halinde Rus sosyal emperyalizmine u-

şaklıkta ve VARŞOVA PAKTI'na hizmette kursor etmeyeceklerine garanti veriyorlar. Bunun en açık örneklerinden birisi de, «ileri demokratik düzen» adını verdikleri sömürü düzenini kurdukları takdirde ekonomik alanda yapacaklarını söyledikleri «dönüşümler»! Hemen ilk maddede, «Emperyalizme, NATO'ya bağlılıktan doğan bütün dış devlet borçları iptal edilmeli» (abç) (82) deniyor. Böylece, dış borçlardan NATO'ya bağlılıktan doğan borçları anladıklarını ustaca belirterek, Rus sosyal emperyalistlerine olan borçların iptal edilmeyeceğini temin ediyorlar.

Sahte TKP'nin programında söyledikleri, hiçbir yoruma gerek kalmayacak kadar açıktır. Sahte TKP, Türkiye'nin Sovyetler Birliği'nin uydusu haline gelmesi için mücadele eden emperyalist ajanı bir partidir!

● SAHTE TKP ŞEFİK HÜSNÜ'NÜN DALKAVUKLUĞUNU SÜRDÜRÜYOR!

Sahte TKP'nin programı, 1926 Programında olduğu gibi, Kemalist iktidarın sınıf niteliğini titizlikle gözden gizliyor; Kemalistlerin emperyalist uşağı olmadıklarını savunuyor. Program'da şöyle deniyor:

«Kurtuluş Savaşından sonra burjuvazi egemenlik ve diktatoryasını kurdu. TKP'ni yasakladı.

Egemenliği eline geçiren burjuvazi ... büyük toprak ağalarıyla ve yabancı sermayelerle bağlaşma yoluna girdi.» (abç) (83)

Burada sözü edilen «burjuvazi»nin niteliği açıkça belirtilmiyor. Bu burjuvazi komprador nitelikte büyük burjuvazi midir? Milli nitelikte orta burjuvazi midir? Yoksa küçük burjuvazi midir? Belli değil... Ama, «egemenliği ele geçirdikten sonra», «toprak ağaları ve yabancı sermayelerle bağlaşma yoluna» girdiğine göre herhalde komprador burjuvazi değildir!

Daha önce de söylediğimiz gibi Türkiye'de her tür oportünist ve revizyonistin Milli Kurtuluş Savaşı hakkında savundukları ortak görüş budur. Buna göre Milli Kurtuluş Savaşı:

(a) Milli nitelikte orta burjuvazi (Sahte TKP, TİP, TSİP, TİKP, TDKP-İÖ)

(b) «Asker-sivil-aydın zümre» (Mihri Belli, Doğan Avcıoğlu, vb.)

(c) Küçük burjuvazinin en sol, en radikal kanadı (Kıvılcımlı, THKP-C) önderliğinde verilmiş, Kurtuluş Savaşına önderlik eden bu sınıf, iktidarı ele geçirdikten sonra emperyalizmle ve toprak ağalarıyla uzlaşmıştır.

Bütün bu görüşlerde ortak olan, Kemalist «Halk Partisi»ni şirin göstermek, onun komprador burjuvazi ve toprak ağalarının partisi olduğunu, Türkiye Cumhuriyetinin başından beri ve bugün hala faşist bir diktatörlük olduğunu gözlerden gizlemektedir. Böylece bugünkü durumda, CHP kuyrukçuluğu ya da destekçiliği için açık kapı bırakmaktır.

● **SAHTE TKP TÜRKİYE'Yİ KAPİTALİST BİR ÜLKE OLARAK GÖRMEKLE KALMIYOR, «TEKELCİLİĞE YÜKSELME» SÜRECİNDEKİ BÜYÜK BURJUVAZİNİN EGEMENLİK SÜRDÜĞÜNÜ SÖYLÜYOR!**

Sahte TKP, «Memlekette toprak ağalarıyla sarmaşan, emperyalist tekellerle bağlaşan, holdingciliğe, tekelciliğe yükselme, finans oligarşiye dönüşme ... süreci içinde olan ... büyük burjuvazi» (84) sözleriyle emperyalist uşağı yüzünü bir kez daha sergiliyor.

Sahte TKP, Türkiye'de büyük burjuvazinin komprador nitelikte olduğunu, Türkiye'deki büyük burjuvazi için söz konusu olanın «emperyalizmle bağlaşma» değil, emperyalizme uşaklık etme olduğunu gözlerden gizliyor. Böylece emperyalizmi ilerici gösteriyor.

Ayrıca, Türkiye'deki büyük burjuvazi, «tekelciliğe yükselme, finans oligarşiye dönüşme» süreci içindeyse, kendisi bağımsız bir emperyalist burjuvaziye dönüşüyor demektir. Çünkü «tekelcilik» ve «finans kapital» emperyalizmin ekonomik temelini oluşturur. Komprador burjuvazinin «finans oligarşiye dönüşme süreci içinde olduğunu söylemek, Lenin'in emperyalizm öğretisini alçakça tahrif etmektir. Bunu söylemek aynı zamanda, Türkiye'nin kendisinin emperyalist bir devlet olma yönünde ilerlediğini iddia etmektir.

Bunların yanı sıra, Türkiye'de devlet iktidarını elinde tutan güç tek başına komprador burjuvazi değil, komprador burjuvazi - toprak

ağaları ittifakıdır. Sahte TKP, toprak ağalarının iktidara ortak olduğunu da sinsice reddederek, bir yandan emperyalizme, feodalizmi tasfiye eden ilerici bir nitelik atfediyor; bir yandan da feodal baskı ve sömürünün ülkemizdeki önemini inkar ederek feodal hakim sınıflara yordakçılık yapmış oluyor.

Sahte TKP, 1926 Programının, Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısı için üstü kapalıca yaptığı «kapitalist» tespitini su yüzüne çıkarıyor. Sahte TKP'nin programında Türkiye'nin bugün içinde bulunduğu durum şöyle değerlendiriliyor:

«Türkiye bugün, derebeylik ilişkilerinin hala yaşadığı memleketin ekonomik, politik, stratejik kilit yerlerine, ordusuna emperyalist devletlerin el attığı, bu yüzden egemenlik haklarından birçoğunu yitiren *kapitalist* bir ülkedir.» (abç) (85)

«Türkiye'nin sadece bir *kapitalist* ülke olması ...» (abç) (86)

«Türkiye egemen sosyal sistemi *kapitalizm* olan bir ülkedir.» (abç) (87)

1926 Programı da, emperyalizmin **esas dayanağının** feodalizm olduğunu gözlerden gizliyordu. Ayrıca Kemalistlerin feodalizmi çözdüklerini iddia ediyordu. Sahte TKP bu görüşleri had safhaya vardırarak feodalizmin Prusya usulü tasfiye **edildiğini** savunuyor:

«Burjuvazi, derebeylik mülkiyet biçimini *kapitalist* ilişkilerle uyumlaştırdı, ahalik sistemini bu kalıplara uydurdu. onlarla *çitişti*.» (88)

Sahte TKP'nin Türkiye'yi kapitalist bir ülke olarak nitelenmesine sebep, onun, emperyalizmin varlığını gözlerden gizlemek istemesidir. O, bizzat kendisi emperyalizme uşaklık görevini üstlenmiştir. O, efendisi Rus sosyal emperyalizmine hizmet edebilmek için, emperyalizmin feodalizmi çözdüğü, kapitalizmi geliştirdiği görüşlerini yaymak zorundadır. Programda yaptığı da budur.

● **SAHTE TKP'NİN «DEVİRİM» DİYE BİR SORUNU YOKTUR!**

Sahte TKP, 1926 Programının devrimi objektif olarak imkansız kılan revizyonizmini, devrimin açıkça inkarına varıyor. 1926 Programı, toplu ayaklanma hayalleri besliyor

ve köylülüğün devrimci önemini kavramıyordu. Sahte TKP'nin programı ise, «devrimci ana güç» olarak işçi sınıfını tespit ederek, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkemizde devrimi yalnızca objektif olarak değil, bilinçli bir biçimde imkansız kılmaya çalışıyor. Programda şöyle deniyor:

«Devrimci ana güç olan işçi sınıfı ...» (89)

«TKP'nin yakın amacı olan bu ileri demokratik devrim düzeyine *ana devrimci güç* olan işçi sınıfının öncülüğünde, köy emekçilerinin, geniş orta tabakaların, devrimci aydın ve gençliğin savaş ve eylem birliği ile ulaşılacaktır.» (abç) (90)

Türkiye'de devrimci ana güç olarak işçi sınıfını tespit etmek devrimi imkansız kılar. Feodal üretim ilişkilerinin tasfiye edilmediği, ezilen, sömürülen kitlelerin büyük çoğunluğunu köylülerin oluşturduğu bizimki gibi yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkede, devrimin *ana* (yani *temel*) gücü yoksul ve orta köylülerdir.

İşçi sınıfı, bütün ülkelerde olduğu gibi bizim ülkemizde de devrimin öncü gücüdür. Öncü güç olmak, aynı zamanda temel güç olmayı gerektirmez. Çelişmiş kapitalist ülkelerde işçi sınıfı devrimci hem öncü hem de temel gücüdür; oysa Türkiye gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde, devrimin öncü ve temel güçleri farklıdır.

Ülkemizce işçi sınıfını devrimci ana güç olarak tespit etmek, yoksul ve orta köylülerin devrimdeki önemini kavramamaktan kaynaklanır; işçi-köylü temel ittifakını gözardı etmeyi, köylüler arasında çalışmanın önemini küçümsemeyi, devrimin köylerden şehirlere doğru bir gelişme izleyeceğini reddetmeyi, temel çalışma alanının kırlık bölgeler, temel mücadeleye biçiminin silahlı mücadele olduğunu reddetmeyi beraberinde getirir. Zaten sahte TKP'nin yapmak istediği de bütün bunları savunarak devrimi imkansız hale getirmeye çalışmaktır.

Program işçi sınıfının temel müttefiki olarak burjuvaziye görüyor. Mesela, «büyük burjuvazi»nin ilerici güçlere karşı giriştiği saldırılardan söz edilirken, yalnızca işçi sınıfı ve «ulusal burjuvazinin sola açılan kanadı» sayılıyor. Programda şöyle deniyor:

«Büyük burjuvazinin ve gericiğin bu saldırıları *bütün ilerici güçlere*, en başta devrimci ana güç olan *işçi sınıfına*, onun örgütlenerek, politik, ekonomik hareketlerine, ideolojisine karşı yöneltilmiştir. Bu saldırı, *ulusal burjuvazinin sola açılan kanadını da ateş altına almıştır.*» (abç) (91)

İşte sahte TKP'nin ittifak anlayışı! T'K'P hainlerine göre, ülkemizde iki ilerici güç vardır: İşçi sınıfı ve ulusal burjuvazinin sola açılan kanadı. Bu emperyalist uşağı hainler yoksul ve orta köylüleri ilerici dahi saymıyorlar. Onlar, köylüleri gerici gören bu anlayışlarıyla, Troçki ile aynı saftadırlar.

● SAHTE TKP'NİN İLERİ DEMOKRASİSİ, SOSYAL-FAŞİST DİKTATÖRLÜKTEN BAŞKA BİRŞEY DEĞİLDİR!

T'K'P revizyonistleri programlarında yakın hedef olarak ileri demokrasinin gerçekleştirilmesini tespit ediyorlar:

«Türkiye Komünist Partisinin ödevi ... bu durumu ileri demokratik bir düzenle değiştirmek için bu güçlerin savaşlarını örgütlemek ve yönetmektir.

TKP'nin *yakın amacı olan bu ileri demokratik devrim düzeyine ana devrimci güç olan işçi sınıfının öncülüğünde, köy emekçilerinin geniş orta tabakaların, devrimci aydın ve gençliğin savaş ve eylem birliği ile ulaşılacaktır.*» (abç) (92)

Sahte TKP, sahtekarlığını, Mustafa Suphi önderliğindeki TKP'nin de ileri demokratik bir düzen kurmayı amaçladığını söyleyecek kadar ileri götürüyor.

«Birinci Program, (bu, 10 Eylül 1920'de TKP Birinci Kongresinde onaylandığı söylenen Programdır - P'nin notu) hem bu savaşı içeriyordu; hem de köklü devrimlerle toplum düzenini kökten değiştirmeyi, halk yararına *ileri demokratik bir düzen kurmayı*, sosyalizme yolu açmayı amaçlıyordu» diyor. (abç) (93)

Havır! Mustafa Suphi önderliğindeki TKP asla «ileri demokratik düzen» denilen sömürü düzenini kurmayı, Türkiye'yi emperyalist bir devletin yarı-sömürgesi haline getirmeyi amaçlamıyordu. Mustafa Suphi, işçilere ve köylülere, silaha sarılmaları, emperyalist işgalcileri kovmaları, silahlarını emperyalistlerin uşaklarına da çevirmeleri için çağrıda bulunuyordu. T'K'P sahtekarları ise, «ileri demokratik düzen» adı altında, emperyalizme bağımlılığın ve sosyal faşizmin reklamını yapıyor.

Sahte TKP'nin «ileri demokrasi»si öyle bir demokrasi olacak ki içinde, her türlü sömürü ve zorbalık sürecektir. Bu konuda programda söylenen şu:

«TKP'nin uzak amacı Türkiye'de sosyalizmi kurmaktır. Ancak sosyalist bir devrim sonucunda ... proletarya diktatörlüğünün, sosyalist demokrasinin kurulmasıyla ki, Türkiye ve halkımız her türlü sömürü ve zorbalık biçimlerinden kurtulabilir.» (abç) (94)

Görüldüğü gibi sahte TKP'nin programı, «her türlü sömürü ve zorbalık»ın ortadan kalkmasını «sosyalizm»e erteliyor. «Sömürü ve zorbalık»ın «ileri demokratik düzen»de süreceğini sahte TKP kendi ağızla söylüyor; bu düzende geçim endekslerinin artacağını, işsizliğin süreceğini belirtiyor:

«İşçi ücretleri dört kişilik bir işçi ailesinin geçimini karşılayacak bir düzeyde olmalı. Ücretler işçi ve sendika temsilcilerinden kurulu bir komisyon tarafından geçim endekslerine göre tespit edilir.» (abç) (95)

«İşsizlik sigortaları kanunu derhal kabul edilerek uygulanmalıdır.» (abç) (96)

«Sigorta ve emeklilik aylıkları geçim endekslerine göre artırılır.» (abç) (97)

Sahte TKP vaad ettiği düzende fiyat dalgalanmaları olacağını, enflasyon ve fiyat artışlarının devam edeceğini, işsizliğin süreceğini itiraf ediyor. O zaman, o düzenin şimdikinden ne farkı var? Geçim endeksleri ancak kapitalist düzende artar; ne sosyalist düzende, ne de sosyalizme geçişi oluşturan demokratik halk düzeninde, fiyatlar artmaz, işsizlik ve pahalılık yoktur.

Kapitalizmin restorasyonunun başladığı ülkelerdeki önemli göstergelerden birisi de «kâr için üretim»in başlamasıyla birlikte, işsizlik, pahalılık ve enflasyonun da boy göstermesidir. Bunun en son çarpıcı örneği ise, geçtiğimiz Eylül ayı içinde, «Çin'de Neden Enflasyon Yok?» adlı kitabın sessiz sedasız Çin Halk Cumhuriyetindeki kitapçı vitrinlerinden kayboluvermesidir (98). ÇKP yönetimini ele geçiren modern revizyonist burjuvazi Çin halkı tarafından alaşağı edilemez ve kapitalist restorasyon yolundan geri döndürülemezse, tıpkı modern revizyonizmin iktidarda olduğu diğer ülkelerdeki gibi Çin'de de işsizlik ve pahalılığın yeniden halkın belini bukmeye başlama-

sı kaçınılmazdır.

İşte sahte TKP'nin bir sürü demagoji arasında gözden gizlemeye çalıştığı, vaad ettiği düzenin işsizlik, pahalılık, sömürü-zulüm getiren bir düzen olmasıdır. Sahte TKP, sömürü ve zulmün ancak sosyalizmle ortadan kalkacağını söyleyerek, bunu örtmeye çalışıyor.

Gerçekte ise, demokratik halk devrimi ile, komprador burjuva - toprak ağası iktidarının yıkılması, komprador patron - ağa devletinin devrimle parçalanması sonucu kurulacak olan **halk iktidarı**, sömürüyü geniş ölçüde sınırlayacak, **zorbalığı ise tümüyle ortadan kaldıracaktır**. Komünistler yalnızca sömürücü sınıfların, sömürülenler üzerinde, sömürüyü sürdürmek amacıyla sürdürdükleri şiddeti «zorbalık» olarak nitelerler. Devrimci şiddeti, sömürüyü ortadan kaldırmaya yönelik «zor»u, komünistler «zorbalık» olarak nitelmez. Halk iktidarı, komprador-burjuvazi ve toprak ağaları ve devrimci karşı olan herkes üzerinde «zor» uygulayacaktır. Halk demokrasisi, halk için gerçek demokrasi, halk düşmanları için diktatörlük olacaktır. Halk demokrasisinde halk iktidarının halk düşmanlarına uygulayacağı «zor», zorbalık değildir.

TKP'nin 1926 Programı deden ve tatar bulduğu bu noktada da ortaya çıkıyor. Çünkü 1926 Programı «amele ve köylü hükümetinin varifeleri» arasında şunları da sayıyordu:

«Amele ve köylü diktatörlüğü, oldurucu darbelerin ilk önce en tehlikeli düşmanlarına, emperyalistlerin ve yarı-derebeyi generallerin kafasına indirir. O, yabancılara sermayenin malı olan büyük işletmelere ... ve büyük emlak ve arazi sahiplerinin ve vakıfların malı olan çiftliklere ... tazminat-sız el koyar ve bunları millileştirir.

Amele ve köylü hükümeti, köylülere bütün tefeci buralarından kurtarır. Yoksul köylüler her türlü vergiden muaf tutulur.

Amele ve köylü hükümeti, bütün matbaaları, güçlü ve belirli aralarla çıkan gazeteleri ve mecmuaları, vesair neşriyatı, büyük sinema, tiyatro, radyo, vb. işletmeleri millileştirir. Onları, sovyetlerin idaresi altına koyar.

Türkiye Komünist Partisi, eski devirden miras kalan eğitim ve öğretim heyetlerini daimi bir kontrol altında tutar. Şövenizm fikrini propaganda etmeye yönelik her teşebbüsü merhametsizce amele kamuoyu önünde teşhir eder ve **şiddetle cezalandırır.**» (abç) (99)

Sahte TKP'nin bu hedefleri «sekte» bulması çok doğaldır. Çünkü bu sözler Rus sosyal emperyalizmine uşaklık düzeni olan «ileri demokratik düzen»le bağdaşmıyor: Sömürüyü sınırlamaktan, gericiliğe karşı devrimci şiddet kullanmaktan söz ediyor.

1926 Programının hatası, bu hedeflere ulaşma yolunun önünü tıkayarak devrimi imkansız kılmasıydı; sahte TKP'nin modern revizyonist programı ise bu hedefleri açıkça inkar ediyor; «ileri demokrasi» dediği sosyal-faşist diktatörlükte sömürü ve zulmün süreceğini kendi ağzıyla itiraf ederek hain revizyonist yüzünü açıkça ortaya koyuyor.

● **SAHTE TKP, KOMPRADOR PATRON - AĞA DEVLETİNİN VE ORDUSUNUN SAVUNUCULUĞUNU YAPIYOR!**

Sahte TKP, 1926 Programının yaptığı gibi devlete ve orduya sınıflarüstü nitelikler atfetmekle kalmıyor; komprador patron - ağa devletinin ve ordusunun açık savunuculuğunu yapıyor. İktidarın ele geçirilmesinden değil, «devlet mekanizmasının temizlenmesinden» söz ediyor:

«Bütün devlet mekanizması: Ordu, polis, jandarma, adalet mekanizması, radyo, basın, televizyon, bütün bakanlıklar gericilerden, emperyalizmin ajanlarından, faşistlerden temizlenmelidir.» (abç) (100)

Sahte TKP'nin sınıflarüstü devlet ve ordu anlayışı, «Memlekette ... devleti ele geçirme süreci içinde olan ve militarist klikle bütünleşen büyük burjuvazi egemenlik sürüyor.» (abç) (101) tespitinde de bütün çıplaklığıyla ortaya çıkıyor.

Ne demektir; hem «devleti ele geçirme süreci içinde olmak», hem de «egemenlik sürüyor» olmak? Eğer ülkede «büyük burjuvazi», «henüz devleti ele geçirme süreci içinde» bulunuyorsa, o zaman devlet başka sınıfların elinde bulunuyor demektir. Yani büyük burjuvazi «egemenlik sürmüyor» demektir. Yok eğer büyük burjuvazi «egemenlik sürüyor»sa, devlet onun elinde demektir; devleti ele geçirme süreci içinde olmasından söz etmek anlamsızdır.

Aynı sınıflarüstü mantık, «militarist klik»

konusunda da görülüyor. Ordu, sınıflarüstü bir olgu değildir. Ordunun görevi devlet iktidarına sahip olan sınıfların iktidarına bekçilik etmektir. Sahte TKP'nin «militarist klik» dediği, ülkemizde emperyalizmin uşağı komprador patronlara ve ağalara hizmet etmektedir. Bu yüzden hakim sınıflar için «militarist klikle bütünleşmek» diye bir sorun olamaz. «Militarist kliği» sınıflarüstü, kendi başına, bağımsız bir olgu olarak görmek, klasik revizyonist bir görüştür.

Sahte TKP orduyu, sınıflarüstü görmenin de ötesine geçerek, «halkın ordusu» olarak niteliyor. Orduya ilerici nitelik atfederek, sosyal faşist bir darbe ihtimaline destek sağlamaya çalışıyor. Programda şöyle deniyor:

«Ordunun ana yığını, erleri ve asubayları ile halktan, emekçi yığınlardan gelmez. Ordu, memlekete dalan emperyalistlere karşı Ulusal Kurtuluş Savaşında kurulmuştur. Bundan ötürü görevi emperyalizme karşı, işbirlikçilere karşı savaşmak, yurdun bağımsızlık, egemenlik ve halkın demokratik haklarını savunmaktır.

Oysa ordu, emperyalistlere dayanan işbirlikçiler, militarist klik eliyle, sıkıyönetimlerle, halka, işçi sınıfına, bütün öteki devrimcilere karşı vurucu güç olarak kullanılmaktadır.» (abç) (102)

Sömürüye dayanan bütün sınıflı toplumlarda ordu, «halka karşı vurucu güç» olarak kullanılır. Ordunun işlevi budur. TKP, hakim sınıfların ordusunu açıktan açığa överek, halk düşmanı yüzünü bir kez daha kanıtlıyor. Ayrıca ordu konusundaki hedefini de açıklayarak sosyal faşist niteliğini gösteriyor:

«TKP orduyu emperyalistlerin, NATO'nun işbirlikçilerin militarist kliğin elinden kurtarmayı öngörür.» (103)

Marksist-Leninistler, hakim sınıfların halk üzerindeki diktatörlüklerini sürdürmek için kullandıkları en önemli silahlardan biri olan hakim sınıfların ordusunu «kurtarmak» diye bir görev tanımazlar. Marksist-Leninistler hakim sınıfların devlet iktidarını yıkmak-parçalamak için, onu koruyan silahlı gücü, yani orduyu yıkmak, parçalamak gerektiğini bilirler (104).

1926 Programı ordunun, «hakim sınıfların muhafızlığını meslek edinmiş» olduğu söyleyerek, sanki farklı bir amaçla kurulmuş da sonradan bu mesleği edinmiş izlenimini yara-

tiyordu. Sahte TKP, bunu açıkça savunarak, ordunun «memlekete dalan emperyalistlere karşı kurulduğunu» fakat sonradan kuruluş amaçlarına ters biçimde kullanıldığını savunuyor.

● **SAHTE TKP PARLAMENTARİZMİ SAVUNUYOR; FAŞİST CHP'NİN DESTEKÇİLİĞİNİ YAPIYOR!**

Sahte TKP'ye göre, ülkemizde «büyük burjuvazinin diktatorası» hüküm sürmektedir. Bu diktatora, «sık sık faşist yöntemlere, sıkı yönetime başvurmaktadır.» İşte sahte TKP'nin bugün Türkiye'de hüküm süren rejimi değerlendirmesi budur. Sahte TKP'ye göre ülkemizde faşizm yoktur; yalnızca «bazı faşist yöntemler uygulanmaktadır.» Sahte TKP açıkça söylememekle birlikte, Türkiye'de «burjuva demokrasisi» hüküm sürdüğünü iddia ediyor; parlamenter mücadele yollarının açık olduğunu söyleyerek, tek fonksiyonu faşizme maske olmak olan parlamentonun savunuculuğunu yapıyor. Aynı ordu konusunda olduğu gibi, parlamento konusunda da hakim sınıfların bu aracını devrimle parçalamak yerine, «parlamentoyu halkın yararına işleyen bir araç» haline getirmeyi öneriyor.

Bu tahlillerinin sonucu olarak, sahte TKP, ulusal burjuvazinin temsilcisi gördüğü CHP'nin destekçiliğini yapıyor. Sahte TKP'nin programında CHP «ilerici» diye reklam ediliyor; «emperyalizmin işbirlikçisi» olarak tanıtılan partilere karşı destekleniyor:

«İşbirlikçi büyük burjuvazinin, büyük toprak beylerinin, emperyalist tekellerin, yerli yabancı ortaklarının çıkarlarını AP, DP, CGP gibi partiler savunuyor. En sömürgeci, en gerici güçlerin bu partileri aynı adlar taşımakla beraber, aynı sınıfın değişik kesimlerinin çıkarlarını savunuyor, aynı zamanda bu değişik kesimlerin çelişki ve çatışmalarını da yansıtıyorlar.

Burjuvazinin içinde ayrışma süreci hızlanıyor. Ulusal burjuvazinin, orta tabakaların, işbirlikçi burjuvazi, emperyalizm, yabancı sermaye ile çelişmeleri, çatışmaları artıyor. CHP ile gerici partiler arasındaki boğuşma bu çatışmanın açığa vurulmasıdır.» (105)

Sahte TKP, CHP'yi ulusal burjuvazinin, orta tabakaların siyasi temsilcisi olarak niteleyip, onu «gerici» partilerden özenle ayırıyor. Bu tahlil de, tıpkı Kemalizm konusunda olduğu gibi, bütün revizyonist ve oportünist akım-

larda ortaktır ve Marksizm-Leninizmle ve revizyonizmi ayıran bir diğer önemli kıstastır. Ashında, Kemalizm ve CHP konusundaki tavrın özü aynıdır. Sorun, Türkiye'deki devletin sınıfsal niteliğini kavrayıp kavrayamama sorunudur: Ya Türkiye'deki devletin 1920'lerden bu yana komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğü olduğunu kabul edip her türlü sınıf uzlaşmacılığına karşı çıkacaksa, ya da Kemalizm dalkavukluğu, CHP kuyrukçuluğu ya da destekçiliği yaparak devletin faşist niteliğini gözlerden gizleyecekse, hakim sınıfların bir kesimini diğerlerine karşı savunacaksınız!

CHP, her türden oportünist ve revizyonistin ileri sürdüğü gibi milli nitelikte orta burjuvazinin değil, esas olarak Avrupa'daki emperyalist devletlerin, özellikle de Batı Alman emperyalizminin uşaklığını yapan komprador burjuvazi ve toprak ağası kesimlerinin siyasi temsilcisidir. CHP'yi milli burjuvazinin siyasi temsilcisi olarak nitelemek ise, onun kuyrukçuluğunu ya da destekçiliğini yapmak için hazırlanmış bir kılıftır. 1926 Programında PDA revizyonizmine, ondan da Parti Bayrağı'na kalın sınıf uzlaşmacı çizgi, CHP'yi milli burjuvazinin partisi görerek kuyrukçuluğuna zemin hazırlıyor. Sahte TKP ise, CHP'yi açıkta bırakarak destekleyerek, ihanet şebekesini legale çıkararak hakkını koparmayı ve böylece «ileri demokratik düzen»e geçmenin önartılarını gerçekleştirmeyi umuyor.

● **SAHTE TKP KÜRT ULUSUNUN VARLIĞINI REDDETMEKLE KALMIYOR, «ULUSLARIN KENDİ KADERLERİNİ TAYİN HAKKI» İLKESİNİ DE ÇİĞNİYOR!**

Milli mesele konusunda getirilen çözümler şunlardır:

«TKP ulusal azınlıkları zorla «özümleme» politikasına karşı, bu halklara bütün demokratik hakların sağlanması için savaşım gidiyor.» (106)

«TKP ulusların yaşayışlarını kendilerinin çizmesi konusundaki Leninci ilkelere sıkı sıkıya bağlıdır. Memleketimizde yoğun kaynaşmış yığınlar halinde yaşayan uluslara, ulusal azınlıklara (Kürtlere, Lazlara vb.) tam demokratik, eşit anayasal haklar tanınmalı, uluslara kültürlerini geliştirmek olanakları yaratılmalıdır.» (107)

Sahte TKP'nin milli mesele ile ilgili getirdiği görüşler, anti-Marksist, esas olarak hakim millet milliyetçiliğinden kaynaklanan, ama ezilen ulus milliyetçiliği ile de uzlaşan görüşlerdir.

Sahte TKP programında «ulusların kendi yazgılarını kendilerinin çizmesi» 'Leninist' ilkesinden söz ederek, Leninizmi tahrif ediyor. Leninizm'de 'ulusların kendi kaderlerini (yazgısını) kendisinin tayini (çizmesi)' diye bir ilke yoktur. Leninizmin ilkesi «ulusların kendi kaderini kendilerinin tayin hakkının» her şart altında savunulmasıdır. Tayin hakkı ile tayin ayrı şeylerdir. Leninizm «ulusların kendi kaderlerini tayin hakkından (ulus hakları)» bir tek şey anlar: Ulusların ayrılıp, ayrı devlet kurma hakkı. Leninistler bu hakla her zaman savunurlar. Kendi kaderini çizmek (tayin) ise Leninizmde, ayrılıp ayrı devlet kurmak anlamına gelir. Leninistler her şart altında ulusların kendi kaderini tayin hakkını savundukları halde; her şart altında, her sonu ayrılıp savunmazlar. Milli meselenin çözümünü, dünya proleter devrimi mücadelesinin çıkarlarına bağımlı olarak ele alırlar. İşte sahte TKP programında Leninizmin 'milli mesele' konusundaki açık ilkesini bu şekilde tahrif ederek, tanımamaya çalışmaktadır. Yapılan tahrif ayrılıkçı, ezilen ulus milliyetçiliğine taviz veren, onu geliştiren bir tahriftir.

Sahte TKP revizyonistleri bu tahriften hemen sonra, Leninizmi bir kez daha tahrif ederek, milli meseleyi «ulusların kendi kültürlerini serbestçe geliştirmesi meselesi»ne indirgemekte; ulusların kendi kaderlerini kendilerinin çizmesini (!) «kültür özerkliği» ile eşitlemektedir. Bu tahrifle sahte TKP hakim ulus şövenizminin saflarındadır.

Sahte TKP'nin hakim ulus şövenisti yüzü, uluslarla, ulusal azınlıkların birbirine karıştırılması, böylece milli meselenin içinden çıkılmaz hale getirilmesinde de ortaya çıkıyor. Sahte TKP programında (Kürtler, Lazlar vb.) diyerek, aralarında farklar olan bu iki meseleyi bilinçli olarak aynı kefeye atarak, sinsice «ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı»nı reddediyor.

● SAHTE TKP SOSYALİZMİ NİHAİ HEDEF İLAN EDİYOR!

Sahte TKP hainleri programlarında 'komünizm' kavramını kullanmaktan titizlikle kaçınıyorlar. Onların artık sınıfsız topluma varmak diye bir meseleleri kalmamıştır. Onlar bugün Sovyetler Birliği ve onun denetimindeki revizyonist ülkelerde 'sosyalizm' yaftası altında sürdürülen bürokrat burjuva diktatörlüklerini, nihai hedef olarak görmektedir. Bu konuda programda söylenen şudur:

«TKP'nin yakın ve dolaysız amacı emperyalizmin ve yerli gerici ortakları, işbirlikçi büyük burjuvazi ve toprak ağalarının egemenliğine son vermek memleketimizde sosyalizme yönelik gelişme yolunu açmaktır.» (abç) (108)

«TKP'nin uzak amacı Türkiye'de sosyalizmi kurmaktır.» (109)

T'K'P hainlerinin «komünizm» adına yaptıkları ihanet artık programlarına geçmiştir. Onlar «sosyalizmin» (bundan da anladıkları sosyal faşist diktatörlüktür!) kurulmasını nihai hedef ilan ederek, sınıfsız toplumu (lafila bile olsa!) programa almayarak, komünizmle uzaktan yakından bir ilgileri olmadığını göstermektedir.

Marksist-Leninistler, sosyalizmi nihai hedef olarak değil, sınıfsız topluma varabilmek için gerekli bir geçiş aşaması olarak görürler. T'K'P revizyonistleri şimdi Marksizm-Leninizmin bu en temel ilkesini reddediyorlar.

● SAHTE TKP, KOMÜNİST PARTİSİNİ SINIF PARTİSİ OLARAK GÖRMÜYOR!

T'K'P'nin programında, parti ve sendikal örgütler aynı kefeye konarak, parti'nin işçi sınıfının öncü örgütü olduğu Marksist-Leninist öğretisi çiğneniyor. Program'da şöyle deniyor:

«Bu ulusal ve sosyal direnişin omurgası ve başı çeken gücü işçi sınıfıdır. Bu savaşı örgütleyen işçi sınıfının politik, sendikal, öncü örgütleridir.» (abç) (110)

Burada, sendikal örgütlerle, «politik» örgütlerin (yani parti'nin) öncülüğünden söz edilerek, partinin öncü rolü sinsice reddediliyor.

Programda daha da ileri gidilerek parti'nin işçi sınıfının öncü örgütü olduğu Marksist-

Leninist öğretisi reddediliyor. Bütün halkın partisi revizyonist görüşü savunuluyor:

«İşçi sınıfının emekçi yığınların savaştan öncü örgütü olan Türkiye Komünist Partisi'nin amaçlarından biri de işçi sınıfının, emekçi halkın yığınsal partisi olmaktır.» (abç) (111)

Gerçek bir Komünist Partisi, bir öncü örgüttür. Komünist partisinin görevi, toplumu sınıfsız topluma doğru ilerletmek için işçi sınıfına ve bütün halka önderlik etmektir.

Komünist Partisi bu önderlik görevini yerine getirebilmek için, işçi sınıfının yalnızca en ileri, en bilinçli kesimlerini ve halkın, proletaryanın ideolojisini benimsemiş ileri unsurlarını içinde birleştirir. Hiç bir zaman halkın yığın partisi olamaz. Komünist Partisi halkın yığın partisi olma durumuna gelince, sınıflar, sınıflararası eşitsizlikler ortadan kalkmış demektir. Yani sınıfsız (Komünist) topluma varılmış demektir. O zaman da ne yığınsal, ne de öncü bir partiye, ne şu ne de bu sınıfın partisine ihtiyaç kalmayacaktır. Parti adı verilen siyasi teşkilatlar, sınıflı toplumların ürünüdür. Her parti, belli sınıfların, kendine özgü menfaatlerini diğer sınıflara karşı, siyasi alanda savunmak için kurulur. Sınıflar ortadan kalkınca, doğaldır ki partiye de ihtiyaç kalmayacaktır. Bu; Komünist Partileri sınıfsız toplumdaki işçi sınıfının öncü örgütleri olarak varolacaklar ve bu hedefe varıldığında, işçi sınıfı ile birlikte ortadan kalkacaklar demektir. Komünist partilerin halkın yığın partisi olacağı görüşü, hem KP'nin sınıfsal niteliğini reddettiği için; hem de sınıfsız toplumda da partiye gereklilik olacağı görüşlerini içerdikleri için anti-Marksisttir.

● SAHTE TKP, MARKSİZM-LENİNİZMİN YEMİNLİ DÜŞMANIDIR!

«Emperyalistler Türkiye'de ulusal güçlerin içinde anlaşmazlıklar çıkarıyor, aralarına ayrılıklar sokuyor. Amerikan emperyalistleri, güdümleri altındaki işbirlikçi hükümetleri, ajanlarını, ulusal güçleri parçalayan Mao'cu, Troçkist gibi bozguncuları, ilerici güçlerin üzerine saldırtıyor.» (112)

«(27 Mayıs 1960 sonrası) legal bir işçi partisi kuruldu. Fakat burjuvazi bu legal işçi partisine yüklenmekte gecikmedi. Polisini, faşist komandoları, provakatörleri, her soydan oportünistleri, Maocuları, MDD'cileri saldırttı bu par-

tinin üzerine.» (113)

«Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçi burjuvazi, genellikle anti-emperyalist demokratik akımı dumura uğratmak, devrimci gençlik hareketini işçi sınıfından ayırmak taktiklerini uyguluyor. Bu amaçla her soydan, her boydan provakatörleri, ajanları, anarşistleri, Mao'cuları, MDD'cileri kullanıyor. Her tür provakasyonlara baş vuruyor. İyi niyetli pek çok genç burjuvazinin tuzağına düştü. Aşırı, sonu belirsiz, serüvençi hareketlere sürüklendi. Pek çok gençler ateşlere yandı. Ulusal direniş zarar gördü.

Türkiye Komünist Partisi, burjuva ve küçük burjuva ideolojileriyle, işbirlikçi burjuvaziye, işçi hareketini, ulusal bağımsızlık hareketini baltalama olanaklarını sağlayan ters akımlara: Maoçuluğa, Troçkizme, Likidatörlüğe, her anarşist, aşırı çıkışlara karşı, oportünizmin her türüne karşı savaşımları genişletmek, daha da kuvvetlendirmek zorundadır.» (114)

«TKP, burjuvazinin gençlik hareketini parçalamak, işçi sınıfından koparmak, hedefinden ayırmak için giriştiği bütün provakasyonlara, ters akımlara, Maoçuluğa, Troçkizme, Anarşizme karşı var gücüyle savaşıyor.» (115)

T"K"P programında, görüldüğü gibi «Ters akımlara!» karşı, «Maoizme, Troçkizme, Anarşizme, her türden oportünizme karşı savaşırlar!» temel meselelerden biri olarak ele alınmıştır. Gerçekten de «her türden oportünizme karşı» amansız mücadele bütün Komünist Partilerinin görevidir. Ama T"K"P'nin programına aldığı, oportünizme karşı savaş adına, Marksizm-Leninizm'e karşı savaştır. T"K"P'nin bugün savandığı görüşler, yukarıda tek tek meselelerde ortaya koyduğumuz gibi, anti-Marksist, revizyonist, karşı-devrimci görüşlerdir. Bu görüşlerin sahiplerinin «Ters Akımlar» diye nitelediği, gerçekte «modern revizyonizme ters», yani genelde anti-emperyalist (anti-sosyal emperyalist) devrimci akımlar ve özelde de Marksist-Leninist harekettir.

T"K"P kendisi revizyonistim dik alası olduğu için, revizyonizme karşı mücadele diye bir meselesi yoktur. T"K"P revizyonistlerinin Troçkizme karşı mücadele diye bir meseleleri de —Lalla söylerler de— gerçekte yoktur. Çünkü kendilerinin görüşleri bir çok noktalarda Troçkizmle birleşmektedir (mesela, milliyetler konusu, köylülük meselesi). T"K"P revizyonistleri 'maceracı' diye niteledikleri akımın ise yalnızca «aşırı» diye niteledikleri devrimci yanına karşı çıkmakta, onun ideolojisiyle temelde birleşmektedir. «Maceracı» akımlar re-

vizyonizmin ihaneti sonucu, ona ters olarak ortaya çıkan, ama ideolojik olarak revizyonizmden kaynaklanan akımlardır. Yenilgi dönemlerinde bu akımlar yine çıkış noktalarına dönmektedir. Sosyal pratik bunun bir sürü örneğiyle doludur. Bu durumda T'K'P'nin savaş yemini ettiği bir tek 'ters akım' kalır: «Maoculuk».

T'K'P açıkça Marksizm-Leninizme küfür etmeye cesaret edemediği için, «Maoizm» diye bir kavram yaratarak, ona saldırıyor. T'K'P ve bütün oportünistlerin 'Maoizm' dediği gerçekte Marksizm-Leninizmdir. Bütün oportünistler, Mao Zedung'un fikirlerinin, Marksizm-Leninizmden ayrı (ve hatta ona ters) yeni bir düşünce sistemi olduğu yalanını yayarak; Mao Zedung'un fikirlerini Marksizm-Leninizmden koparıyorlar, sonra da «Maoizm» adına Marksizm-Leninizme saldırıyorlar.

T'K'P Programında atılan «Maoculukla savaş» naraları, T'K'P'nin Marksizm-Leninizme düşmanlığının tescilidir. Sahte TKP'nin Marksizm-Leninizm düşmanlığı; açık din propagandasında da kendisini gösteriyor. Bu konuda da programda şöyle deniyor:

«Türkiye Komünist Partisi halkın dinsel inançlarına tam bir saygı gösterir. Dine bağlılık, barış, demokrasi, ulusal bağımsızlık ve sosyalizm için mücadelede aktif olmaya engel değildir.» (116)

T'K'P, efendisi Rus sosyal emperyalistlerin örneğini izleyerek halkı uyutmak için din afyonuna el atmaya niyetli olduğunu gösteriyor. Sovyetler Birliği'nde de halk dine inanmaya teşvik ediliyor; böylece sömürü ve baskıya yumuşak başla boyun eğen, kanaatkâr, köle ruhlu hale getirilmeye çalışılıyor: T'K'P hainleri bu konuda da sadık bir uşak olduklarını sergileyerek aynı yöntemi uygulayacaklarına Programlarında söz veriyorlar.

● ÖZETLERSEK:

— Sahte TKP, 1926 Programı'nın, Türkiye'yi yarı-sömürge görmeyen, emperyalizmi şirin gösteren revizyonist çizgisini, Rus sosyal emperyalizminin uşaklığına vardırıyor.

— Sahte TKP, 1926 Programı'nda varolan Kemalizm dalkavukluğunu sürdürüyor. Kema-

listlerin emperyalist uşağı olduklarını reddediyor.

— Sahte TKP, Türkiye'nin kapitalist bir ülke olduğunu açık açık savunarak, 1926 Programının sosyo-ekonomik yapı tesbitindeki hatasını had safhaya ulaştırıyor.

— Sahte TKP, Türkiye'nin «kapitalist» olduğundan yola çıkarak devrimin temel gücünün işçi sınıfı olduğunu iddia ediyor. Köylülüğün devrimci rolünü, esas mücadele alanının kırık alanlar olduğunu ve silahlı mücadeleyi reddediyor. Bu tesbitleri, bilinçli olarak, devrimi imkansız kılmak için yapıyor. 1926 Programından farklı olarak, hakim sınıfların iktidarını yıkmak gibi bir amacı olmadığını; «ileti demokrasi» dediği sömürü ve zulüm düzenini gerçekleştirecek bir hükümet değişikliğini amaçladığını açıkça itiraf ediyor.

— Sahte TKP, 1926 Programının devleti ve orduyu sınıflarüstü gösteren anlayışını sürdürmekle kalmıyor; komprador patron - ağa devletinin ve ordusunun açık savunuculuğunu yapıyor.

— 1926 Programının, kurtuluşun parlamenter yolla olmayacağını kabul eden fakat bunun alternatifini olan yolu koymadığı için devrimi objektif olarak imkansız kılan revizyonist çizgisinden farklı olarak, sahte TKP'nin programı, parlamentarizmin en ateşli savunuculuğunu yapıyor. Böylece karşı-devrimin propagandasını yapıyor ve bu yolda faşist CHP'ni, kendi sosyal-faşist emellerinde bir basamak olarak görerek, destekliyor.

— 1926 Programının, Kürt milletinin varlığını kabul etmeyen, fakat en azından UKKTH ilkesini doğru bir biçimde savunan görüşlerinden farklı olarak, sahte TKP bu ilkeyi de çiğniyor.

— Bir dizi temel meselede, sahte TKP Marksizm-Leninizme açık açık saldırıyor. Sınıfsız topluma varma amacını alenen inkar ederek, işçi sınıfının hayati silahı olan proletarya partisi öğretisini tahrif ederek Marksizm-Leninizme ve devrime olan düşmanlığını sergiliyor.

Bütün bu nitelikleriyle T'K'P'nin programı, halk düşmanı, sosyal-faşist bir program-

dir. Rus sosyal emperyalizminin uşakları, 1926 Programını, «günün şartlarına», yani Sovyetler Birliği'nin artık sosyal emperyalist bir ülke olmasına «uygun» hale getirerek ortaya sosyal emperyalizme hizmet programını çıkarmışlardır. İşte sahte TKP'nin programının anlamı budur.

Bu program, köylüye toprak, halka demokrasi vaadeden, sahtekarca yalanlarıyla tam bir sosyal-faşist demogoji örneğidir. Fakat bu sahtekarlıkların altından, vadedilen «ileri demokrasi»nin halka getireceği pahalılığın, işsizliğin, ağır sömürü ve zulmün karanlığı görünmekte, onların demogojilerini boşa çıkarmaktadır.

T"K"P'nin programı, 1926 programından, karşı-devrim safına ulaşmış olmakla ayrılıyor. Buna rağmen bu iki program birbirinden tamamen bağımsız görülmemelidir. 1926 programının revizyonist tezleri, yalnız T"K"P modern revizyonizmine değil, Türkiye devrimci hareketlerindeki her tür oportünist ve revizyoniste zengin bir miras olmuştur. T"K"P, 1926

programının devrimi imkansız kılan görüşlerini, bilinçli devrim düşmanlığının malzemesi yapmıştır.

Bu nedenle, 1926 Programına, açık ya da üstü kapalıca sahip çıkılarak T"K"P'nin halk düşmanı yüzü teşhir edilemez (117); modern revizyonizme karşı mücadele verilemez.

1926 Programının revizyonizmi, bir yandan T"K"P'yi, diğer yandan TİKP-Aydınlık'ı karşı-devrim saflarına yolcu etti. Bugün 1926 programının tezlerini sinsice savunmayı sürdüren Parti Bayrağı ve TDKP-İÖ bu örneklerden ibret almalıdırlar.

1926 Programının ne eski, ne de yeni savunucuları, Marksist-Leninistlerin kararlı mücadelesine karşı direnemeyecekler; bugüne kadar Türkiye devrimci hareketine verdikleri zararları uzunboylu sürdüremeyeceklerdir. Her geçen gün pratik içinde doğruluğu kanıtlanan İ. KAYPAKKAYA önderliğindeki Marksist-Leninist Hareketin tezleri, onların devrimi imkansız kılan ya da engellemeye çalışan sahtekarlıklarını yerle bir etmiştir ve de edecektir.

DİPNOTLAR:

- (1) Aydınlık, Sy. 69, Kasım 1976, Sf. 14
- (2) Parti Bayrağı, Sy. 5, Temmuz 1978, Sf. 108
- (3) Mao Zedung, Seçme Eserler, C. 2, Sf. 357/Aydınlık Y

BÖLÜM 1

- (4) Bu M-L önermelerin, TKP içindeki sınıf mücadelesinin bir ürünü olduğu anlaşılmaktadır. Programın hazırlanmasına katkıda bulunan Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesi'nin 1925-26 yıllarını kapsayan çalışma raporunda TKP hakkında şöyle deniyor: «Yönetim grubu içindeki Yoldaşlar arasında aynı derecede tehlikeli iki sapma dikkati çekiyordu. Yoldaşların bir kısmı, Kemalistlerle bir blok oluşturmaya ve Partiyi liberalizm yoluna sokmak istiyorlardı. Baskılar sonucu özellikle 'güçlenmiş olan diğer bir kesim ise 'gerici burjuvazinin temsilcisi' olarak nitelendiği Kemalist hükümete karşı amansız bir mücadele istiyordu.» (abç) (Alıntıyı yapan Aydınlık, Sy. 69, Sf. 6)

Nitekim programda bir yanda Kemalistlere karşı uzlaşmaz bir mücadele verileceği söylenirken, diğer yanda Kemalistlere feodalizmi çözen, ilerici nitelik atfedilmekte ve buna benzer daha bir dizi gelişik görüş ileri sürülmektedir.

Şefik Hüsnü önderliğindeki TKP'nin pratiğinin Programın da gerisinde olması ise, Partiye giderek hakim olan kanadın, Kemalistlerle blok oluşturmak is-

teyen gerici kanat olduğunu gösteriyor..

- (5) TKP Çalışma Programı - 1926, Aydınlık, Sy. 69. Kasım 1976, Sf. 17
- (6) a.g.e., sf. 19
- (7) a.g.e., sf. 17

- (8) Bu konuda İ. KAYPAKKAYA şöyle diyor:

«... emperyalizm çağında, geri ülkelerde siyasi bakımdan bağımsız milli burjuva iktidarı genel olarak mümkün değildir. (bazı özel durumlar olabilir) Çünkü emperyalizm çağında dünya çapında pazarla birleşmiştir. ... Bu nedenle, geri ülkelerde iktidarı ele geçiren milli burjuvazi ya kendisi derhal komprador burjuvazi haline gelir, ya da emperyalizmin ve verici güçlerin iktisadi, sosyal, siyasi ve askeri baskısıyla iktidardan indirilir, yerini komprador burjuvazi ve toprak ağaları iktidarı alır.» (Butün Yazılar, sf. 326. Tufan Yayınları.)

- (9) Program Türkiye'yi yarı-sömürge bir ülke olarak görmediğinden komprador burjuvazi - milli burjuvazi ayrımına da gerek duymuyor. Emperyalizmin uşağı olan burjuvazi, «eski devirdeki emperyalizme bağımlılığı ve kapitülasyon şartlarına geri dönüşü isteyen» «bütün milletlerin [=milliyetlerin] büyük ticaret burjuvazileri» şeklinde tanımlanıyor. Gerek Kemalistler, gerekse «yeni Türk iş burjuvazisi» bunun dışında tutuluyor.

Programda Kemalistler için «milli burjuva» tanımı

kullanılmıyor; fakat programın tahlillerinden, Kemalistlerin bugün kullanılan anlamıyla «milli burjuvazi» olarak tanımlandığı anlaşıyor.

Program'da geçen «milli burjuvazi» kavramının ise, «Türk olan burjuvazi» ya da «'Türkiye' burjuvazisi» anlamında kullanıldığı görülüyor.

«Türkiye Komünist Partisi, Komünist Enternasyonal'in bir şubesi sıfatıyla, mücadelelerini Türkiye'nin hususi şartları içinde emperyalizme karşı ve *milli burjuvazinin*, büyük emlak ve arazi sahiplerinin hakimiyetine karşı yöneltilir.» (abç) (TKP Çalışma Programı - 1926, a.g.e., sf. 17)

«Amele ve köylü hükümeti»nin kurulmasından sonra alınacak tedbirlerin açıklanmasında da, yine «milli burjuvazi»nin, «Türk burjuvazisi» anlamında kullanıldığını belirten ifadeler var. Şöyle deniyor:

«Amele ve köylü diktatörlüğü, öldürücü darbelerini ilk önce en tehlikeli düşmanlarına, *emperyalistlerin* ve *yarı-derebeyi gericilerin* kafasına indirilir. O, *yabancı sermayenin malı olan* büyük işletmelere ... ve büyük emlak ve arazi sahiplerinin ve vakıfların malı olan çiftliklere ... tazminatsız el koyar ve bunları millileştirir. Düyunu Umumiye'yi kaldırır.

Milli burjuvazinin, amele ve köylü hükümetinin programını gerçekleştirmesine karşı her direnişi ve *milli sanayideki* her sabotaj teşebbüsü, ona ait olan işletmelerin de müsadereğine millileştirilmesini gerektirecektir.» (abç) (a.g.e., sf. 12)

Görülüşü gibi, emperyalistlere indirilecek darbe, doğrudan doğruya *yabancı sermayenin malı olan* işletmelerle sınırlanıyor. Devrimin hedefleri arasına, emperyalizmin uşaklığını yapan bir burjuva kesimi, yani komprador burjuvazi konmuyor. Ve «milli burjuvazi» denen burjuvazinin tümü -- bir kesimi emperyalizmle uzlaşma yönünde gelişse dahi-- emperyalizmden bağımsız görülüyor.

(10) TKP Çalışma Programı - 1926, a.g.e., sf. 17

(11) a.g.e., sf. 17

(12) a.g.e., sf. 17

(13) a.g.e., sf. 19

(14) a.g.e., sf. 19

(15) Programın, «yeni Türk iş burjuvazisi» derken *milli burjuvazinin üst kesimini* kastettiği, inkılabın kazançlarının, «burjuvazinin yüksek tabakası»nın tekeline girdiğini söylemesinden bu tabakayı «yeni Türk iş burjuvazisi» olarak tanımlamasından anlaşıyor.

«Bizzat iktidardaki burjuvazi»nin Kemal'in uzlaşmacı eğilimlerini *desteklemesi*; Kemalist Halk Partisi'nin inkılabın kazançlarını yeni Türk iş burjuvazisinin *hakimiyeti* için bir temel olarak kullanmaya başlaması ve benzeri ifadeler ise, Halk Partisi'nin temsil ettiği kesimle «yeni Türk iş burjuvazisi»nin bir ve aynı olmadığını gösteriyor. Programın, Kemalistleri burjuva devriminin önderi olan devrimci milli burjuvazi olarak gördüğü ve bu kesimin, savaştan sonra giderek gelişmeye başlayan yeni Türk iş burjuvazisine teslim olduğunu savunduğu anlaşıyor.

İktidardaki burjuvazi, uzlaşmacı eğilimlere bizzat giren değil, fakat Kemal'in bu yöndeki gelişmelerini destekleyen kesim olarak gösteriliyor. Böylece Kemal'in, milli burjuvazinin sol kanadından, sağ kanadına meylettiği kastediliyor olsa gerekir.

(16) TKP Çalışma Programı - 1926, a.g.e., sf. 18

(17) a.g.e., sf. 18

(18) a.g.e., sf. 18

(19) Alıntıyı yapan: Stalin, Leninizmin İlkeleri, sf. 80 / Sol Yayınları

(20) TKP Çalışma Programı - 1926, a.g.e., sf. 20

(21) a.g.e., sf. 20

(22) a.g.e., sf. 22

(23) a.g.e., sf. 17

(24) a.g.e., sf. 19

(25) a.g.e., sf. 20

(26) a.g.e., sf. 18

(27) a.g.e., sf. 19

BÖLÜM II

(28) Bu konuda bakınız: İ. Kaypakkaya, a.g.e. sf. 95-155

(29) Alıntı Yapan: İ. Kaypakkaya, a.g.e., sf. 95-96

(30) a.g.e., sf. 97

(31) Parti Bayrağı, Sy. 5, Temmuz 1978, sf. 99

(32) a.g.e., sf. 78

(33) a.g.e., sf. 81

(34) a.g.e., sf. 88

(35) a.g.e., sf. 109-110

(36) a.g.e., sf. 101

(37) a.g.e., sf. 116

(38) Parti Bayrağı, Sy. 1, Mart 1978, sf. 12

(39) Alıntıyı yapan: İ. Kaypakkaya, a.g.e., sf. 48

(40) a.g.e., sf. 50-51

(41) Bu konuda bakınız: İ. Kaypakkaya, a.g.e., sf. 312-314

(42) Parti Bayrağı, Sy. 9, Kasım 1978, sf. 44

(43) Alıntıyı yapan: İ. Kaypakkaya, a.g.e., sf. 263

(44) Parti Bayrağı, Sy. 9, sf. 22-23

(45) a.g.e., sf. 42

(46) İ. Kaypakkaya, a.g.e., sf. 89

(47) a.g.e., sf. 263

(48) Parti Bayrağı, Sy. 5, sf. 114-115

(49) Parti Bayrağı, Sy. 8, sf. 61

(50) Parti Bayrağı, Sy. 9, sf. 14

(51) Parti Bayrağı, Sy. 7, sf. 91

(52) Bu konuda bakınız: İ. Kaypakkaya, a.g.e., sf. 260-277

(53) Parti Bayrağı, Sy. 9, sf. 23

(54) Alıntıyı yapan: İ. Kaypakkaya, a.g.e., sf. 278-279

(55) Parti Bayrağı, Sy. 9, sf. 23

(56) İ. Kaypakkaya, a.g.e., sf. 278

(57) a.g.e., sf. 278

(58) a.g.e., sf. 281

(59) Alıntıyı yapan: İ. Kaypakkaya, a.g.e., sf. 56

(60) İ. Kaypakkaya bu konuda TİİKP'yi şöyle eleştiriyordu: «Devlet eliyle milli burjuva yaratmak' tahlili, Kemalist hareketin yanlış bir tahlilinden ve sakat bir devrim (!) anlayışından doğduğu gibi, Leninist devlet teorisinin de inkarıdır. Devlet, hakim olan sınıfın veya sınıfların baskı ve sömürü aracıdır. Devlet

gücünü elinde tutan sınıf, onu, kendi sınıf amaçları için kullanır. Yeni bir sınıf yaratmak için değil! Devlet gücünün, onu elinde tutanlar tarafından, bir başka sınıf veya zümre yararına kullandığını iddia etmek, devletin sınıfsal karakterini unutmak, devletin tarihi rolünü ve fonksiyonunu unutmak, ona sınıflardışı veya sınıflarüstü bir karakter izafe etmek olur.» (a.g.e., sf. 57)

(61) a.g.e., sf. 91

(62) TİİKP'nin bu konudaki görüşlerini İ. Kaypakkaya şöyle eleştiriyordu:

«Sanki kitleler bir anda ayaklanarak iktidara Sovyetler Birliğinde olduğu gibi, el koyacaklar, başa geçen devrim hükümeti, derhal eski gerici orduyu silahlarından tecrit edip dağıtacak, bütün halkı silahlandırarak, vs. Oysa, «hakim sınıfların muhafızlığını meslek edinmiş ordunun kaldırılması», iktidar ele geçirildikten sonra ve bir anda olacak bir şey değildir. Uzun süreli halk savaşı boyunca, bu gerici ordu, zaten parça parça yok edilecek, imha edilecek, silahlardan tecrit edilecek, vs. vs... Devrimci iktidar, bu gerici ordunun son kalıntılarını da silip süpürecektir. Program Taslağından bu anlam çıkmıyor.» (a.g.e., sf. 91)

(63) Parti Bayrağı, Sy. 9, sf. 21

(64) Halkın Kurtuluşu Yolunda Gençlik, Sy. 45, sf. 8

(65) Alıntıyı yapan: İ. Kaypakkaya, a.g.e., sf. 237

(66) Alıntıyı yapan: İ. Kaypakkaya, a.g.e., sf. 233-234

(67) Parti Bayrağı, Sy. 9, sf. 21

(68) a.g.e., sf. 24

(69) Parti Bayrağı, Sy. 9, sf. 37

(70) a.g.e., sf. 39

(71) Parti Bayrağı, Sy. 5, sf. 116

(72) PB, Sy. 8, sf. 8

(73) İ. Kaypakkaya, a.g.e., sf. 332

Bu tespitlerin havadan gelmediği, etraflı bir araştırmanın sonucu olarak ortaya çıktığı da bugün bütün devrimcilere açıklanmış durumdadır. (Bu konuda bakınız = Aydınlik Dergisinin Devrimci Harekete Yöneltiği İftirallara Cevap, LE-YA Yayınevi, sf. 45)

BÖLÜM III

(74) TKP - Program, Ürün Yayınları, sf. 5-6

(75) a.g.e., sf. 26-27

(76) a.g.e., sf. 23

(77) a.g.e., sf. 27

(78) a.g.e., sf. 38

(79) a.g.e., sf. 40

(80) a.g.e., sf. 15

(81) a.g.e., sf. 9-10

(82) a.g.e., sf. 39

(83) a.g.e., sf. 4-5

(84) a.g.e., sf. 9

(85) a.g.e., sf. 9

(86) a.g.e., sf. 13

(87) a.g.e., sf. 29

(88) a.g.e., sf. 16

(89) a.g.e., sf. 9

(90) a.g.e., sf. 18

(91) a.g.e., sf. 9

(92) a.g.e., sf. 18

(93) a.g.e., sf. 5-6

(94) a.g.e., sf. 19

(95) a.g.e., sf. 47

(96) a.g.e., sf. 48

(97) a.g.e., sf. 49

(98) Cumhuriyet

(99) TKP Çalışma Programı - 1926, a.g.e., sf. 22-23

(100) TKP - Programı, a.g.e., sf. 46

(101) a.g.e., sf. 9

(102) a.g.e., sf. 55-56

(103) a.g.e., sf. 55-56

(104) Lenin bu konuda şöyle diyordu:

«Öte yanda bir tek büyük devrim bile yapılamazdı; ya da ordu 'çözülmeden' yapılamazdı. Çünkü bu ordu, eski rejimi desteklemek için en katı alet, burjuva disiplininin en sağlam siperi, sermaye egemenliğinin payandası, çalışan insanlar arasında sermayeye teslimiyet ve boyun eğmeye ilişkin uşaklık ruhunun koruyucusu ve teşvikçisiydi. Karşı-devrim, silahlı işçilerin ordu ile yanyana olmasını hiç bir zaman hoş görmemiştir. Ve göremez. ... Yeni bir sınıf iktidara gelirken, eski orduyu tamamen dağıtmadan iktidara ulaşamaz ve onu yerleştiremez.» (Proletarya Devrimi ve Dönek Kaatsky, sf. 139-190 / Bilim ve Sosyalizm Yayınları)

(105) TKP - Programı, a.g.e., sf. 10-11

(106) a.g.e., sf. 21

(107) a.g.e., sf. 54

(108) a.g.e., sf. 38

(109) a.g.e., sf. 19

(110) a.g.e., sf. 31

(111) a.g.e., sf. 60

(112) a.g.e., sf. 26

(113) a.g.e., sf. 32

(114) a.g.e., sf. 35-36

(115) a.g.e., sf. 57

(116) a.g.e., sf. 45-46

(117) Daha önce de belirttiğimiz gibi, 1926 Programının açık ve en ateşli savunuculuğunu, 1970'lerin PDA'sı yapıyordu. Bugün ise, bu işi, üstü kapalıca olmakla birlikte Parti Bayrağı ve TDKP-İÖ sürdürüyor.

69. Sayısında 1926 Programını yayınlayan ve aynı sayıda sahte TKP'nin görüşlerini eleştiren Aydınlik, 1926 Programına sahip çıkılarak, sahte TKP'nin nasıl eleştirilmeyeceğinin ibret verici bir örneğini sergiliyordu. TKP'nin Kemalizm dalkavukçuluğuna, CHP destekçiliğine, parlamentarizmine vb. bir dizi niteliğine değinmiyordu bile. Çünkü o zamanaki Aydınlik, TKP'nin bu konulardaki revizyonist tezlerini aynen savunuyordu. Aydınlik'in o zaman karşı çıktığı sahte TKP'nin ordu ve devlet anlayışına ise bugün artık karşı çıkması gerekmiyor; çünkü Marksizim-

(Devamı: sf. 43'tedir)

Bizler Hıfzıssıkret Cemiyetinde kalmakta olan devrinci ve demokrat-yurtsever kimseler, bir zamanlar (1919'larda) emperyalist bir devlettir (İngiltere'nin) mağalları yapan bir başka ülke (Turanistan) gericiilerle işgal ve istilâsinin seisiini tatlı bir ülkenin aydınları olan Cumhuriyet Partisi yöneticileri ve vazarlarınıca, bugünkü bu, du yaya egemen olmak ve halkları köleleştirilmek isteyen bir emperyalist zalime, alacılığına sarılmasa, istilâcî ve yağmacıya yararmaya çalışan tutumunla karşılaşarak, amlarını, vatanların saldırıya ve istilâyâ uğrayanların safında yer almaya şabırıyoruz.

Muzaffer Cengizlu
Kemal Önder
Ölser
Nasir Kulu

[illegible]

ganlarınca tamamen işgal edilerek devlet varlığı ve bağımsızlığının hayasızca yok edilmesini adeta sevinçle karşıladı. Bu konuda yaptığı yayınlar ve değerlendirmelerle, burjuva anlamda objektif ve namuslu haberciliği ve dürüstlüğü bir yana ittiği, haberleri veriş biçimi ile, sosyal-emperyalistler ve Vietnamlı maşalarını, Kamboçya halkının Amerikan emperyalizminin işgaline karşı kahramanca savaşını yönetmiş ve zafere ulaştırmış, onun en özgür ve demokratik idaresini temsil eden meşru ulusal hükümeti ve devletini istila yolu ile, yıkmalarını ve kendilerine bağımlı kukla bir hükümet, Damaç Ferit Hükümetinden bile daha uşak bir hükümet kurmalarını bile haklı, ilerici ve şirin göstermeye çalıştı.

Tarih boyunca, isterse kapitalist hatta emperyalist olsun bir ülkenin başka bir ülke tarafından işgal ve istila edilerek devlet egemenliği ve ulusal bağımsızlığının ayaklar altına alınmasını ve halkının köleleştirilmesini desteklemek, güçlü oldukları için saldırgan ve zalimlerin istila, yağma ve zorbalıklarına alkış tutmak, hiç kimseye şeref ve onur getirmemiştir ve getirmez.

Bir yıldır Demokratik Kamboçya'ya karşı Rus sosyal-emperyalistlerinin isteği, teşviki ve aktif desteği ile bir istila savaşı yürüten Rus işbirlikçisi ve sosyal-faşist Vietnam yönetici kliği, 7 Ocak 1979 günü başkent Pnom Pen'i de ele geçirerek tüm ülkeyi işgal etti. Ve kendisine bağlı bir kukla hükümet, bir Quisling hükümeti kurdu. Dünya radyo, ajans ve gazeteleri günlerdir bu istilanın haberlerini yayıyor ve nasıl ki her ülke, her devlet, her hükümet, her siyasi parti, grup ve kuruluş ve her kişi bu istila olayı karşısında sınıfsal niteliğine ve siyasi tutumuna uygun bir tavır aldıysa, her radyo, ajans ve gazete de, bu sosyal emperyalist istilanın haberlerini kendi siyasi tutum ve karakterine uygun olarak verdi.

36

Rus Sosyal Emperyalistlerinin Uşağı Vietnam Sosyal Faşistlerinin Demokratik Kamboçya'yı İşgalini Nefretle Kınıyoruz!

Vietnam sosyal-faşist bürokrat burjuvazisinin Kamboçya'yı işgalı Rus sosyal-emperyalistlerinin Uzakdoğu'daki yayılma siyasetlerinin bir parçasıdır. Onlar bu siyasetlerini, Çin-hindi'nde Vietnam proletaryasının ve halkının şanlı tecrübesine ve davasına ihanet eden, «Çinhindi Federasyonu» milliyetçi planını uygulama hevesine kapılan revizyonist Le Duan'lar, Giap'lar aracılığıyla yürütmektedirler. Rus sosyal-emperyalistleri hiç çekinmeden ve bütün dünyanın gözleri önünde, kendilerine boyun eğmeyen ve Çin-hindi'ndeki yayılmaları önünde çetin bir engel teşkil eden militan Kamboçya'lı Vietnam'lı piyonları, askeri danışmanları vasıtasıyla fütursuzca ezme ve kendilerine bağlı uşak ve onursuz bir Kamboçya yaratma planını kan ve ateşle uyguladılar.

Fakat şu kesinlikle bilinmelidir ki, yıllardır dünyaya jandarmalık eden ve bugün de (sonradan yetişme) Rus sosyal-emperyalistleriyle birlikte aynı görevi sürdüren Amerikan emperyalistlerine karşı dişediş kavga veren ve destanlar yaratan kahraman Vietnam halkı, kendi evlatlarını Rus uçakları, tankları ve zırhlıları içinde kendi sınıf kardeşlerinin, daha dün Amerikan emperyalistlerine karşı omuz omuza dövuştükleri silah arkadaşlarının üzerine saldırtanlardan er veya geç hesap soracaktır. Her iki savaşkan halk da, yıkılan köylerin, fabrikaların; zehirli, gaz bombalarıyla yığınlar halinde öldürülen emekçi kardeşlerinin hesabını Rus sosyal emperyalistlerinden ve onların uşağı Vietnam sosyal-faşistlerinden soracaktır.

Yüzyirmibin askerle Kamboçya'yı işgal eden Vietnam revizyonistleri, Hitlervari bir yüzüzlükle «kendi askerlerinin işe karışmadığı»nı, «zafere doğru ilerleyenlerin» (gerçek-

te kendilerinin kurduğu) «Kamboçya Milli Selamet Cephesi» adlı kukla örgüt olduğunu yayıyorlar. Onlar bu sosyal faşist demogoji ile suçlarını örtbas edebileceklerini, dünya halklarını ve dünya barışından yana güçleri kandırabileceklerini sanıyorlar. Öte yandan Brejnev ve Moskova radyosu aynı şekilde savaşın «devrimci kuvvetler» diye övdüğü, kısa bir süre önce tepeden inme kurulan kukla ve besleme «Selamet Cephesi» tarafından yürütüldüğünü, Vietnam'ın Kamboçya'yı işgal etmediğini savunarak kendilerinin ve uşaklarının ağır suçlarını örtbas etmeye çalışıyorlar.

17 Nisan 1975'te Kamboçya Komünist Partisinin önderliğinde Kamboçya Milli Birleşik Cephesi (KMBC), ABD emperyalizminin ve onun uşaklarının elindeki son mevziyi de ele geçirerek Kamboçya Demokratik Halk Cumhuriyeti'ni kurmuştu. Kamboçya DHC, ezilen Kamboçya halkının 1953'e kadar Fransız sömürgecilerine, 1960'lardan beri de Amerikan emperyalizminin yarı-sömürgeciliğine ve işgaline karşı verdiği yüzyıllık bağımsızlık ve demokrasi direnişinin ürünüdür. Bugün Vietnam sosyal-faşist kliğinin, devletlerin içişlerine karışmama, bir devletin toprak bütünlüğünü ve bağımsızlığını tehdit etmeme gibi en temel demokrat ilkeleri bile hiçe sayarak işgal ettiği ve yıkmaya çalıştığı rejim, işte Kamboç halkının milyonlarca şehit vererek elde ettiği bir üründür.

Kamboçya DHC kurulduğundan bu yana bütün emperyalistler ve sosyal-emperyalistler ona en azgın bir biçimde saldırmışlardır. Bu saldırıların odak noktasını, Kamboç hükümetinin büyük şehirlerdeki emekçileri «silah zoruyla kıra göçettir»diği; «toplama kampı niteliğindeki komün»lerde çalışmaya zorladığı şek-

lindeki demagoji oluşturmıştır. Bugün bütün karşı-devrimciler, Vietnam işgalcilerinin bu komünleri dağıtmasını alkışlıyor ve seviniyorlar. Çünkü böylece Kamboç halkının gerçekleştirmekte olduğu tarım devrimini ezilmiş; şehirlerde komprador sanayinin ucuz işgücü için muazzam bir işsizler ordusu yeniden yaratılmış; Kamboçya halkının direnme gücünün temelini teşkil eden «kendi gücüne güven» ilkesinin maddi tabanı tahrib edilebilmiş ve açlık salgını ile halk yeniden dışar edilmiş olmaktadır.

Nedir bu bütün karşı-devrimci basının ağız birliği ettiği, «Kamboçya hükümetinin caniyane uygulaması»? Bunu anlamak için Kamboçya'nın devrim tarihine kısaca bakmalıyız:

1953 yılında, milli burjuva Sihanuk önderliğinde Kamboçya Fransa'nın sömürgesi olmaktan kurtuldu, bağımsız bir devlet haline geldi. Bu zafer, Fransız sömürgecilerine karşı Çinhindi'nde verilen genel milli kurtuluş mücadelelerinin bir parçası idi ve Kamboç Kurtuluş Cephesi'nin 10 yıllık kanlı mücadelelerinin sonucunda kazanılmıştı. Sihanuk yönetimi, daha kurulduğu ilk andan itibaren, ABD emperyalizminin siyasi, ekonomik ve askeri baskısına ve uşakları Tayland ve Güney Vietnam aracılığıyla yürüttüğü iktisadi ablukasına ve askeri müdahalesine maruz kaldı.

Milli burjuva nitelikteki Sihanuk yönetimi, milli burjuva sınıfının emperyalizm karşısında direnebileceği ölçüde ABD karşısında direndi. Fakat emperyalizm ve proleter devrimleri çağı olan çağımızda, milli burjuva iktidarlari emperyalizmin baskısı karşısında ya kendileri kompradorlaşıyor ya da komprador burjuvazi - toprak ağaları sınıfına iktidari terkeder. Bu Marksist-Leninist kanun, Kamboçya pratiğinde bir kez daha ispatlandı. Amerikan emperyalizminin iktisadi ablukasını; CIA vasıtasıyla düzenlediği «Bangkok entrikası», «Tonkin boğazı olayı» ve kurduğu anti-Sihanuk «Özgür Kmer» örgütünün sabotajları; Tayland askerlerine ülkesinin kuzey bölgelerini, Diem'e (o zamanki G. Vietnam kukla hükümeti) ise Shung Treng eyaletini işgal ettirmesi, vb. müdahaleler karşısında Sihanuk yönetiminde-

ki milli burjuva iktidari sarsıldı. Her ne kadar Sihanuk 1963'te bankaları ve dış ticareti millileştirip 1965'te de (Vietnam'ın bombalanmaya başlaması üzerine) ABD ile ilişkilerini resmen kestiyse de, 1966'daki seçimlerde, ABD uşağı kompradorların ve toprak ağalarının temsilcileri millet meclisinde çoğunluk elde edip, hükümeti ele geçirdiler; Sihanuk'un devlet başkanlığı sadece isimde kalmış; onu kendilerinin dümen suyuna sokmuşlardı.

Komünistler, milli burjuvazinin emperyalizm karşısında bir yandan uzlaşan, bir yandan ona direnmeye çalışan siyaseti ve uşak sınıfların ağırlıklarının artmasıyla birlikte, daha 1960'ların başında kırılık bölgelere çekilmişler, gerilla savaşı hazırlıklarına başlamışlardı. Onlara faaliyetleri yabancı işgalcilerin olduğu sınır bölgelerinde gelişip serpiliyor, gerilla üsleri doğuyordu. 1966'dan sonra komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının iktidardaki ağırlığının artması karşısında ise köylülük içindeki faaliyetleri daha da gelişti. 1967'de, devletin köylülerin ortak topraklarına el koymaya ve bunları asker bürokratlara vermeye kalkışması üzerine köylü ayaklanmaları başladı; bu ayaklanmaları ile gerilla üs bölgeleri genişletildi, geliştirildi. Aynı yıl Lon Nol hükümeti, «solcu» avına başladı ve komünistlerin yanı sıra devrimciler de kırılık bölgelerdeki üs alanlarına çekildiler.

ABD emperyalizmi, Vietnam'daki kurtuluş hareketini durdurabilmek için, Kamboçya'daki gerilla üsleri ile dayanışma içindeki Viengkong üslerine karşı büyük bir taarruza geçmek zorunda kalıyordu. Onun hergün Vietnam halkının tepesine boca ettiği onbinlerce tonluk bomba, etkisiz kalıyordu. Nikson'un Çinhindi siyaseti, her yerde tam bir kukla niteliğinde hükümetler kurarak, emperyalist yağma savaşını onlar aracılığıyla yürütmekti. Bu nedenlerle, Kamboçya'da 1970'te bir darbe ile Sihanuk devlet başkanlığından indirildi. Lon Nol yönetimi kuruldu. Darbeden birkaç gün sonra ise, kurtarılmış kırılık bölgelerde Kamboçya Milli Birleşik Cephesi (KMBC) ve Kamboçya Milli Kurtuluş Halk Silahlı Kuvvetleri (KMKHSK) örgütlendi. Bu milli birleşik cep-

he, Marksist-Leninistlerin yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde izledikleri sınıfsal ittifaklar siyasetine tamamen uygundu.

Kukla Lon Nol yönetimi, daha kurulduğu anda iflas etmiş bir iktidardı. Çünkü KKP önderliğindeki Kızıl Kmerler (Kamboçya Halk Kurtuluş Ordusu gerilla birlikleri), üç eyaleti kurtarmışlar, kızıl iktidar alanları yaratmışlardı. Nitekim, KMBC'nin ve KMKHSK'nin kurulmasıyla birlikte, milli demokratik devrim daha da hızlandı ve iki yıl içinde Kamboçya'nın % 70'i kurtarıldı. 1969'daki 3000 kişilik gerilla kuvveti, 1973'te 200.000 kişilik bir halk ordusu haline geldi. ABD emperyalizmi Çinhindi'ndeki katliamlarını işte, büyük şehirlere sıkışmış ve tarımsal alanlarını kaybetmiş, böyle bir hükümetle sürdürmeye çalışıyordu. 1972'den itibaren Lon Nol hükümeti, tamamen ABD'nin mali desteğiyle ayakta durabiliyordu. Amerikan B-52 bombardıman uçakları gerilla faaliyet bölgelerini bombaladıkça, Kmer köylülerinin büyük çoğunluğu büyük şehirlere kaçıyorlar; bu şehirlere yığılıyorlar; kuthüm açlığa, sefaletin de salgın hastalıklara dönüşmesine yol açıyorlardı. Mesela Pnom Pen'in 1970 nüfusu 600.000 iken 1974'te 3 milyon'a çıkmıştı. Pnom Pen'in çevresindeki mülteci kamplarında yaşayan (!) bu 2.5 milyon köylü(*), tek yiyecekleri olan hergün kendilerine düşecek 180 gr. pirincin devleti acentalarınınca dağıtılmasını bekleyerek; açlıktan göbekleri şişerek; protein ve vitamin eksikliğinden ölerек; salgın kolera, tifo vb. ile ölümlerini üstüste yığarak günlerini «refah içinde (New York Times gazetesi) geçiriyorlardı.» Kamboçya'nın büyük şehirlerdeki bu sefil durum, insanlık için yüzkarası bir tablo idi. ABD emperyalizmi ise, bu tabloyu istismar ederek, ABD Kongresinden yardım (!) fonları geçiriyor; bu fonları ise Lon Nol kligi ilkönce sefil bir hayat yaşamak için ceplerine, sonra da savaşı sürdürmek için silaha ve rüşvete yatırıyorlardı. Tam üç yıl milyonlarca yoksul Kamboç köylüsü, Pnom Pen, Battanbang, Takeo gibi büyük şehirlerin eteklerindeki kamplarda, günde 150 kişiden az olmamak üzere açlık ve sefaletten öldü.

İşte KMBC, Pnom Pen'i 1975'te ele geçirip bütün ülkeyi kurtardığında, karşısında bü-

yük iki üç şehre yığılmış üç milyonu bulan (ki bu nüfusun yaklaşık yarısıydı) aç ve hastalıklı köylü buldu.

ABD emperyalizmi bu kadar büyük bir aç nüfusun KBMC'ni zor durumda bırakıp kendi ajanlarına bir darbe için fırsat yaratacağını umuyordu.

Bu nedenle de Pnom Pen'in kurtarılmasının hemen ertesi gününde, «Kızıl»ların açlık ve sefalet getireceği yolunda büyük bir anti-propaganda kampanyası başladı. Bütün emperyalistler bu koroya katıldılar.

Ama ne var ki, KMBC karşılaşacağı durumu önceden hesaplamış ve tarım devrimi programı çerçevesinde tek doğru çözümü kabul etmişti: Amerikan bombardımanı ile topraklarından sürülmüş 3 milyon köylüye topraklarını geri vermek, hem de bu kez ağaların yarıcılarını veya tüccar-tefecilerin elinde tutsak küçük üreticiler olarak değil, tarım kooperatifleri ve komünler şeklinde örgütlenmiş olarak! Ayrıca, KMBC, 3 milyon aç Kamboçya halkını doyurmak için kurtarılmış bölgelerde muazzam yiyecek stokları da yapmıştı.

Böylece Pnom Pen ve bir iki büyük şehir ele geçirildikten sonra, kıra muazzam bir köylü göçü başladı. Bu göç, topraklarına dönen köylülerin gönüllü göçü idi. Pnom Pen'in nüfusu yaklaşık yarıya düştü. Göçen köylüler, kurtarılmış bölgelerde tarım devrimini ile gerçekleştirmiş yepyeni üretim ilişkileri içine emildiler. Kamboçya DHC, bırakalım sağlık karşılayamama tehlikesini, tamamiyle devrimci politikası sayesinde 1977'de tarım ürünleri ihrac edecek kadar büyük bir tarımsal üretim patlamasını gerçekleştirdi. Lon Nol kligi tarafından tahrip edilmiş şehirler ve fabrikalar yeniden onarıldı ve şehirler verleşime açıldı. 1977'de Pnom Pen'in nüfusu 100.000'i aştı. Bu nüfusun büyük çoğunluğunu işçi sınıfı oluştuyordu.

Kıra büyük göç sırasında, ABD emperyalizminin ve onun uşağı Lon Nol'un bel bağladıkları birçok sabotajcı ve ajan örgüt ortaya çıkarıldı. Bunlar devrimden sonra şehirlerde barınmayı; oralardan sabotaj hareketlerini

(*) Kamboçya'nın o zaman toplam nüfusu 7.5 milyon idi.

sürdürmeyi, devam edeceğini umdukları açlık ve sefaleti propaganda malzemesi yaparak halkı demokratik halk iktidarına karşı kışkırtabilmeyi planlıyorlardı. Fakat şehirlerin boşalması, onlara bu imkanı tanımadı. Bu karşı-devrimin beslemeleri açığa çıktılar ve acımasızca ezildiler.

İşte başta ABD olmak üzere bütün kanlı emperyalistlerin, «canıyane uygulamalar», «silah zoruyla göç» vs. diyerek karalamaya çalıştıkları Kamboçya devrimi buydu.

Kamboçya'da, Vietnam'da, Laos'ta halkların akıl almaz fedakarlıklarla kazandıkları zafer, genel olarak emperyalizme, özel olarak da ABD emperyalizmine indirilmiş en ağır darbelerdir. Ne yazık ki Vietnam halkının bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini, VIP'nin sosyal-faşistleşen önderliği Rus sosyal-emperyalizmine peşkeş çekti. Böylece emperyalist sistemden kopan bu üç Çinhindi ülkesinden Vietnam yeniden bu sisteme, bu kez de Rus sosyal-emperyalizminin nüfuz alanına, geri döndü. Fakat Kamboçya DHC, emperyalizme ve sosyal-emperyalizme karşı militanca ayakta durmaya devam etti. Rus sosyal emperyalistlerinin, uşakları Le Duan-Giap kligi aracılığıyla Kamboçya'yı istila etmesinin gerçek nedeni budur. Kamboçya devrimi, Halkların tek kurtuluş yolunun kararlı bir silahlı mücadeleden geçeceğini simgeliyor; proleter dünya devrim cephesinin bir unsuru olarak dünya halklarına güç veriyordu. Bütün emperyalistlerin ve revizyonistlerin, Kamboçya halkının bu zaferinin Vietnam lejyonierleri tarafından ayaklar altına alınmasını alkışlamalarının nedeni budur.

Bugün bütün dünya işçi sınıfının ve ezilen halklarının çıkarı Kamboçya DHC'nin yaşamasından, işgalcileri ülkelerinden atmak için yeniden gerilla savaşına başlamış olan Kamboçya halkının bütün imkanlarla desteklenmesinden, işgalcilerin ve onların efendileri Rus sosyal emperyalistlerinin lanetlenmesinden ve yok edilmesinden yanadır. Bu nedenle Marksist-Leninistlerin ve bütün devrimcilerin görevi, Rus sosyal-emperyalizminin bu yeni oyununu ve onun uşağı Vietnam sosyal faşistlerinin işgalini teşhir etmek, lanetlemek, her vasıta ile karşı çıkmak; buna karşılık Kamboçya

ya DHC'ni desteklemek, gerilla savaşı veren Kamboçya halkını desteklemek; yeni kukla «Kamboçya Devrim Konseyi»ni ajan ve karşı-devrimci bir rejim olarak mahkum etmek, yabancı işgale son verilmesi talebini desteklemektir. Bu yapılmadan proleter devrimci olunamaz; dünya halklarının anti-emperyalist mücadelesine, dünya işçi sınıfının sosyalizm ve sınıfsız toplum mücadelesine layık olunamaz.

Kamboçya'nın Rus sosyal emperyalistlerinin uşaklarınca istilasına karşı çıkmak sadece Marksist-Leninistlerin ve devrimcilerin görevi değildir. Dünyadaki her demokrat ve barıştan yana güç bu işgale karşı çıkmak zorundadır. Çünkü Vietnam'ın Kamboçya'yı işgal etmesi, yalnızca başka devletlerin içişlerine karışmak ve toprak bütünlüğünü ihlal etmekle kalmıyor; esasında üçüncü bir emperyalist paylaşım savaşının kışkırtılmasında yeni bir oyunu, bir adımı oluşturuyor.

Kamboçya'nın istilasını Rus sosyal emperyalistlerinin yeni bir paylaşım savaşını kışkırtma politikasının devamıdır. Amerikan emperyalizmi başta olmak üzere diğer emperyalistlerle dünyanın dört bucağında düşediş, yoğun ve karmaşık bir pazar mücadelesi veren, Afrika'da, Angola ve Etyopya'yı, Ortadoğu'da Güney Yemen'i, Önasya'da Afganistan'ı, Güneydoğu Asyada ise Vietnam'ı ve son olarak da Kamboçya'yı bir avuç uşak klik vasıtasıyla kendisine bağlayan Rus sosyal emperyalistlerinin Amerikan emperyalistleriyle birlikte dünyayı yeni bir emperyalist paylaşım savaşının yangınına atmaya çalıştıkları gün gibi ortadadır. Emperyalistler birbirleriyle dalaşacak rahat soluğu alabilmek için yükselen devrim mücadelelerine karşı amansızca saldırıyorlar. Baş savaş kışkırtıcıları ABD emperyalizmi ve Rus sosyal emperyalizmi, birbirlerine karşı stratejik öneme sahip alanlarda hegemonya kurabilmek için amansızca yarışıyorlar. Bu kıyasıya mücadele, Rus sosyal emperyalistleri öncelikle, NATO paktına dahil emperyalistlerin iktisadi, siyasi ve askeri bakımdan stratejik alanını oluşturan Avrupa kıtasını çevirmeye çalışmakta; bu amaçla Varşova Paketi ülkelerini yörüngesinde tutmaya, Akdeniz'de güçlenmeye ve üsler elde etmeye, Afri-

ka'nın Akdeniz sahillerini ele geçirmeye, Ortadoğu'da petrol kaynaklarını kesmeye vb. çabalamaktadır. Diğer yandan Çin'de modern revizyonistlerin iktidarı ele geçirmeleri ve NATO Paktı emperyalistleri ile işbirliğine girmeleri neticesinde, Rus sosyal emperyalistleri Uzakdoğuda kendileri için en büyük engel ve pazar olarak gördükleri Çin'i kuşatma planını uyguluyorlar. Bunun için bir yandan Japonya ile Çin arasındaki yakınlaşmayı büyük bir hırsla baltalamaya çalışırken, diğer yandan Çin'i Vietnamlı uşakları aracılığıyla güneyden, Yani Çinhindi'nden kuşatma planını uyguluyorlar. Afganistan'ı darbe ile nüfuz alanlarına katıyor; Güney Asya'yı hegemonya altına alabilmek için Hint Okyanusu'nda ABD emperyalistleri ile karşılıklı olarak silahlanıyor; yeni üsler ve hayat sahaları konusunda yarışıyorlar.

İşte Kamboçya'nın Vietnam sosyal faşistlerince işgal edilmesi ve kukla «devrim konseyi» hükümetinin kurulması, aynı zamanda yeni bir emperyalist savaşı hazırlama çabalarının bir parçasıdır.

Tüm bu gerçekler, Kamboçya'nın işgal edilmesinin, dünya proletaryasının ve halkların yanısıra barış isteyen bütün güçlerin menfaatlerini de yakından ilgilendiren önemli bir olay olduğunu ortaya koymaktadır. Bugün Rus sosyal emperyalistlerinin uşağı Vietnam işgalcilerine karşı Kamboçya halkı, sadece yurdu için değil, aynı zamanda dünya barışı için de direniyor. Bugün Kamboçya'ya yönelen saldırı, yarın boyun eğmeyen diğer halklara ve barıştan yana ülkelere de yönelecek ve savaş ctmenleri daha da hızla tırmanacaktır. Savaşın kaçınılmaz hale gelmesini engelleyecek yegane güç, bu gün Kamboçya halkının sosyal faşist işgale karşı giriştiği devrimci mücadele gibi, devrim, mücadeleleridir. Tüm dünya barış güçleri, birlik içinde hareket ederek, yeni savaş kışkırtmalarına karşı koyarak bu mücadeleye destek olmak zorundadır. Bu bakımdan dünya barışını yakından ilgilendiren Kamboçya halkının yurt savunması savaşının yanında yer almak, sosyal faşist işgalcileri en sert şekilde lanetlemek, gösteri yürüyüşleri ve çeşitli direnişlerle protesto etmek, başta Marksist-Leninistler olmak üzere, devrimcilerin,

yurtseverlerin, demokratların, dünya barışından yana tüm insanların görevidir. Sosyalist olsun veya olmasın, bir ülkenin devlet egemenliği, bağımsızlığı ve onuru çiğnendiği için görevidir. Bu işgal, emperyalist dünya savaşı yolunda atılmış bir adım olduğu için görevidir.

Bugün Rus sosyal emperyalistlerinin dışındaki diğer emperyalistler sosyal-emperyalistlerle pazar kavgası içinde oldukları, onun güçlenmesini istemedikleri için Kamboçya'nın işgaline karşı çıkıyorlar. Fakat onlar Kamboçya'nın işgaline karşı çıkarken Rus sosyal emperyalistleriyle ağız birliği yaparak Kamboçya Komünist Partisine ve Pol Pot hükümetine ağız dolusu küfür etmekten de geri kalmıyorlar. Kamboçya KP'nin iktidarı aldıktan sonra Pnom Pen ve diğer şehirlerdeki Amerikan kerhanelerini dağıtmasına, karşı-devrimcileri ve sabotajcıları şiddetle cezalandırmasına; spekülâtörleri, faizcileri, tefeci-tüccarları, faşist Lon Nol rejiminin rüşvetçi memurlarını, subaylarını, polis şeflerini, tüm hırsızları, üçkağıtçıları vs. inşaat tümenleri halinde Kamboçya halkının hizmetine sokmasına ateş püskürüyorlar. Kamboçya DHC'ni, eski toplumun sömürücü, rüşvetçi ve işsiz unsurlarını tarım bölgelerine seferber ettiği, üretime soktuğu için lanetliyorlar. Bugün ülkemizde ise İsmail Bilen'den Ergun Göze'ye kadar tüm azılgericiler, Rus sosyal emperyalistleriyle ABD ve diğer emperyalistlerin uşakları, Kamboçya DHC'ni aynı noktada sözde karalamaya, vurmaya çalışıyorlar.

Bugün Rus sosyal emperyalistlerinin henüz uşağı haline gelmeyen bazı demokrat çevreler ve yayıncılar Demokratik Kamboçya'nın fütursuzca işgali karşısında susuyorlar. Bunlardan bazıları ise işgalcileri şirin göstermeye, işgali sinsice desteklemeye çalışarak dünyada gittikçe yıldızı parlayan Rus sosyal emperyalistlerinin teveccühünü kazanma yolunda yürüyorlar. Mesela Cumhuriyet Gazetesi bunların başında gelmektedir. Bu gazete geçmişte de gittikçe güçlenen Hitler faşizminin yanında yer almıştı. Hitler'cilerin ülkemiz içindeki faşist propagandasını yaptı. Bugün ise Rus sosyal emperyalizminin kesin safında yer almanın hesabı ve girişimleri içindedir. Emperya-

list ve sosyal emperyalist saldırganlık karşısında susan veya onları sinsice destekleyen, onlara teslimiyeti ve boyun eğmeyi öğütleyen bu gibi kararsız, sallantılı demokrat çevreleri ve yayınları uyarılmalıdır. Bunları mektupla, telgrafla, bildiri, boykot gibi direniş biçimleriyle eleştirmeli, kınamalı ve protesto etmeliyiz. Emperyalist veya sosyal emperyalist yayılma, tehdit ve saldırganlık karşısında dizleri titreyen, kararsızlığa düşen veya teslimiyeti öğütleyen bu gibi çevreleri ve yayınları dimdik ayakta durmaya; tavır almaya; cesur, onurlu ve namuslu olmaya zorlamalıyız.

Bütün dünya Marksist-Leninist hareketi içindeki bazı Parti ve akımlar, Güneydoğu Asya'daki durumun yanlış bir değerlendirmesini yaparak, Rus sosyal emperyalistlerinin ekmeğine yağ sürmüş oldular. Modern revizyonist «üç dünya teorisi»ne karşı ilk mücadele bavrağını yükselten fakat bu karşı-devrimci teorisinin kökten reddedilmesine yanaşmayan; bir çok temel meselede modern revizyonizmden etkilenmiş yeni troçkist görüşler savunur halle gelen; ve otoritelerinin gölgelerinde yeni bir oportünizmin («üç dünya» modern revizyonizmini sözde reddeden fakat sınıf uzlaşmacılığını bu kılıf altında sürdüren bir oportünizmin) yeşerip geliştiği bu parti ve akımlar, yakın geçmişte Çin modern revizyonistlerinin Kamboçya'yı «sosyalist Vietnam»a karşı kışkırttığını ileri sürerek ve Vietnamı överek, ister istemez Rus sosyal emperyalistlerinin, uşakları Vietnam sosyal faşist kligi aracılığıyla Demokratik Kamboçya'yı istila girişimlerini örtbas etme tutumu içine girdiler. Bu Parti ve akımlar, Vietnam saldırganlarına karşı tek bir eleştiri yöneltmedikleri gibi, bu ülkedeki sosyal faşist diktatörlüğü proletarya diktatörlüğü olarak gördüler ve sosyalizmin inşa edildiği sakat görüşünü yaydılar. Ta başından beri Sovyet revizyonistleriyle Mao Zedung'un başında bulunduğu ÇKP arasındaki mücadelede «tarafsız» bir politika izleyen, Marksizm-Leninizmle modern revizyonizmi uzlaştırmaya veya barıştırmaya çalışan Vietnam İşçi Partisinin en sonunda Rus sosyal emperyalistlerine teslim olduğunu, Comecon'a girdiğini ve sosyal emperyalistlerle «dostluk ve işbirliği» adlı

bir uşaklık anlaşması imzaladığını ve Rus sosyal emperyalistlerinin Güneydoğu Asya'daki Küba'sı haline geldiğini görmek istemediler. Vietnam revizyonistlerinin SSCB'nin teşviki ve kışkırtması ile Demokratik Kamboçya topraklarına saldırısında Çin'i üstü kapalı bir şekilde baş sorumlu olarak gösterdiler. Bunu, Çin revizyonistlerinin yayılma emellerinin bir sonucuymuş gibi sundular. Onların, proletaryanın davasına zarar verici bu sakat tutumları, Çin'i bugünkü savaş kışkırtıcısı sosyal emperyalist bir devlet olarak değerlendirmelerinden kaynaklanmaktadır. Çin bugünden sosyal emperyalist bir güç olarak görülemez. Çin'de kapitalist geriye dönüşün emperyalizme bağımlılık yönünde mi yoksa sosyal emperyalist bir devlet olma yönünde mi gelişeceğini, Çin'in iktisadi gücü, altyapısı belirleyecektir (*). Evet, Çin yeni bürokrat burjuvazisi, sınıf nitelikleri icabı, hem Uzakdoğuda, hem de dünya çapında sosyal emperyalist politikalar izlemektedirler, fakat onlar bugün Uzakdoğuda ve Güneydoğu Asya'da Rus sosyal emperyalizminin karşısında savaş kışkırtıcılığı yapacak durumda değildirler. Çin'i Güneydoğu Asya'da savaş yangınının körükleyicisi olarak göstermek, Rus sosyal emperyalizmine prim vermek, Vietnam istilacılarının sırtını sıvazlamak, onları bu karşı-devrimci cinayetlerinde haklı çıkartmaktır. Bu parti ve akımların son zamanlarda öne sürdükleri anti-Marksist-Leninist tezlere dört elle sarılan ve bu temelde varlıklarını sürdürmeye çalışan Türkiye'nin oportünistleri ise, konuyu tamamıyla geçiştirmekte, Vietnam istilası hiç olmamış gibi davranmaktadırlar. Biz dünya Marksist-Leninist hareketinde bu sakat görüşü savunanları uyarır; özeleştiriyile tavırlarını düzeltmeye ve dünya proleter devrimi mücadelelerinin daha da geliştirilmesi, barıştan yana olanların seferber edilmesi için bu konuda da harekete geçmeye çağırıyoruz! Biz bu sakat değerlendirmeden etkilenen, bütün devrimcileri, gerçekleri görmeye, dünya halklarının çıkarlarını savunmaya çağırıyoruz!

Sosyal emperyalistlerle onların yeryüzün-

(*) Bu konuda Marksist-Leninist Hareketin görüşleri için bkz. PARTİZAN: sayı 4 ve 5

deki işbirlikçileri ve şakşakçıları bugün Kamboçya'nın işgalini büyük bir sevinçle kutluyorlar. Fakat tarih emperyalistlerin ve onların uşaklarının sevinçlerinin nasıl kursaklarında kaldığını defalarca gösterdi. Küçük bir ülkenin, demir ve ateşle yenilen, Kamboçya'nın halkı, sadece sosyal emperyalistlerden değil, dünyanın tüm emperyalistlerinden ve gericilerinden daha güçlüdür. Çünkü o haklıdır, yüce bir davanın savunucusudur ve gelecek onundur. Kamboçya halkı, şimdi gerilla müfreze-leri halinde dağlarda ve ormanlardadır. Kamboçya'yı işgal edenler felaket çukuruna düşmüşlerdir! Bir zamanlar Amerikan emperyalistlerinin yaptıkları gibi onlar da şimdi kımıldayan her çalıya ateş etmek, her taşın altına bakmak, herkesten şüphelenmek ve yığınlar halinde insan tutuklamak zorunda kalacaklar-

(Baştarafı sf. 35'tedir)

Leninizmin bu mihenk taşında da, bugün TİKP-Aydınlık ile TKP aynı saftadırlar.

Sahte TKP'nin Programını eleştirdiği yazısının sonunda Aydınlık «bir çift söz de inkarcılar için» diyerek, 1926 Programının revizyonist görülmesini şiddetle eleştiriyor: «Bunlar, 1926 Programını bir kere okumak zahmetine bile katlanmadan kafalarında uy-

dur. Ama bu onları, tıpkı Amerikan emperyalistlerinin haydutları gibi halk savaşının engin denizinde boğulmaktan kurtaramayacaktır!

YAŞASIN KAMBOÇYA HALKININ SOSYAL EMPERYALİSTLERE VE UŞAKLARININ İSTİLASINA KARŞI HAKLI MÜCADELESİ!

YAŞASIN DÜNYA HALKLARININ EMPERYALİZME VE SOSYAL EMPERYALİZME KARŞI MÜCADELESİ!

YAŞASIN KAMBOÇYA VE VİETNAM HALKLARININ KARDEŞLİĞİ!

KAHROLSUN RUS SOSYAL EMPERYALİZMİ!

KAHROLSUN RUS SOSYAL EMPERYALİZMİNİN KUKLASI İSTİLACI VİETNAM SOSYAL FAŞİST YÖNETİCİ KLİĞİ!

durdukları yargıları yazıyorlar.» (a.g.e., sf. 15) diyor.

Aydınlık'ın o zaman 1926 programının neden revizyonist olduğunu anlaması imansızdı. Çünkü kendisi de tamamen aynı çizgiyi savunuyordu.

Bugün ise, artık Aydınlık'ın da tıpkı sahte TKP gibi 1926 programını «sekte» buluyor olması gerekir! Aydınlık'ın bu gelişimi, PDA'nın yerine talip olan TDKP-İÖ'ye ve Parti Bayrağına ders olmalıdır.

(Baştarafı sf. 36'dadır)

Cumhuriyet gazetesi bir zamanlar da Hitler zaliminin saldırı, yağma, zulüm ve istilalarına övgüler düzmuş, zamanın bu en güçlü ve en saldırgan emperyalistine eğilmiş ve hizmet etmişti. Bakıyoruz Cumhuriyet gazetesini bugünde günümüzün en saldırgan, en dişli ve en hırslı emperyalistlerinden, talan sofrasına sonradan oturan, genç ve yükselen emperyalist Rus sosyal emperyalistlerinin önünde eğilmekte, onun arabasına koşulmaktadır. Cumhuriyet gazetesinin son yıllarda izlemeye çalıştığı demokrat, anti-emperyalist ve namuslu yayın çizgisini git gide terk ederek tekrar o eski alışkanlığına, yükselen ve güçlü olan emperyalistin önünde eğilme ve onun hizmetine girme kötü alışkanlığına kayması, ülkemizin bütün devrimcilerini ve yurdumuzun bağımsızlığından

halkımızın özgürlüğe kavuşmasından yana olan yurtsever, demokrat ve namuslu bütün insanları derinden üzmektedir.

Bizler Niğde Kapalı Cezaevinde kalmakta olan devrimci ve demokrat-yurtsever hükümlüler, bir zamanlar (1919'larda) emperyalist bir devletin (İngiltere'nin) maşalığını yapan bir başka ülke (Yunanistan) gericilerinin işgal ve istilasının acısını tatmış bir ülkenin aydınları olarak Cumhuriyet Gazetesi yönetici ve yazarlarının, bugünkü bu, dünyaya egemen olmak ve halkları köleleştirmek isteyen bir emperyalist zalime, alabildiğine saldırgan, istilacı ve yağmacıya yaranmaya çalışan tutumundan vazgeçerek, halkların mazlumların, saldırıya ve istilaya uğrayanların safında yer almaya çağırıyoruz.

Hilmi Şengül	İbrahim Sakar	Osman Bahadır	Cemal Çınar	Mehmet Ölçen	Muzaffer Oruçoğlu
Mehmet Önder	Haşım Kutlu	F. Turgut	M.K. Kömürcü	Süleyman Yeşil	Nuray Ulaş
Lütfü Baysal	Hasan Dirik	Aziz Altınyüzük	Pirzade Şahin		Aslan Kılıç

Türkiye Proletaryasının Doğuşu, Gelişmesi ve Mücadelesi (IV)

TÜRKİYE PROLETARYASI, DOĞUŞU VE BÜYÜMESİYLE BİRLİKTE HEM OSMANLI BURJUVAZİSİNE HEM DE EMPERYALİST FİRMALARA KARŞI MÜCADELEYE ATILDI.

Türkiye proletaryasının 19. yüzyıldaki mücadelesini üç döneme ayırarak inceleyeceğiz. Birinci dönem, 19. yüzyılın başlarından 1871'e kadardır. İkinci dönem, 1871 ile 1880 arasındır. Üçüncü dönem ise 1880'den 1908'e kadardır. Şimdi bu dönemleri sırasıyla inceleyeceğiz.

A — ONDOKUZUNCU YÜZYIL PROLETARYASININ BİRİNCİ MÜCADELE DÖNEMİ (1800-1871)

Emperyalizm, komprador kapitalizm ve feodalizm gibi üçlü bir baskının altında ezilen, acı çeken Türkiye proletaryasının modern bir sınıf olarak ortaya çıkışından 1872 yılına kadar verdiği mücadeleleri ne yazık ki yer ve zaman belirterek somut bir şekilde tespit edemiyoruz. Proletaryanın bu dönemde makine ile sermayeyi birbirinden ayırdedemediği, pamuk temizleme iplik ve dokuma fabrikalarında, tershanelerde, yağ, boyahane ve tophane gibi iş yerlerinde saldırılarını tek tek veya toplu halde patronlara, makinelerin kullanılış tarzına değil de, çoğunlukla maddi üretim araçlarına yönelttikleri bir gerçektir. Çünkü onlar makineyi kendilerine bir rakip, kendilerini ezen, yoran, öldüren, sakat, aç veya işsiz bırakan bir güç olarak görüyor ve kinini ona boşaltıyorlardı. İlk dönemlerde hükümlülerin ve işçilerin aşırı ölçüde (16-18 saat) zorla çalıştırılmaları makinalara karşı duyulan kını daha da derinleştiriyordu. İşçiler hem ağır iş şartları, vahşi sömürü ve iş kazalarının yarattığı ateşli kinle hem de yeni gelen daha modern makinaların insan emeğinin yerine geçeceği kendilerinin işten çıkarılmasına yol açacağı korkusuyla doluydular. Bundan dolayı Anadolu'da pek tesbit edemememize rağmen Osmanlı sınırları içinde mesela 1838'lerde Slevne'de Dobrijokeslov'un fabrikasında işçilerin ken-

di emeklerinin yerine geçeceği endişesiyle makinalara karşı isyan ettiklerini görüyoruz.

«1851'de Samakof'da kurulmuş olan mekanik tarağa karşı girişilen hareket, bu türlü hareketlerin en ilginçlerinden biridir. Özellikle kadın işçiler, kürek, balta ve sopalarla, bir dokuma atölyesine hücum eder ve ancak, kendilerine bu mekanik tarağın bir daha kullanılmayacağı sözü verildikten sonra hareketten vazgeçerler» (1).

Tek tek veya toplu halde işçilerin makinelerle karşı giriştikleri hareketlerin dönemin gazetelerinde, saray tarihçilerinin notlarında veya mahkeme dosyalarında yer alıp almadığını bilmiyoruz. Fakat ortada bazı önemli belgeler vardır ki bunlar işçi hareketlerinin varlığını gösterici niteliktedir. Bunlardan en önemlisi 1845 tarihli polis nizamnamesidir. Bu nizamnamenin 12. maddesinde şunlar belirtiliyor:

«İşini gücünü terk ile mücerret tatil-i mesalih-i ibat garzında olan ameile ve işçi makulelerinin cemiyet ve züharunlarının ve gerek bu misillü asayiş ammeyi ihlal edecek her günü fitne ve fesat cemiyetlerinin def ve izalesi ile ihtilal vukuunun önünün kesilmesi esvabına teşebbüs ve müsbet...» (2).

Bu nizamnameden önce her işçi hareketine karşı bir ferman çıkarılıyordu. Nizamname genel olarak tüm işçi hareketine karşı konulan bir yasaktır. Ve bu maddenin özü şudur: Ameile ve işçi takımının cemiyet kurmaları, işlerini terk etmeleri önlenmeli, ihtilal girişimleri bastırılmalıdır. Madde Türkiye proletaryasının modern bir sınıf olarak bir güç haline geldiğini ve mücadele içinde olduğunu gösteriyor. Maddede «İhtilal vukuunun önünün kesilmesi» ifadesinin yer alması, Osmanlı feodallerinin ve komprador burjuvazisinin, Avrupa proletaryasının burjuvaziye karşı yığınlar halinde atıldığı sınıf kavgasından korktuğunun bir sonucudur. Çünkü o dönemde imparatorluk proletaryasının sömürgeci şirketlere, komprador burjuvaziye ve büyük feodallere karşı bir ihtilale kalkışacak durumda olmadıkları açıktı.

(1) T. İşçi Sınıfı, O. Baydar, sf. 90.

(2) a.g.e., sf. 97.

İkinci önemli belge 1865'de Ereğli kömür havzası ve işçileri için çıkarılan 'Dilaver Paşa' nizamnamesidir. Bu nizamnamenin ağır çalışma şartları ve feodal yükümlülüklerden dolayı

kömür işçilerinin toplu halde ocaklara inmesi, tek tek veya gruplar halinde kaçması sonucunda, (tüm bu direniş ve kaçışları önlemek, üretimi aksatmamak ve giderek arttır-

mak için) hazırlandığı bir gerçektir. Yoksa sömürgeci şirketlerin, komprador burjuvazinin ve Osmanlı paşalarının durup dururken işçilerin çalışma ve hayat şartlarını iyileştirici yönde tedbirler getirmeye kalkışması imkansızdır. Dilaver Paşa Nizamnamesinde işçiler lehine maddelerin bulunmasının sebebi, şu veya bu şekilde ortaya çıkan işçi mücadelesidir. Şimdi bu nizamnamenin o dönemde işçilerin lehine diyebileceğimiz maddelerinin neler olduğuna bakalım. (Maddeler Sina Çıladır tarafından hem özetlenmiş hem de kısmen sadeleştirilmiştir):

«Ocaklarda istihdam olunan amelenin geceleri aşıkta kalmamaları için maden işletmecileri ocak yanlarında ve 'canib-i idarenin kabul edeceği surette' mümkün olduğu kadar mükemmel 'amele koğuşları' yaptıracaktır. İşçilerin rahat ve huzurlarına itina etmek maden işletmecilerinin vazife-i zimmetinden addolunacaktır» (madde 11). (3).

«Sunuf-i Selase-i ameleden' (üç sınıf işçiden: Kazmacılar, küfeciler ile 'kiracıyan' olarak anılan nakliye işçileri ya da arabacılar-katircılar) kazmacıların kömür ocaklarında çalışmaları zorunlu olmadığından maden işletmecileri kazmacıların, ancak liyakatine ve işine göre belirli bir ücret ödeyerek çalıştırabileceklerdir (madde: 22).

«İşçi günde on saat çalışacaktır. İki nöbette tamamlanacak olan bu on saatlik çalışma süresi dışında işçiler rahatsız edilmeyecektir». (madde: 29).

«Ehl-i İslam amele' bayramlarında, 'hristiyan amele' de paskalya günlerinde izinli sayılacaktır. Ayrıca 'ehl-i İslam amele' cuma günleri, 'hristiyan amele'de pazar günleri, kömür üretimini aksatmamak şartıyla, topluca ibadet yapabileceklerdir.» (madde: 56)

«Maden işletmecileri kendileri için ayrılan işçilerden fazla gelenleri maden yönetimine haber vereceklerdir. Bu işçilerin maden yönetimine haber vermeden 'hotbeht' (kendi kendine) köylerine göndermek veya ocaklarda işsiz bırakmak yasaktır. Aksi halde, geriye gönderilen veya işsiz bırakılan işçinin yövmiyesi, sanki çalışmışlar gibi, 'bittamamiye' ödenecektir.» (madde 67)

«Maden işletmecileri, işçilere, ücretlerine mahsuben çeşitli eşya vb. vermeleri halinde, bunların alım fiyatına zam yapamayacaktır. Aksi halde 'muhtekir cezasına müzhar olacaktır.» (madde 68)

«Maden işletmecileri ellerine geçen parayı ilkten işçilerin haklarını 'tamamen' ödemek için harcayacaklar, geriye kalanını borçlarına, vb. verebileceklerdir.» (madde: 75)

«Maden işçilerinin özel işlerde çalıştırılmaları yasaktır. Eğer çok zorunlu kalırsa, önceden maden yönetimine haber verilmek şartıyla biriki işçi, biriki gün çalıştırılabilir. Ancak özel işlerde çalıştırılan işçilere on kuruş yövmiye ödenecektir.» (madde: 82)

Nizamnamede bunlara ek olarak kömür üretim böl-

gelerine birer doktor yerleştirilmesi, «cuz'i başı ağrı»yanların doktor tarafından «tedavi olunması», «ziyade hasta» olanların ise ocak sahibi tarafından tedarik olunan bir hayvanın sırtında bir kişinin yardımıyla köyüne gönderilmesi ön görülmektedir. Nizamnamede yer alan ve o günün dayanılmaz iş ve hayat şartlarında işçiler lehine diyebileceğimiz bu maddelerin yanında işçilere karşı ağır feodal yükümlülükler, baskı tedbirleri de yer alıyordu. Şimdi bunları görelim:

«Maden-i mezkûr ocaklarında çalıştırılması gereken işçi sınıfından kazmacılar ve küfeciler ve kiracıyan (nakliye işçileri: arabacılar, katircılar) Ereğli sancağı dahilinde ka-in bulunan ondört köyün halkına münhasır olup anılan köylerin nüfus kütüklerinde onüç yaşından 50 yaşına değin müracaatla aşağıda zikredilen usule tevkifan ceip olunacaktır.» (madde: 21) (1)

(21. maddede beyan olunan üç sınıf ameleden ocagın içinden dışarıya arkasıyla kömür ihrac eden ve mahallince 'amele' tabir olunan küfeciler gurubundan bir köyde duruma göre ne kadar küfeci bulunur ise bunlar iki kısma ayrılarak tertip olundukları ocağa önceki kısım gelip onikişer gün çalıştıktan sonra sonraki kısım gelerek önce gelenler köylerine dönüp ziraatlarına bakacaklardır.» (4).

«Amele vakit ve zaman ile sevkolunarak işçinin başında bulunmak ve vaktile gelmediği muhtarın dilkatsizliğinden meydana gelmişse muhtar-i merhum mesul olacak ve amelenin yanında vaki olmuş ise ol merhum amele müddetlerini ikmal ettikten sonra idarenin uygun göreceği yerde bir veya iki gün ücretleriyle istihdam olunacaklardır.» (madde: 26)

«İşçilerin birisi sırf köyüne savuşmak için yalancıkdan hasta olduğunu ileri sürmesi durumunda hastanın tedavisi için maden alanında bir doktor bulunduğundan vizite ettirildikte hastalık belirtisi görülürse az başı ağrısı yukarıda anılan doktor tarafından tedavi olunması ve ziyadece hasta bulunduğu halde ocak sahibi tarafından köy için yük hayvanı tedarik olunarak ve yanına özel gözetimci katılarak evine gönderilmesi ve sözü edilen işçinin hastalığının düzmece olduğu ispatlanırsa süresini dolduruncaya değin işine geri gönderilmesi kurallara uygun olduğu gibi ve şayet hotbeht firara cür'et ederse geri döndürülüp başkalarına

(1) 1860'larda köylerde özellikle çocukların kesin yaşını belirten kayıtlar olmadığı için, 'onüç yaş', çocuklar arasında bir 'küfecilik imtihanı' düzenlenerek tesbit edilirmiş. 'Göze gelen', 'kabaca' çocuklar ilkten birbirleriyle güreştirilirmiş; galip gelenlere daha sonra 'yirmi kara okkalık' taş dolu küfeler belirli bir uzaklığa taşıtırmış. Bu sınavı da başarı ile verenler madende küfecilik yapmak üzere 'deftere' yazırmış. Mükellefiyetten 'kaytarmaya' çalışanlar ise, kolluk kuvvetleri tarafından palaska ve dipçikle dövüle dövüle ocaklara sürülmüş.» (Anılar).

(3) Z. Havzasında İşçi Hareketlerinin Tarihi, S. Çıladır, sf. 39.

(4) a.g.e., sf. 44.

ibret olsun diye iki kat müddetle çalıştırılacaktır.» (madde: 30) (5).

Kendi işgüçleri üzerinde «serbestçe tasarufta bulunabilme» hakları büyük ölçüde kısıtlanan, mahallî feodallerin topraklarında angaryaya koşulan, topraksız veya az topraklı bu kömür yarı-proleterleri ve proleterleri lehinde olan nizamname maddelerini zamanın sultanı Abdülaziz «İşçiler bu haklara layik değildir» diyerekten onaylamamıştır. İşçilere öteden beri uygulanan ve nizamnameyle de yazılı hale getirilen feodal yükümlülükler, baskı ve şiddet uygulanmaya devam edilmiştir. Fakat maden işçilerinin, madenden kaçmak da dahil mücadelelerini değişik biçimlerde devam ettirdikleri, üretimin aksamasına yol açtıkları anlaşılmaktadır. Çünkü yabancı şirketlerin, komprador burjuvazi ve merkezi feodallerin üç yıl sonra yani 1869'da Maadin nizamnamesi adıyla yeni bir nizamname hazırlayıp kabul etmek zorunda kaldıklarını görüyoruz. Bu nizamnamenin 6. maddesi zorunlu çalışma yükümlülüğünü kaldırıyor, 64. maddesi iş kazalarına karşı bazı tedbirler getiriyor, 66. maddesi maden mültezimlerini, madende doktor ve ilaç bulundurmakla yükümlü tutuyor, 67. maddesi ise iş kazalarında verilecek tazminatı öngörüyordu. Fakat bunların da hiç birisi doğru düstür uygulanmadı.

İşçi sınıfının mücadelesinin varlığını gösterici nitelikteki bu belgelerinden ayrı olarak dönemin tesbit edebildiğimiz diğer mücadeleleri tarih sırasına göre şunlardır:

1845'de Bursa'da kurulan bir buharlı fabrikada işçilerin çalışmak istemesi.

1861'de yine Bursa'da kurulmuş olan bir fabrikanın yerli emekçi halk tarafından tahrip edilmesi. Bu, işçilerin ve halkın makinalara karşı duyduğu derin kinin açığa vurulmasıydı.

1867'de İstanbul'da çıkan The Levant Herald gazetesi 4 Ocak sayısında şunları yazıyordu:

«Geçen salı günü, maliyeden 20-30 parayı geçmeyen alacakları bulunan bir küme kadın, tekrar ücretlerinin ödenmesi isteginde bulundular. Cevap olarak, alışılmış 'para yok' sözünü işiten kadınlar gittikçe daha fazla şamata yap-

maya başladılar ve ancak dışardan müdahale ile sustular. Çıkan kargaşalıkta, kadınlardan bir çoğunun itilip kakıldığı söylenmektedir» (6).

1863'de İngiliz kapitalist'i Gout'un İzmir'deki çırçır fabrikasını iflasa giden yerli atelye sahiplerinin de teşvikiyle aynı fabrikanın işçileri ateşe verdiler. Fabrikada 15 bin sterlin değerinde makine vardı. Bu ve diğer malzemeler yangınla kullanılamaz hale geldi. Fakat Gout kolları derhal çermeyerek «İngiltere ve Amerika'dan en iyi çırçır makineleri» getirtip fabrikayı dört ay içinde yeniden kurdu.

Demek oluyor ki 19. yüzyıldaki Türkiye proletaryasının ilk mücadele dönemi, makinalara ve fabrikalara karşı bireysel veya toplu halde şiddet dönemidir. Bu tür mücadele o günkü sosyal düzenin tek ve dar bir yönüne yönelmiştir. İşçiler bu tip mücadeleler sonucunda yerli ve yabancı patronlar tarafından şiddetle cezalandırıldıklarını ve üstelik kırılan makinelerin da yerini eskilerinin aldığını, vahşi düzenin işleyişini sürdürdüğünü görüyor, yeni mücadele biçimlerinin gereğine daha çok inanmaya başlıyorlardı.

B — ONDOKUZUNCU YÜZYIL PROLETARYASININ İKİNCİ MÜCADELE DÖNEMİ (1871-1880)

İlk önce 1871-1880 dönemi nasıl bir dönemdi?

Bu dönem, imparatorluğun batı sömürgeleri tarafından görülmemiş bir şekilde soyulduğu, geniş ölçüde toprakların satın alındığı, demir yolları vasıtasıyla ülkenin ucuz etmek ve toprak zenginliğinin geniş çapta emildiği, sömürgeci şirketlerin, bankaların, ticarethanelerin ve bunlara bağlı yerli komisyon ağının limanlardan iç bölgelere doğru hızla yayıldığı bir dönemdir. Bu dönem, mali iflâsın ve dış borçların çekilmez hale geldiği, Alman emperyalistlerinin İngiliz ve Fransız emperyalistlerinin yavaş yavaş aleyhine güçlenmeye başladığı bir dönemdir. Bu dönemde yabancı teknisyenlerin çalıştırdığı devletin elindeki fabrikalar hariç, ulaşım, yapı, maden, dokuma, gıda ve diğer endüstri kolları batının

(5) a.g.c.

(6) T.İ. Sınıfı, O. Baydar, sf. 103.

çeşitli sömürgeci şirketleri ve bunların işbirlikçileri arasında doğrudan paylaşılmıştı.

Bu dönemde mali çöküş ve vergilerin alınan borçlar karşılığında satılması yüzünden vergiler daha da ağırlaşmış, savaş giderleri işçilerle köylülerin sırtına yıkılmıştır. Paranın değeri iyice düşmüş, işsizlik, pahalılık ve açlık afet halini almıştır. Köylerden ve savaşta kaybedilen topraklardan göç eden onbinlerce insan büyük şehirlerin açlar ve işsizler ordusuna katılmıştır. İşçi sınıfının ücretlerinin verilmemesi, ekonomik ve sosyal haklarının hayasızca çiğnendiği bu dönemin gazetelerinde işçilerle ilgili şu tip haberlere artık sık sık rastlamak mümkündür:

«Bahriye Nezareti işçilerinin 4 aylık alacaklarından 1 aylığının verileceği söyleniyor (7). (La Turquie: 8 Mayıs 1872)

«Yeni posta telgraf nazırının, büyük vezire, memur ve işçilerin ücretlerine yapılan son indirimin, iş yerinde karışıklığa yol açtığını bildirdiğini öğreniyoruz» (8).

Bu dönem ücretlerin ödenmemesi ve indirilmesine karşı işçi direnişlerinin ve gerçek anlamda grevlerin doğup geliştiği, 19. yüzyıl proletaryasının yığınlar halinde girdiği en yoğun mücadele dönemidir.

Bu dönemin sonlarına doğru, feodallerin ve kompradorların (azınlık bankerlerin, ithalat ve ihracatçıların, borçlanmalarda komisyon ücretleriyle beslenen, izin tezkereleri, imtiyaz fermanları, rüşvetler vs. ile palazlanan rantiyerlerin) en iri, en hırslı, en talancı ve en gözü kanlı kesimi, milli ticaret burjuvazisine, orta feodallere, tek tük rakiplerine ve halka karşı sultan Hamit'in başkanlığında «eşek anırtmaz çerçi çağırtmaz» kanlı bir soygun düzeni, 30 yıl sürecek koyu bir mutlakîyet rejimi kurdular. İlk başlardan esas olarak İngiliz Fransız emperyalizmine bağlı kliklerin etkin olduğu bu kanlı diktatörlükte, inisiyatif en iri feodaller ellerinde tutuyorlardı.

İşçi mücadelelerini anlatmaya geçmeden önce bu dönemin uluslararası planda en büyük olayının yani 1871 Paris komününün Osmanlı hakim sınıfları üzerindeki etkilerine değinmek istiyoruz. Bu, dönemin Osmanlı hakim sınıflarının proletarya hareketine karşı gösterdiği tepkiyi öğrenmek açısından önem-

lidir.

Bilindiği gibi 1871'de dünya yepyeni bir olaya şahit oldu. Bu olay, Paris işçilerinin ayaklanarak siyasi iktidarı ele geçirmesiydi. İnsanlık tarihine Paris komünü olarak geçen bu büyük olay, İşçi sınıfının ve bütün insanlığın kurtuluşu yolunda atılan ilk büyük adım oldu. Burjuvazi ve diğer sömürücü sınıflar, iktidarı ilk defa kendi mezar kazıcılarına kaptırmışlardı. Eski ve yeni sömürücüler, büyük burjuvalar, monarşistler, sultanlar kısacası eski dünyanın bütün despotları komünün derhal ezilmesi için avaz avaz bağurmaya başladılar. Paris'te işçiler, kendi düzenlerini, o disiplinli ve maharetli elleriyle kurmuşlardı. Bu düzeni, dünyanın bütün sömürücü sınıflarına karşı kararlılıkla devam ettiriyorlardı.

«Komün'ün Paris'te meydana getirdiği değişiklik gerçekten fevkaladeydi! İkinci imparatorluğun gösterişli Paris'inden iz bile kalmamıştı. Artık Paris, Biritanyalı arazi sahiplerinin, İrlandalı namevcutcuların - hiç bir zaman arazi ve malikanelerini ziyaret etmeyen büyük toprak sahiplerinin (absentees) eski Amerikalı esir tacirlerinin ve sonradan görmelerin, imtiyazlı bir sınıf-buluşma yeri olmaktan çıkmıştı. Artık morga cesetler dolmuyor, gece hırsızlıkları olmuyordu. Adi hırsızlar da yok denecek kadar azalmıştı. Aslını ararsanız Paris sokakları 1848 şubatından bu yana ilk defa hem de polis olmadan, emniyete kavuşmuştu» (9).

İşçi sınıfı eski ve yeni sömürücü sınıfları sindirmiş kendi adil düzenini kurmuştu.

Osmanlı İmparatorluğunda Paris Komün'ü, tıpkı günümüzdeki Türkiye hakim sınıflarının Devrimci hareketlere karşı kullandıkları sıfatlarla suçlayan, Komün'ü, «Anarşik bir fesat çetesi»nin hareketi veya «Ayak takımı ve baldırı çıplakların» isyanı, Komün'cülerini «cibilliyetsiz ve kundakçı» olarak karalayan Osmanlı ve feodal ve komprador sınıfları işçilerin iktidarı alışlarına bir türlü akl erdiremiyorlardı. «Karılarıyla birlikte kapitalistlere kölelik etmekten başka bir işe yaramayan amele güruhunun efendilerini alaşağı etmeleri» Osmanlı sömürücülerini kin ve hırs-tan neredeyse çatlatacak duruma getirmişti. Paris'te siyasi iktidarı ele geçiren işçi komi-

(7) La Turquie: 8 Mayıs 1872.

(8) La Turquie: 19 Ağustos 1872.

(9) K. Marks, F. İç Savaş, «bize ait».

telerini «Cinnet getirmiş fesat komiteleri» olarak suçlayan yerli gazeteler, proletaryanın iktidarı ele geçirmesine hayret ve kızgınlık ifadeyle şöyle yazıyorlardı:

«Medeniyet dünyasının başkenti sayılan Paris'e hükmedenlerin kimler olduğu sorulursa, isimleri belli olmayan adamlardır ve bununlada övünüyorlar. En başları (İsi)dir. Bu zat, amele güruhu arasına fesat sokup, gündeliklerini arttırmak için defalarca grev yaptırmıştı. Kendisi devrimcilikten ileri gelmez. Doğrusu merhumun sanatı iktidarı Paris'i de demir gibi hergün bin türlü biçime sokmaktadır.

İşte bu adam, arkadaşlarıyla beraber olduğu halde, devlet dairelerini zaptetmiştir. Hazine hep elindedir. Banka üzerine bir milyon frank'la havaleler çekiyor ve bankerlerin bile kasalarına iliyor. Paralarını aldıktan sonra sıra muharebeye geliyor.»

Avrupa'da olduğu gibi Osmanlı İmparatorluğunda da Paris Komün'ü ile birlikte Komünizme ve Enternasyonale karşı geniş ve yoğun saldırılarda bulunuldu. Emperyalistlerin ve sultanın yayın organları binbir yalan ve iftirayla Komünizmi halk yığınlarının gözünde hayasızca karalamaya giriştiler. Mesela 30 Mart 1871'de sultanın gazetelerinden birisi komünizmi halka şöyle tanıtırdu:

«Bu KOMÜNİZM davasında bunların esas tezleri şudur: İnsan nev'i bazı yırtıcı hayvanlar gibi tek başına yaşamayıp mutiaka birinin yardımına muhtaçtır. Bu sebeple, teşkil olunan toplumlar da bir takım sosyal heyet mukavelelerine dayanmaktadır. Bir toplumun bütün menfaatleri ve faydaları da umumi heyete mahsus olup, hiç kimseye özel olarak bir mal ve mülk'e tasarruf etmeye hak ve selahiyet olmadıktan başka, hatta evlenmek ve karı koca olmak bile caiz görülemez. Döl değiştirmede ana ve baba belli olmayacak, bazı hayvanlar gibi rastgele dişi ile çiftleşip vatan evladı namı ile birtakım piç yetiştirmekten ibarettir.

(.....)

«Kısacası, bu inançta bulunanların fikirleri fiile çıkacak olsa, insanı hayvandan ayırmağa yarayan ırz ve namus sıfatları büsbütün kaldırılmış olup ne din ve kanuna ve ne de ilimlere ve fenlere lüzum ve ihtiyaç kalmayıp, tanrının ihsan buyurduğu insanlık faziletlerini tamamiyle bırakmak ve artık hayvanlar gibi yalnız dünbale cünban olup yani kuyruk sallayıp gezmekten başka bir netice elde edilmez.

«İşte, tanrı bir milleti fikirlerin azgınlığından muhafaza buyurmazsa o milletin üzerine Allahın kahrı çekmiş demektir. Zira, bu illet hiç bir müsibite benzemez.» (10).

6 Mayıs tarihli gazetelerden birisi Enternasyonalî şöyle tanıtırdu:

«Fukara ve amele takımının refaha kavuşturulması

meselesinin Avrupa memleketlerinin hepsine şumulü bulunduğunu yazmıştık. Bu mesele zaten bütün mürüvvet ve insanlık erbabının iltizam ettiği bir şey ise de fesatçılar memleketlerini terviç için kuş beyinlileri, kafası boş olanları kolayca aldatabilmek üzere, şu iddiâyı ileri sürüyorlar: Mevcut bulunan heyetler güya bunu istemiyorlarmış. Ve böylece, insan toplumunu alt üst edecek derecede bir fesat ilka ediyorlar.

«İşte bunların en büyük münevvisi, Londra'da bir kaç seneden beri akd olunmuş ve azası (yani üyeleri) her memlekettен hicret (göç) eden bir takım serseriden ibaret bulunmuş olan (ENTERNASYONAL) denilen fesat şirkettir. «Şirket-i fesadiyye»dir. Bu şirket, Paris'te iki üç seneden beri görülmekte olan heyecanı tahrik etmiş ve basit fikirlerine en ziyade meyil gösteren millet Fransızlar olduğundan, Paris'te desis işlerden el çekmeyip, nihayet Komün'ün teşkili ile iç savaş meydana çıkarılmıştır. Bazı gazetelerin dediğine göre, bir şirket amele güruhunun (yani işçi sınıfının) ücretlerini arttırmak için bütün Avrupa'da işçiye grev yaptırıp, kapitalistleri işçinin tekliflerini kabule zorlamağa çalışacağını yazmış ise de, bu gibi iğfalle Fransızlardan başka pek de kolayca kapılan olmayacağı aşikardır.» (11).

Osmanlı hakim sınıfları komüne, komünizme ve enternasyonale karşı sadece siyasi ve ideolojik cepheden saldırıya geçmediler, onlar aynı zamanda birçok Avrupa ülkesinin yaptığı gibi enternasyonale soluk aldirmamak için fiili tedbirlere de baş vurdular. Marx'ın resimlerini gazetelerde basarak halka haydut, eşkiya şeklinde tanıtan, enternasyonalî ise «İblisin kafasında yer bulabilen fikirlerin mahsulü» olarak sunan sultan ve şurekası, Avrupa'da yaratılan komünizm öcüsünün verdiği korkuyla işe koyuldular. Halka şöyle bağıryorlardı:

«... Vahşete ve hayvanlığa sürüklenmek istemiyorsak, her türlü tedbire baş vurarak, bu fikirleri önlemeliyiz!»

Bu hava içinde meşhur Fransız uşağı ve Frenk bankerlerinin gözde adamı Sadrazam Ali Paşa Enternasyonale karşı bir mücadele emirnamesi çıkardı. Kendisinin kaleme aldığı bu emirnamenin bir yerinde paşa, Enternasyonal hakkında —korku psikolojisiyle— şunları söylüyordu:

«... İşçinin kapitalistle zenginlik ve nimetlerden faydalanma hususunda eşitliğini sağlamak amacıyla ortadaki malları bölüşmek ve hükümeti onlarla ortaklaşa idare et-

(10) Türkiye'de Sosyalizm, A. Cevrahoğlu.

(11) a.g.e., sf. 41.

mek gibi zararlı fikirler 1860 ve 1861 yıllarında meydana çıkmış; dokuz on yıl içinde habis ruhlar gibi Avrupa'nın her tarafına yayılmış; ve bu fikirleri besleyenler Enternasyonal adıyla büyük bir dernek kurmuşlardır. Enternasyonalin Londra'da merkezi, New-Yorkta ve İsviçre'de kolları var. Yaratılmış kanuna aykırı olan bu gibi fikirlerin gerçekleşmesi —Allah göstermesin!— türlü türlü ihtilaller ve çalışmalar doğurur. Bu gibi fikirleri taşıyan komün taraftarlarının yani komünarların Paris'i ne hale soktukları da gözlerimizin önündedir. Bu, insan toplumunu vahşete sürüklemek, haydutluğu ve eşkiyalığı sistemleştirip mubah kılmak demektir. Bu zararlı heyetin fesat çerçevesini Osmanlı İmparatorluğu topraklarına kadar genişletmeğe çalışması ihtimalden uzak değildir. Vaki, halkımızın mizaç ve ahlakı göz önünde tutulursa, bu gibi fikirlerin bizde çarçabuk ve derin izler bırakmayacağı umulur. Bununla beraber, bunun imparatorluk sınırları içine girmemesini sağlamak ve bu fesatçı fikre saplananların maksat ve emellerine ulaşmalarına kesin olarak fırsat verilmemesi için gerekli tedbirler almak hükümetin görevidir...» (12).

Paris komününün 1872'de başlayan ve esas nedeni ücretlerin ödenmemesi veya düşürülmesi olan işçi hareketlerinin üzerinde etkisinin olup olmadığını bilmiyoruz, ancak Osmanlı hakim sınıflarının işçi hareketini ezmesinde Paris komününden korkmasının da (esas olmasa bile) payı vardır.

Türkiye proletaryasının 1871-1880'deki sınıf mücadelesi tesbit edebildiğimiz kadarıyla şu şekilde bir gelişme seyri izlemiştir:

Türkiye proletaryası tarihinde gerçek anlamda ilk grev hareketleri 1872'den itibaren başladı. 1872 yılının Şubat ayında Beyoğlu telgrafhanesi işçileri greve gittiler. Aynı yılın Mart-Nisan aylarında emperyalist şirketler tarafından yaptırılmakta olan Ömerli-Yarımburgaz demir yolları yapım işçileri greve gittiler. 6 Nisan tarihli bir gazete grevi şu şekilde bildirdi:

«20 günden beri, Yarımburgaz-Ömerli demir yolu çalışmaları, kanımıza göre, ilgili makam'ın daha başından kesin olarak çözümlemesi gereken bir olay yüzünden geri kalmıştır. Bazı ustabaşılar, yapılan yolun ölçülmesi ve bu ölçünün sonucuna göre alacakları ücret konusunda şirketle anlaşmazlığa düşmüşler ve işi bırakmaya ve rayların döşenmesi için gerekli malzemeyi getiren trenlere, yol üzerine çadır kurup içine oturarak, engel olmaya kalkmışlardır. Bu işçilerden biri, silahlı olduğundan, şirket, işçileri yol üzerindeki çadırdan çıkarabilmek için güç kullanamamış ve iş, ilgili mahkemeye götürülmüştür» (13).

Yine aynı yıl içinde:

«Üç ay boyunca boşu boşuna ücretlerinin ödenmesini bekleyen gemi inşaatı işçileri greve gittiler. Bu hareketin elebaşlarının aynı inşaatçı çalışan yabancı işçiler olması muhtemeldir.» (14).

8 Nisan 1872'de yani Ömerli-Yarımburgaz grevi günlerinde İzmit dolaylarındaki demir yolu işçileri verilmeyen ücretlerini almak için grev'e gittiler. Emperyalist şirketin kiralık adamlarıyla işçiler arasında sert çatışmalar çıktı. Hükümet olay yerine bir zaptiye bölüğü gönderdi. Çatışmalar iyice büyüdü. Ethem paşa olay yerine geldi. Grev zorbalıkla bastırıldı.

1872'nin Temmuz'unda Beykoz deri ve kundura fabrikasındaki işçiler verilmeyen ücretlerini almak için direnişe geçtiler. 1872'deki grevlerin büyük çoğunluğu başarıya ulaştı.

1873 yılının tesbit edilebilen grevleri ise şunlardır:

23 Ocak'ta 600 kadar tersane işçisi 11 aydır alamadıkları ücretlerini almak için bahriye dairesine başvurdular. Fakat bir sonuç elde edemediler. Grev'e gittiler. İçlerinde kadın ve çocukların da bulunduğu aç işçiler, Bahriye kuvvetlerinin tayın ekmeklerini yağma ettiler. Bunun üzerine Bahriyelilerle işçiler arasında kanlı çatışmalar oldu. Bu olaylar İstanbul'daki işçilerin sinirlerini gerdi. Tersane işçileri daha sonra aileleriyle birlikte Babıali'ye yürüdüler. Sadrazam'a haklarının verilmesi için bir dilekçe sundular. Ücretlerinin verileceğine dair söz aldıktan sonra Babıali'den ayrıldılar.

İzmir demir yolu işçileri direnişe geçtiler. İşten çıkarılan işçiler demiryollarını büyük ölçüde tahrip ettiler.

9 Haziran 1875'te 1200 tersane işçisi direnişe geçti. Açlıktan çalışamayacak duruma geldiklerini ileri süren işçiler 6 aydır ödenmeyen ücretlerinin ödenmesini istediler. Grev alışkanlığının yerleşmesinden veya işçilerin direnerek hak elde etmeye alışmasından ve bilinçlenmesinden korkan hükümet, işçileri ağır

(12) a.g.e., A. Cerrahoğlu, sf. 47.

(13) The İevantherald, 6 Nisan 1872. O Sencer. Türkiye'de İşçi Sınıfı. sf. 134.

(14) Az Gelişmişlik Sürecinde Türkiye - II. Yerasimos, sf. 933.

baskı altına aldı. Fakat işçiler 6 haftalık bir ücret alıncaya kadar direndiler. Aynı yılın 4 Ağustos'unda Taksim'deki yapı işlerinde çalışan işçiler kendilerine baskı uygulayan ve hakaret eden üç yabancı kadastro mühendisini hırpaladılar. Yine aynı yılın 13 Ekim'inde Sirkeci hamalları ücretlerinin yükseltilmesi için iskele idaresine karşı grev'e gitti.

1875'te Bergama'da yerli dokumacılar Elmasoğlu adındaki bir Rum'a ait modern bir çırçır fabrikasını yıkmak için harekete geçtiler.

«... Fabrikanın kendilerini ekmeklerinden edeceğini anlayan yerli mahliççi ve dokumacılar bir taraftan hükümet konağını sarıp fabrikanın kapatılmasını talep ederken bir diğer grup ta fabrikayı temelinden yıkmaya girişti. Kaymakamı, 'Allah'tan korkmadan fabrika açtırıyorsun, biz kötü yol'mu tutalım' diye protesto eden halk daha sonra fabrikanın açılmasına önayak olan müderris Dericili Mehmet Efendiyi taş ve sopalarla öldürdü. Fabrika tümüyle yıkıldığı ve hareket büyük boyutlara ulaştığı için Balıkesir'den bir tabur asker getirildi. Ayaklanmanın örgütleyicileri (ki aralarında 4 kadın da vardı) yakalanarak 15'er yıl hapis cezasına çarptırıldı.» (15).

1876'da İnci meşrutiyet ilan edildi. Bir meclis kuruldu. Yeni bir anayasa hazırlandı. İşçi sınıfları hazırladıkları anayasaya milletvekili olmak için ücretle çalışmamış olmak emegini bir başkasına satmamış olmak yani geçmişte ve halihazırda işçilik yapmamış olmak kaydını koydular. 1876'da işçi sınıfının mücadelesi daha da yükseldi ve çatışmalı bir şekilde devam etti.

1876'nın Şubat'ında İstanbul'da araba ve Omnibüslerin (Dolmuş yapan büyük at arabalarının) işletilmesini üzerine alan şirket, arabacıların ve işçilerin birkaç aylık ücretlerini vermeden işi tatil etti. Bunun üzerine 200'den fazla arabacı işçi, Beyoğlu Mutasarrıflığının önünde toplanarak yapılan haksızlığı protesto ettiler. Daha sonra da Bâbîali'ye yürüdüler. Şubat'ın 24'ünde arabacılar ve işçiler aynı şirketin ortaklarından Chiristaki efendinin arabasını çembere alarak arabaya saldırdılar. Fakat çok sayıdaki asker işçilerle çatıştı, işçileri dağıtarak Chiristaki'yi kurtardı. Aynı ay içinde Hasköy tersanesi işçileri İngiliz patrona karşı direnişe geçti. Bunu Mart ayında ücretlerini alamayan Haydarpaşa demiryolu işçile-

rinin grevi izledi, bu grevi de Nisan ayında, ücretlerini alamayan ve işi bırakarak toplu halde «Ücretlerimizi verin» diye Bâbîali'ye doğru yürüyüşe geçen Fişekhane işçilerinin grevi izledi. 23 Mayıs'ta tersane işçilerinin büyük grevi yeniden başladı. 1873'ten beri peşpeşe grevlere giden ve mücadele içinde pişen tersane işçilerinin bu grevini 23 Mayıs tarihli bir gazete şöyle verdi:

«Dün sabah ikibin kadar tersane işçisi Bâbîali'ye gelerek Sadrazam'a birikmiş ücretlerinin ödenmesini isteyen bir dilekçe sunmuşlardır. Sadrazamla görüşen bahriye nazırı tersaneye dönerek, işçilere, işe döneceklerine yalnız 2 aylık ücret verileceğini, bunu kabul etmeyenlerin ise tam ücret ödenerek işten çıkarılacağını söylemiştir. İşçilerden bir kısmı kabul ederek iş yerlerine dönmüşlerse de, bir kısmı isteklerinde diretmişler ve işe başlayan arkadaşlarının çıkmasını beklemişlerdir. Bu işçiler, işten çıktıklarında, grevçilerin saldırısına uğramışlar ve pek çok işçi yaralanmıştır. Silahlı güçler, tarafları dağıtmıştır. Grev'ci işçilerin karılarının da en az kendileri kadar saldırgan oldukları ve sopalarla silahlanmış «Hanım» birliklerinin, tersanenin kapısında durarak çalışmak isteyen işçilere sopa yağdırdıkları söylenmektedir.» (16).

Osmanlı hakim sınıfları tersane işçilerinin diğer işçilere umut ve heyecan veren yoğun grevlerine tamamen son verebilmek için 28 Haziran'a kadar 1000 işçiyi işinden çıkardılar. Geride kalanlara da direnişe geçmeleri halinde hepsinin çıkarılacağını bildirdiler.

1877'de Osmanlı-Rus savaşı başladı. Osmanlı burjuvazisi ve yabancı şirketler ücretleri ödememek ve işçi sınıfının direnmesini engellemek için işçileri daha ağır baskılar altına aldılar.

1878'de Osmanlı ordusu çar ordusuna yenildi. Savaş İmparatorluğun siyasi, ekonomik, sosyal ve askeri düzenini iyice alt-üst etti. Topraklarını kaybeden yüzbinlerce işsizler ve açlar ordusu, Balkanlardan sökm ederek büyük şehirlere ve Anadolu'ya doğru akın etmeye başladı. Abdulhamit meclis'i dağıtarak halk ve muhalifleri üzerinde 1908'e kadar sürececek olan koyu ve kanlı bir diktatörlük kurdu. Bu tarihten sonra işçilerin ücretleri daha

(15) Bkz. O. Bayatlı, Bergama'da yakın tarih olayları, İzmir, 1957, sf. 80-82.

(16) Turquie: 23 Mayıs 1876, O. Sencer, Türkiye'de İşçi Sınıfı, a.b.ç.

da düşürülmeye ve ödenmemeye başlandı. İşçi direnişleri zaptiye süngüsü ve kurşunuyla bastırılmaya çalışıldı. İşçilerin direnişe geçmelerini engellemek için sıkı tedbirler alındı. Fakat işçi grevleri durdurulamadı. 1878'de tesbit edilen grevler şunlardır: 16 Ekim'de duvarcılar grev'e gittiler. Bunu ayakkabıcıların ve terzi işçilerinin grevi izledi. 17 Ekim'de terziler grevlerini genelleştirerek, ellerindeki işleri işverenlere teslim ettiler. 22 Ekim'de gazetelerde grev'ci terzi işçilerin gönderdikleri mektup yayınlandı. İşçiler mektupta şöyle diyorlardı:

«Sayın Müdür, terzi işçilerinin görevinden söz eden gazeteler olayı yanlış olarak yansıtmışlardır. Ücretlerin % 70 arttırılmasını işveren kabul etmediği için grev'e gidildiği bildirilmiştir. ... Bay işverenlerin, hizmetimize karşılık olarak sundukları koşullarla çalışmayı reddediyoruz. Eğer yaptığımız işe karşılık müşteri iyi bir ücret öderse, bu iş yapmanın da daha fazla ücret alması gerekmez mi? Bu isteğin haklılığı karşısında ses çıkarmayan işçiler her türlü elbise için ücretleri belirlememizi istemişler ve verdiğimiz tarifeyi Beyoğlu işverenleri kabul etmişse de, ikinci dereceden işverenler kabul etmemişlerdir... İşverenin vermekte olduğu ücret, yaşamak için zorunlu olan ilk ihtiyaçlara bile cevap vermemektedir. Polis bizi tutuklamış ama durumu anlatınca serbest bırakmıştır. Bu yüzden Beyoğlu mutasarrıfı Bakiye en derin şükranlarımızı sunarız. Terzi işçileri.» (17).

1879'da grevler daha da alevlendi. 500 kadar yapı işçisi 11 Mart'ta ücretlerinin arttırılması ve iş saatlerinin kısaltılması için grev'e gittiler. Grev yerine asker gönderildi. Grev baskı altında bir kısım işçinin işverenle anlaşmasıyla sona erdi. Bu grev'i Şirket-i Hayriye (vapur nakliyatı)nın şantiye ve dökümhanelerindeki işçilerin grevi izledi. Yine aynı yılın 18 Temmuz'unda tersane işçileri yeniden grev'e gittiler.

İşçi sınıfının direnmesi 1880 yılında da devam etti. Mahsuse gemileri işçileri 4 Şubat'ta 3 aylık verilmeyen ücretlerini almak için grev'e gittiler. Fakat şirket tersaneden askeri işçi olarak seferlere devam etti. 28 Şubat'ta Haydarpaşa demir yolu işçileri birikmiş ücretlerini alabilmek için grev'e gittiler. Şirketle işçiler arasında çatışma çıktı. Sonunda işçiler şirketi dize getirdiler. 15 Haziran'da Tophane işçileri birikmiş ücretlerini almak için direnişe geçtiler. İşçiler Ali Saip Paşa'nın arabasını çevirerek haklarının verilmesini istediler. 25

Kasım'da Haliç yapım işçileri grev'e gittiler. İşçiler şirket idaresinden yazılı bir dilekçe ile,

«1 — Ücretlerin bundan böyle mecdiye olarak ödenmesini, 2 — Ücretlerden ilaç parası olarak kesilen % 2 nin kesilmemesini istediler.» (La Turquie, 25 Kasım 1880) (18).

C — 19. YÜZYIL PROLETARYASININ ÜÇÜNCÜ MÜCADELE DÖNEMİ (1880-1908)

Esas olarak bir avuç mutlakiyetçi kompradorla müstebit feodalın çelik yumruğu olan Abdülhamit'in başında bulunduğu kanlı diktatörlük, 1880'den itibaren giderek daha da ağırlaştı. Kanlı feodal komprador diktatörlük, 1881'de Muharrem Kararnamesi'yle devletin önemli gelirlerini, tuz ve tütün tekellerini, pul, müskirat, balık resimleri, bazı illerin ipek öşürlerini ve daha bir yığın vergileri, «alacaklı» durumda olan İngiltere, Fransa, Almanya, Avusturya ve İtalya gibi sömürgeci devletlerin ortaklaşa oluşturduğu Düyun-u Umumiye İdaresine veya Meclisine teslim etti. Ülkenin mali esaretini görülmemiş ölçüde ağırlaştırdı, yağmalanmasını hızlandırdı. Avrupa sömürgecilerinin halk yığınlarını gittikçe artan ölçülerde soymasıyla birlikte çürüme, rüşvet, baskı, zulüm, komplo ve jurnal de büyük boyutlara erişti. Sultan'ın kırmızı fesli hafiye ordusu, işçilere, köylülere, özgürlük ve bağımsızlık isteyen tüm ezilen milletlere, düşünen kafalara. okuyup öğrenmek isteyen insanlara kan ağılattı. Fakat en sonunda da aynı kuvvetlerin ortak mücadelesiyle yıkıldı.

1880-1908 yılları arasında basın çok sıkı bir baskı ve sansür altında olduğu için işçi direnişlerine pek yer verilememiştir. Ağır zulme ve sansüre rağmen yine de işçi direnişleri olmuş ve bu dönemde bazı direnişler tespit edilebilmiştir. Bunları şöyle sıralayabiliriz:

1882'nin 13 Ekim'inde Tatavla Kunduracıları greve gittiler.

1885'in 10 Nisan'ında odun biçme işçileri ücretlerinin yükseltilmesi için kurdukları birliklerinin desteği ile greve gittiler. Grev zor-

(17) La Turquie: 16, 17, 22 Ekim 1878.

(18) La Turquie: 25 Kasım 1880.

balıkla bastırıldı. Grev haberi yabancı bir gazetede o günlerde şu şekilde yer aldı:

«Polis olayı öğrenince, birliğin başkanını tutuklamış ve elebaşları karakola götürmüştür.» (19).

1886 Şubat'ında Beyoğlu mağazaları personeli greve gitti. Bu grevden sonra 1906'ya kadar yani 20 yıl boyunca gazeteler hiç bir grev hareketine ve direnişe yer vermemişlerdir.

Bu işçi grev ve direnişlerinin yanında aynı dönemde yabancı kapitalistler tarafından çalıştırılan topraklardan zorla sürülen emekçi köylü direnişleri oldu. Mesela 1883 yılında Söke ve Nazilli yakınlarında topraklarından zorla atılmak istenen emekçi köylüler direnişe geçerek İngiliz çiftliklerini işgal ettiler. Fakat diktatörlüğün çok sayıdaki kuvvetleri ve zorbalığı karşısında yenilgiye uğrayarak İngiliz Çiftlik «beyleri»nin dileklerini kabul etmeye zorlandılar. Aynı tipte bir örnek ise 1885' de Bergama yakınlarında oldu. Bunu araştırmacı Orhan Kurmuş'tan dinleyelim:

«Ayrıntılarını en iyi bildiğimiz toprak işgali olayı Baltazzi ailesinin Bergama yakınlarındaki topraklarında görüldü. Demetrius Baltazzi, Dikili yakınlarındaki 84 bin dönümlük Çiftliğini kendi adına tapuya geçirttiği halde, 1862 yılında Karaosmanoğlu ve Kulaksızoğlu ailelerinden satın aldığı Beylik, Karaağıl, Tepe ve Kabakum Çiftliklerini karısının adına kaydettirmişti. Kocasının ölümünden sonra toprakların yönetimini eline alan Madam Baltazzi, İskoçya'nın ünlü Sutherland Düşesi (1814-1820 yılları arasında üç bin köylü ailesini topraklarından kovarak 3 milyon dönümden fazla toprağa konmakla ün salan bir İskoç soylusu) gibi, köylüleri topraklarından çıkmaya zorladı. Yunan uyruklu kâhyası Eliopulos'un tuttuğu zorbaları, direnme belirtileri gösteren köylülerin üzerine saldırtan Madam Baltazzi, resmi kayıtlara göre 28 bin dönüm olan topraklarını 1894 yılında 88 bin dönüme genişletti.

«Tapu kayıtlarının değiştirilmesi, dayak, zorlama veya ölüm tehdidiyle topraklarından edilen köylüler, 1895 yılı Haziran ayında Baltazzi çiftliğini işgal ettiler. Sayısı bine yaklaşan topraksız köylü aileleri, üzerlerine gönderilen 200 silahlı zaptiyeye karşı üç hafta direndiler. Sonunda yenileceklerini anlayınca, kendilerini atalarından kalma topraklardan atan kişiye karşı yapabilecekleri son şeyi yaptılar ve Çiftlikte yanabilecek herşeyi evleri, ağılları, ahırları, makineleri ve ürünleri ateşe verdiler. Madam Baltazzi'nin hesaplarına göre yangın sonucu ve işgal sırasında çiftlik 56 bin sterlinglik zarar gördü.» (20).

Aynı yıl Tarsus'ta halk ABD misyonuna

karşı harekete geçti.

1900 yılında ise Denizli'de işçiler ve halk emperyalistlerin keyfi tutumlarına ve imtiyazlı durumlarına karşı ayaklandı. Olay şu şekilde oldu:

«... Maltalı bir lokomotif makinisti bir kadını öldürmek suçundan Denizli mahkemesinde yargılandığı zaman yargıç üzerine yapılan baskı sonucu altı ay hapis ile yargıyı kurtardı. Demiryolu yöneticileri, sanığın beraat etmesini istemelerine karşın altı ay cezaya çarptırılmasını protesto etmek amacıyla suçluyu polise teslim etmeyeceklerini açıkça ilan ettiler. Denizli'de halk ayaklandı ve demiryolu tesislerini tahrip etmek üzere harekete geçti. Bunun üzerine demiryolu yöneticileri suçluyu hapisaneye göndermeye razı oldular, ama bir şartları vardı: Suçlu cezasını demiryolu şirketinin dayayıp döşeyeceği özel bir odada çekecekti ve bu istekleri kabul edildi.» (21).

Abdülhamit'in kanlı diktatörlüğü özgürlük ve demokrasi mücadelesi veren aydınları yeraltında teşkilatlanmaya ittiği gibi işçileri de gizli teşkilatlanmak zorunda bıraktı. 1895' de bazı aydınlar, ileri işçiler bir araya gelerek «Osmanlı Amele Cemiyeti»ni kurdular. Sekiz kişi tarafından kurulan bu cemiyet tabii gizliydi. Abdülhamit'in hafiyelerinin ağır işken- ce, hapis ve ölüm tehdidi altında çalışan bu işçi teşkilatı, tophane fabrikalarının dört bin aşkın işçileri arasında diktatörlüğe karşı gizlice faaliyette bulunuyor, ileri işçileri üye kaydediyordu. Bu teşkilat aynı zamanda Abdülhamit'in karanlık ve kanlı diktatörlüğüne karşı mücadele eden ve Fransa'da çalışan Türk demokrat aydınlarıyla da haberleşiyordu. Bu işçi teşkilatı kuruluşundan bir yıl sonra Abdülhamit'in hafiye teşkilatı tarafından açığa çıkarıldı.

1900 yılında devrimci aydınlardan Ethem Nejat'la, Osman Abdullah yurt dışından gizlice İstanbul'a geldiler. 1901-1902 yılları arasında ise tutuklanan ve sürgüne gönderilen «Osmanlı Amele Cemiyeti»nin önderleri sürgünden kaçarak İstanbul'a geldiler. Ethem Nejat ve arkadaşlarıyla ilişki kurmaya çalışan bu

(19) La Turquie: İstanbul'da yayınlanan yabancı bir gazetedir.

(20) Orhan Kurmuş, Emperyalizmin Türkiye'ye Girişi, sf. 107-108.

(21) a.g.e., sf. 34.

grup, işçiler arasında yeniden gizli çalışmalara başladılar. İşçiler arasında toplantılar yapılmış, Avrupa'daki sosyalist hareketlerle ilgili haberler ve yazılar tercüme edilerek dağıtılmıştır. Teşkilatın önde gelenleri Topkapı mezarlığında gizli bir toplantı yaparak işçilerin meseleleriyle ilgili çeşitli kararlar aldılar. Bu kararları bir bildiri halinde İngiliz, Fransız ve Rus elçilikleri aracılığıyla padişaha gönderdiler. Fakat bir müddet sonra Abdülhamit'in gizli polisi bunların bir kısmını ele geçirdi;

Ethem Nejat'ın içinde olduğu geride kalan grup ise Avrupa'ya ve Amerika'ya kaçtı. Polis yakalanan işçilere ağır işkenceler yaptı.

Bu tutuklamadan sonra 1906'da İstanbul'da Reji işçilerinin büyük grevini görüyoruz. Fakat bu grev, Abdülhamit'in gözü dönmüş zorbaları tarafından en sert biçimde bastırıldı, önderleri tutuklandı. İşçiler ağır hakaret ve işkencelere maruz kaldılar.

(Devam edecek)

ORTAK AÇIKLAMALAR

DEVİRİMCİ YAYINLARA KARŞI «MAVİ ÖRTÜ» ALTINDA SÜRDÜRÜLEN KARA SALDIRI; DEVİRİMCİ YAYINLAR ÜSTÜNDE GÜN BE GÜN KATMERLEŞEN BASKILAR, HALK DEMOKRASİSİ VE ULUSAL BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİNİN SESİNİ SUSTURAMAYACAKTIR!

«Sadece devletin resmi güçlerine ve uygun görülen kişilere ruhsata bağlanmış silah verilir» anlayışının, «sadece devletin resmi politikasını destekleyen, ona ve hesaplarına destek olanlara ruhsata bağlanmış kalem verilir» anlamını da içermesi özlemlerinin bir ifadesi olarak egemen güçler, «sıkıyönetim resmîyeti» içinde, devrimci yayınlar üzerindeki baskıları «kanun kuvvetindeki bildiriler»le katmerleştirmektedirler.

Devrimci yayınların birbirini ardına yasaklanması, toplatılması, devrimci yayın sorumlularının tutuklanması, satımevleri, dağıtımevleri, basımevleri üzerinde «gözdağı kuryeleri» dolaştırılması, egemen güçlerin, kaleme ruhsat sorma özlem ve hesaplarının bir ifadesidir.

Sadece halka karşı değil, insanlığa karşı da en ağır suçların faili olan egemen sınıflar, suçlarını sergiletmemenin ve mazlumları uyandırmamanın bir önlemi olarak, «düşünme ve düşündüğünü yaygınlaştırma hakkı»na karşı işgal, gasp ve operasyonlar sürdürmektedir.

Halkın mücadelelerle alınmış olan demokratik haklarına karşı girilen saldırıları suskunlukla seyreden, ona karşı duyduğu huzursuzluğu mücadeleye dönüştürmeyen ve mücadele içindeki güçlerin birliği ve gelişmesi için çabalamayan herkes, konumu ve düşüncesi ne olursa olsun faşizmin bir yedek gücüdür.

Faşizmin kara özüne karşı tepki duyan herkese düşen, susmak değil, mücadele etmektir.

Halkına, devrime ve insanlığa karşı sorumluluk ve görevlerinin bilincinde olanlar susmayacaktır.

Çünkü tarihin durdurulamaz akışındaki ses susturulamaz.
Yeter ki görevlerimizin bilincinde olalım...

FAŞİZMİN, ŞOVENİZMİN VE HER TÜR DEN GERİCİLİĞİN SALDIRILARI KARŞISINDA, DEVİRMÇİLERİN, HALK AYDINLARININ, YURTSEVER DEMOKRATLARIN VE BAŞTA İŞÇİ SINIFI OLMAK ÜZERE TÜM EMEKÇİ KİTLELERİN FAŞİZME KARŞI EYLEM BİRLİĞİ İÇİN MÜCADELE, GÜNÜMÜZÜN EN TEMEL GÖREVIDİR...

PARTİZAN DEVRİMCİ HALKIN BİRLİĞİ KAVA GÜNEY

**CUMHURİYET GAZETESİNİN
DEVİRMÇİ YAYIN İLÂNLARINA UYGULADIĞI AMBARGO, KRALDAN
ÇOK KRALCI BİR SIKIYÖNETİM DESTEKÇİLİĞİ VE BUNUN
DOĞAL BİR SONUCU OLARAK DA DEMOKRATİK BİR HAKKIN
GASPIDIR**

Sıkıyönetimin geçtiğimiz ay «resmen» ilânıyla birlikte Cumhuriyet Gazetesi de «tarihi görevi»ne denk düşen bir karar ve «mavi demokrasi» anlayışlarının doğal bir sonucu olarak «mavi bere» giymiş ve devrimci yayınların ilânlarına «süresiz olarak» «resmen» ambargo uygulamaya başlamıştır. Binbir maddi güçlük içindeki devrimci yayınlara, şimdiye dek uyguladığı aşırı kârlı ilân (ekonomik ambargo) anlayışını, artık süresiz sansür (siyasî ambargo) boyutuna vordirmiştir.

Nedeni ne olursa olsun bu ambargo, egemen sınıfların «sonradan sansür»ü kaldırıp «önceden sansür»ü getirme özlemine hizmet etmektedir.

Cumhuriyet Gazetesinin devrimci yayınlara ilişkin olarak aldığı bu kararın demokratik bir hakkın gaspı anlamı taşıdığını belirtmek ve uyarı için giden yayın sorumlularına karşı Cumhuriyet «sorumlusu» sorumsuzca, haddini bilmezce ve «sıkıyönetim güveni» içinde, devrimci yayınlara karşı küfürbaz bir tutum takınmıştır.

Bugün TGS genel başkanı olan ve ikide bir gazetelerde «demokrasi» «basın yayın özgürlüğü» «yazar hakları» gibi sözlerle demokrasi savunuculuğu yapan (!) Oktay Kurtböke aynı zamanda Cumhuriyet Gazetesi Genel Yayın Müdürüdür.

Devrimci yayınlar Cumhuriyet yönetiminin bu gerici önlemine teslim olmuş değildir. Sırası ve zamanı geldiğinde teşhiri yapılacak, sıfatı konulacak, mücadelesi yurt çapında verilecektir.

Yalnız bir nokta unutulmamalıdır ki, Cumhuriyet çalışanları arasında sosyal ve siyasî konumlarıyla bu gerici tutuma karşı susmaması gerekenlerin suskunluğu da, özellikle demokratik hak ve özgürlüklere saldırıların yoğunlaştığı şu günlerde açıklanması olmayan, bağışlanmaz bir suskunluktur.

PARTİZAN DEVRİMCİ HALKIN BİRLİĞİ KAVA GÜNEY

Batı Almanya'da Türkiye'li İşçi ve Öğrenci Dernekleri Tarafından Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti ile Dayanışma Kampanyası Başarıyla Yürütüldü !

Geçtiğimiz Ocak ayı içinde, Batı Almanya'daki Türkiye'li işçilerin ve öğrencilerin demokratik kitle örgütleri olan ATİF (Almanya Türkiye'li İşçiler Federasyonu) ve ATÖF (Almanya Türkiye'li Öğrenciler Federasyonu), ASHC'nin kuruluşunun 33. yılını çeşitli gösteri, toplantı ve yürüyüşlerle kutladılar. Anti-emperyalist, anti-faşist, anti-feodal ve enternasyonalist bir çizgiye sahip demokratik kitle örgütleri olarak ATİF ve ATÖF, ASHC'nin savunulmasının, dünya proleter devriminin, dünyanın ezilen halklarının toplumsal ve ulusal kurtuluşlarının savunulması, dünya barışının savunulması, demek olduğunu vurguladılar. Bu platform temelinde, Avrupa'daki çeşitli demokratik kitle örgütlerine ve devrimci kuruluşlara eylem birliği önerisinde bulundular; toplantılara ve gösterilere katılma çağırısında bulundular.

B. Almanya'daki dergimiz taraftarları da ASHC ile dayanışma eylemlerine katıldılar. Sosyalizmin tek kalesi durumunda olan ASHC ve Marksist Leninist AEP ile dayanışma içinde olduklarını, yaptıkları konuşmalarda ilkeli bir tarzda belirlediler.

Dergimiz, ATİF ve ATÖF'ün yürüttüğü bu kampanyayı tamamiyle desteklemektedir. Bu desteğin somut ifadesi olarak, elimize gelen bu kampanyayla ilgili dökümanların bir kısmını ve PARTİZAN taraftarlarının yaptıkları bir konuşmayı yayımlıyoruz.

ATİF - ATÖF Ortak Açıklaması

İşçiler, Arkadaşlar, Kardeşler, Bacılar...

Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti (ASHC) 11 Aralık 1979 da kuruluşunun 33. yılını kutluyor.

Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nin kurulması; Arnavutluk halkının emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı kazandığı önemli bir zaferdir; ve bu zafer Arnavutluk halkının yüzyıllar süren bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin bir ürünüdür.

İşçiler, Arkadaşlar, Kardeşler, Bacılar...

Arnavutluk yüzyıllar boyunca, yabancı orduların istilası altında yaşamış, ama Arnavutluk halkı hiç bir dönemde yabancı işgalcilere baş eğmemiş, teslim olmamıştır.

Arnavutluk 500 yıla yakın bir süre Osmanlı işgali altında kalmış, bu dönem boyunca Arnavutluk halkı Osmanlı işgalcilerine karşı çeşitli defalar ayaklanmışlardır. Arnavutluk'ta Osmanlı işgali 1912 de son bulmuş. Daha sonra ülke birinci dünya savaşı içinde İtalyan emperyalistlerinin saldırısına ve işgaline uğramıştır. Bu işgal de 1920 yılında halkın ayaklanması ile kırılmış; ancak Arnavutluk halkı tam olarak kurtulamamıştır. Kısa süre sonra iktidarı ele geçiren emperyalizmin uşağı toprak ağası ve komprador sınıfların Zogo önderliğindeki rejimi ülkeyi emperyalizme, özellikle de İtalyan emperyalizmine peşkeş çekmiştir. İtalyan faşistleri 1939 da ülkeyi doğrudan işgal etmişlerdir. Arnavutluk halkı bu işgale karşı yine silaha sarılmış, Komünistler önderliğinde kurulan partizan grupları, İtalyan işgalcilerine ağır kayıplar verdirmişlerdir. 1943'de İtalyan faşistleri teslim olmak zorunda kalmış, Arnavutluk bu kez Nazi Alman orduları tarafından işgal edilmiştir. Ama Arnavutluk halkı, Nazi işgalini de kırmış; Nazilerle birleşen hakim sınıfların iktidarını yerle bir etmiş ve yerine işçi sınıfının önderliğinde halkın iktidarını kurmuştur. Bugünkü AEP, bu mücadeleye en başından itibaren yol göstermiş, ışık tutmuştur.

Arnavutluk'ta halk 1944'ün 29 Kasımında, Nazilerin elindeki son şehir olan İşkodra'yı da kurtarmış ve böylece tüm ülkede iktidarı ele geçirmiştir. Ülkenin kurtarılmasından hemen sonra, Amerikan ve İngiliz emperyalistleri ve Yugoslav revizyonistleri, genç halk iktidarını yıkmak için girişimlerde bulunmuşlar, ama hevesleri kursaklarında kalmıştır. Arnavutluk halkı, işçi sınıfının öncü örgütü AKP, şimdi AEP önderliğinde, kendi gücüne dayanarak sosyalizmi inşa mücadelesine atılmıştır. Bu mücadelede Arnavutluk halkı çok büyük başarılar elde etmiştir.

Kurtuluştan önce emperyalistlerin at oynattığı, Avrupa'nın iktisaden en geri durumundaki ülkesi olan Arnavutluk, bugün halk iktidarının hüküm sürdüğü bir endüstri ve tarım ülkesi durumundadır. Halkın hayat seviyesi Türkiye, Yugoslavya, Portekiz, İspanya gibi ülkelerden çok ileridir. Çok değil bundan 35 yıl önce, elektriği hemen hiç tanımayan Arnavutluk, bugün Avrupa'nın tümü ile elektrikleştirilmiş tek ülkesidir. Kurtuluştan önce, halkının % 85'i okuma - yazma bilmeyen Arnavutluk'ta, bugün tüm vatandaşlar okuma - yazma bilmektedir. Avrupa'da yüksek okula giden öğrenci oranı en yüksek ülke Arnavutluk'tur. Arnavutluk, esas başarılarını insaalar arasında çeşitliliği kurma mücadelesinde elde etmiştir. Bugün Arnavutluk'ta, artık üretim araçları üzerinde özel mülkiyet ve insanın insanı sömürmesi olayı yoktur. Arnavutluk'ta bugün ücret yapılan işin ağırlığına göre tespit edilmektedir. En fazla kazanç; en az kazananın iki misli kazanmaktadır. Bu oran sürekli azaltılmaktadır. Arnavutluk'ta işçi sınıfının önderliğindeki halk için en geniş demokrasi hüküm sürmektedir. Arnavutluk Halk Cumhuriyeti, sınıfsız toplumu yaratma yolunda hiç bir taviz vermeden ilerlemektedir. Arnavutluk Emek Partisi yöneticileri «Arnavutluk halkı aç kalır, gerekirse saman yer, ama bağımsızlığında vazgeçmez» demektedir. Gerçekten de, 1960 larda

Kruşçev revizyonistleri, ASHC ni, doğru yönünden saptırabilmek için çok uğraşmışlar, baskı yapmışlar, ama AEP sosyalizmi savunmaktan vazgeçmemiştir. 1978 yılı Temmuzunda da Çin'li revizyonistler, AEP'ni baskı altına almak için Arnavutluk SHC'ne yaptıkları her türlü yardımı kesmişler, ancak onlar da Arnavutluk'u teslim alma planlarında başarılı olamamışlardır. Arnavutluk SHC, sosyalizm uğruna mücadelede kararlılığın sembolü olarak ayakta durmakta; sosyalizmi inşa ederek bütün dünya halklarına devrim mücadelelerine yardımcı olmakta; her yanda devrimci halk hareketlerini desteklemektedir. Arnavutluk SHC, sosyalizmin kalesi olarak, bütün dünya halklarına örnek olmakta, emperyalistlere korku salmaktadır. Sömürüye zulme karşı olan her kişi, ASHC'nin başarılarını kıvançla izlemektedir. Arnavutluk SHC'ni desteklemek hepimizin görevidir... Bu görevin bilincinde olan ATİF

ve ATÖF Ocak ayı içinde Batı Almanya'da ve Batı Berlin'de ASHC ile dayanışma eylemleri düzenlemektedir.

Bu eylemlerde ASHC'nin kuruluşu ve gelişmesi; sosyalizmi inşa yolundaki başarıları ve zorlukları hakkında bilgi verilecek; ASHC üzerinde tartışılacaktır.

Tüm demokratlar; ve anti emperyalistler; Bu eylemlere katılalım.

YAŞASIN SOSYALİZMİN KALESİ ASHC!

YAŞASIN ENTERNASYONAL DAYANIŞMA!

ATİF ve ATÖF'un düzenlediği eylemler şu örgüt ve yayın organları tarafından desteklenmektedir: FTÖB/BTÖF/ALMAN İSPANYOL HALKI DOSTLUK CEMİYETİ FİLİSTİN KOMİTESİ Ff m /AVUSTURYA ML/P /AKIMA KARŞI/BATI BERLİNLİ KOMÜNİST/PARTİ-ZAN.

İF - ÖF Açılış Konuşması

Değerli Arkadaşlar, Bacılar, Kardeşler...

ASHC ile dayanışmamızı dile getirmek için düzenlediğimiz bu toplantıya katılan sizleri; bu amaçla yaptığımız eylemleri destekleyen tüm demokrat ve M-L teşkilat temsilcilerini; Almanya Türkiyeli İşçiler Federasyonu ATİF ve Almanya Türkiyeli Öğrenciler Federasyonu ATÖF adına devrimci bir saygıyla selamlarım.

Değerli Arkadaşlar,

ASHC ile dayanışma eylemlerini düzenlemek için harekete geçtiğimizde bazılarımız bu girişimlerimizi yadırgadı. «ASHC ile dayanışma da nereden çıktı? Türkiyenin meselelerini ve Batı Almanyadaki sorunlarımızı hallettik te şimdi de, dünya sorunlarını çözmeye mi geldi sıra?» diye soranlar oldu. Açıktır ki, bu sorular dünya halklarının emperyalizme, sosyal emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı verdiği mücadelenin bir ve ortak bir mücadele olduğunu kavramayan; çeşitli cephe bölümlerinde emperyalizme, sosyal emperyalizme ve her türlü gericiliğe indirilen darbelerin, aynı hedefe yöneldiğini görmeyen; yanlış anlayışlardan kayaklanıyordu.

Bugün dünya kesin çizgilerle iki cepheye ayrılmış durumdadır. Bir yanda emperyalizm, sosyal emperyalizm ve her türlü gericilik bulunmaktadır. Diğer yanda ise sosyalist devletler ve işçi sınıfı partileri önderliğindeki uluslararası işçi sınıfı ve ezilen halklar bulunmaktadır.

Sosyalist devletler, devrimlerle emperyalist zincirin halkalarından

kopmuş devletlerdir. Buralarda proleterya iktidarı hüküm sürmekte; Proleterya önderliğinde sömürünün temeli ortadan kaldırılmakta, sosyalizm inşa edilmekte, yeni insanın yaratılması için her alanda sınıf mücadelesi sürdürülmektedir. Sosyalist devletler, uluslararası işçi sınıfının sınıfsız toplumu yaratma mücadelesinde elde ettiği başarıların simgesi; uluslararası alanda proleter dünya devriminin üs alanları; bütün dünyada devrimcilerin gözü gibi korumak zorunda olduğu kurtarılmış bölgelerdir. Sosyalizmin inşası yolunda atılan her adım, dünya halklarına somut olarak kurtuluş yolunu gösteren bir meşale olmakta; emperyalizmi, sosyal emperyalizmi ve her türlü gericiği kökünden sarsmaktadır.

Kapitalist ülkelerde, bunlar ister klasik tipte kapitalist, isterse modern revizyonist yeni burjuvazinin hakim olduğu ülkeler olsun; işçi sınıfı sosyalist devrim için mücadele etmektedir. İşçi sınıfının verdiği sosyalist devrim mücadelesi de emperyalist sistemi temellerinden sarsmaktadır.

Bugün emperyalizme bağımlı ülkelerde halklar da ayaklanmakta, ulusal ve sosyal kurtuluş için silaha sarılmaktadırlar. Ezilen halkların işçi sınıfı önderliğinde verdikleri mücadeleler de, emperyalizmi sosyal emperyalizmi ve her türlü gericiği hedeflemektedir.

Bütün bu devrimci hareketler; yani sosyalist ülkelerde, sosyalizmi inşa mücadelesi; kapitalist ülkelerde sosyalist devrim mücadelesi; yarı sömürge ülkelerde demokratik halk devrim mücadelesi; birbirine kopmaz bağlarla bağlıdır. Ve birbirini destekler. Herhangi bir cephe bölümünde, kazanılan bir zafer, bir bütün olarak emperyalist sistemi zayıflatır; emperyalist sistemin karşısındaki devrim cephesini bir bütün olarak güçlendirir. Bu yüzden emperyalist sisteme karşı verilen mücadeledeki bütün cephe bölümleri; diğer cephe bölümlerini de doğrudan ilgilendirir.

Somut olarak ifade edersek; eğer biz kendimize demokrat, anti-emperyalist diyorsak, yalnızca Türkiye'nin meseleleri ve Batı Almanya'daki meselelerle ilgilenemeyiz. Emperyalizme, sosyal emperyalizme ve her türlü gericiğe karşı verilen mücadelede, bizim kendi dolaysız mücadele alanımız dışında da ne olduğu bizi doğrudan ilgilendirir.

Devrimin her yenilgisi; bu yenilgi hangi ülkede ve hangi alanda olursa olsun; bizim de yenilgimiz; devrimin her zaferi, bu zafer hangi ülkede ve hangi alanda kazanılmış olursa olsun bizim de zaferimizdir.

İşte bu nedenle, ÇHC nde, Arnavutluk SHC nde neler olduğu, yalnızca bir dizi bu ülkeler üzerine ihtisaslaşmış kişi ve grupların değil, emperyalizme karşı olan herkesi ve dolayısı ile bizi de ilgilendirmektedir. İşte biz ATİF ve ATÖF olarak, ASHC ile ilgili dayanışma eylemlerini bu anlayışla düzenliyoruz.

Biz bu eylemleri düzenlerken; bugün ASHC ni savunduğunu söyleyen tüm örgüt, parti, dergi ve kişileri; bu eylemleri desteklemeleri için davet ettik. Kendilerine bu eylemlerin yönelimini doğru buluyorlarsa, eylemleri 'eylemde birlik, ajitasyon ve propagandada serbestlik' temelinde desteklemelerini söyledik.

Bugün burda eylem içinde söz alacak olan teşkilatlar ve dergiler, bu çağrımıza uydular. Kendilerinin ASHC dostu olduğunu söyleyen bir bölümü ise bu çağrımıza uymadılar. Bunlardan bazıları, hazırlanan platformun ATİF ve ATÖF'ün savunduğu çizgiye ters düşen bir platform olduğunu, ATİF ve ATÖF'ün bugüne kadar siyaset yapmaya karşı çıktığını bu eylemde ise bunun tam tersini yaptığını söylediler. Bunu savunanlar, ATİF ve ATÖF'ün derneklerinde siyaset yapılmasının yasak olduğunu söyleyenler, hayal aleminde gezen kişilerdir.

ATİF ve ATÖF kendilerini anti-emperyalist, anti-faşist teşkilatlar olarak kavramaktadır. Anti-emperyalist olmak, anti-faşist olmak bir siyaseti belirleliyorsa, siyasi değilse nedir? ATİF ve ATÖF anti-emperyalist ve anti-faşist teşkilatlar oldukları için, Türkiye'deki halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesini desteklemekte, uluslararası alanda ise sosyalist devletlerin, uluslararası proleteryanın ve ezilen halkların yanında yer almaktadır. Bugün ATİF ve ATÖF'ün ASHC ile dayanışma eylemleri örgütlemesi, bu yüzden ATİF ve ATÖF'ün programıyla çalışmak bir yana; onunla tam bir uyum içindedir. ATİF ve ATÖF'ün pratiğini bilen herkes bu eylemlerin ATİF ve ATÖF'ün bugüne kadarki pratiği ile de tam bir uyum içinde olduğunu görebilirler.

Bugün burda yaptığımız eylemi, çağrıldığı halde desteklemeyenleri bu hareketlerine gerekçe olarak bir de, hazırlanan platformda Arnavutluk Emek Partisinin görüşlerinin tam olarak aktarılmadığını; bu yüzden de eylemlerin ASHC ni desteklemek amacıyla yapıldığı kuşkusunda olduklarını belirttiler. Bunlara göre ASHC ile dayanışma demek, AEP rin ve ASHC'nin görüşlerinin tümünü aynen savunmakla mümkündür. Aksi taktirde 'dayanışma' söz konusu değildir. Biz meseleye böyle yaklaşılmamasını doğru bulmuyoruz. Görüşümüze göre; ASHC ni desteklemeyi, onun tüm görüşlerini olduğu gibi kabul etmek olarak görenler; ASHC ni sosyalist bir devlet olarak gören ama ASHC ve AEP ile bazı meselelerde ayrı görüşlere sahip olanları, Arnavutluk SHC ile dayanışma hareketinin dışında görmekte ve AEP nin savunduğu görüşler dışında savunulan görüşleri Arnavutluk düşmanı ilan etmekte; böylece proleter dayanışma hareketini zayıflatmakta, proleter dünya devrimi hareketine, ASHC ne zarar vermektedirler.

Biz, ASHC ni destekleyen her kişi ve grubun, ASHC ile dayanışma eylemlerini desteklemesinden yanayız. Görüşümüze göre, belli konularda ayrı görüşlere sahip olmak, bir sosyalist ülkeyi desteklemeyi engellemez. Engellememelidir.

ASHC ile dayanışmayı, AEP nin görüşlerini bütünü ile savunmaya indirgemek, dayanışmanın sınırını daraltmaktan başka hiç bir anlama gelmez. Bunun ötesinde böyle bir yaklaşım; dünya proleter devrimci hareketi içinde her türlü eleştirinin önünü kapar ve ilerlemeyi engeller.

Bugün düzenlediğimiz bu dayanışma eylemini, çağrıldığı halde desteklemeyen bazı gruplar ise, buna gerekçe olarak bu eylemi destekleyen bazı gruplarla eylem birliğine girmeyeceklerini belirttiler. ATİF ve ATÖF olarak biz bu eylemi destekleyen bütün grupları devrimci gruplar olarak değerlendiriyoruz. «Şu veya bu grup gelirse ben bu eylemi desteklemem» şeklindeki bir yaklaşımın (bu gruplar devrimci olarak değeri-

dirildiği sürece) yanlış olduğu görüşündeyiz. Bu konulardaki anlayışımızı ortaya koyduktan sonra şimdi kısaca neden bugün ASHC ni savunmak güncel bir sorundur? sorusuna cevap vermeye çalışalım:

Bilindiği gibi, 1976 yılından bu yana dünya devrimci hareketi içinde yeni açık saflaşma söz konusudur. 1960'larda Kruşçev revizyonistlerinin ihaneti sonucu proleter dünya devrimci cephesi çok ağır bir kayıba uğramış; bölünmüştü. Bir zamanların sosyalist Sovyetler Birliği, modern revizyonist yeni burjuvazinin önderliğinde proleter dünya devrimci saflarını terk etmiş, karşı devrim saflarına geçmişti. Bunlar doğu Avrupa'daki bugünkü Doğu Bloğu denen ülkeleri de beraberlerinde sürüklemişlerdi. Ayrıca pek çok iktidarı henüz ele geçirmemiş komünist ve işçi partisi de Kruşçev revizyonizminin etki alanı içinde kalmıştı. Böyle bir durumda AEP ve ÇKP omuz omuza Kruşçev modern revizyonizmine karşı çıktılar.

Kruşçev revizyonistlerinin ihanetinden sonra, bütün dünyada devrimciler güdelerini Mao Zedung'un önderliğindeki ÇHC'ye ve Enver Hoca önderliğindeki AEP'ye çevirdiler. Yeni kurulan çeşitli ML gruplar ve partiler, ÇKP ve AEP etrafında toplanmaya başladılar. AEP ve ÇKP ve ASHC ve CHC Kruşçev modern revizyonizmine karşı mücadele içinde dostluklarını pekiştirdiler. Bu dostluk Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizmi ilkeleri temelinde kurulan bir dostluktu. Zaman içinde ÇKP bu platformu terk etmeye yönünde bir gelişme gösterdi. 1970 yıllarının başlarından itibaren CHC'nin dış siyasetinde belli yanlış eğilimler görülmeye başladı. İkte kültür devrimi sırasında eleştirilen kadrolar yeniden itibarlarını kazanmaya başladılar. Nihayet 1974 yılı Nisanında kültür devriminde devrimci kitlelerin iki numaralı hedefi olan Teng Hsiao Ping, Birleşmiş Milletlerde CHC hükümeti adına yaptığı bir konuşmada «üç dünya teorisi» adı verilen karşı devrimci teoriyi formüle etti. AEP, «iki süper» güç adı verilen Amerikan emperyalizmi ve Rus sosyal emperyalizminden başka düşman tanımayan; ve dünya halklarını 'en tehlikeli, en saldırgan' ilan ettiği Rus sosyal emperyalizmine karşı herkesle birleşmeye çağıran; devrimi inkaarsız kılan bu karşı devrimci teoriyi, 7. Parti Kongresinde mahkum etti. AEP'nin 7. Parti Kongresinde (1976 Ekim) «Üç Dünya» teorisine karşı açık tavır takınması, dünya proleter devrimci cephesi içinde, yeni bir saflaşmanın başlangıç noktası oldu. Bir çok ML partiler «üç dünya» teorisine karşı çıktılar, bir çoğu daha önce getirdiği eleştirileri derinleştirdi. Bu arada CHC'nde, karşı devrimci revizyonistler, Mao Zedung'un ölümünden bir ay sonra, bir darbe ile, CHC'ndeki iktidara tüm olarak hakim olmuşlardı. Bu revizyonist karşı devrimci yöneticiler, «üç dünya» teorisinin 'dünya komünist hareketinin stratejisi olduğunu' iddia etmeye başladılar ve kendi etraflarında «üç dünya» teorisini savunan partileri toplanmaya başladılar. Bir çok ülkelerde sınıf mücadelesiz ile uzaktan yakından ilişkisi olmayan, provokatör grupları desteklediler. AEP, 7 Temmuz 1977'de yayınladığı «Devrimin Teori ve Pratiği» adlı makale ile, karşı devrimci «üç dünya» teorisinin yüzünü bir kez daha teşhir etti. ML parti ve gruplar, artık ÇKP'yi açıkça eleştirmeye başladılar. «Üç dünya» teorisini savunma, üç dünya

teorisini red etme temelinde yeni bir saflaşma ortaya çıktı. Bu gelişmeler Çinli revizyonistleri rahatsız etti. Bunlar, «Devrimin teori ve pratiği» adlı makalenin yayınlanmasından tam bir yıl sonra, 7 Temmuz 1978, ASHC ile daha önceden yapılmış tüm iktisadi, askeri ve kültürel anlaşmaları tek yanlı olarak fesh ettiler. Başlanmış olan projeleri yarım bıraktılar. Yapılan anlaşmalar gereği, Arnavutluk SHC nde bulunan tüm uzmanlarını geri çektiler.

Çinli revizyonistlerin ASHC ni dize getirmek için korsanca girişimi onların gerçek karşı devrimci yüzünü açıkça ortaya koydu. Çinli revizyonistlerin 1978 Temmuz'undaki hareketi, 1960 da Kruşçev revizyonistinin hareketi ile aynı öze sahipti. Kruşçev revizyonistleri de, kendi dediklerini dinlemeyen; Kruşçev revizyonistlerinin revizyonist platformunu red eden AEP ni, dize getireceğini sanarak, anlaşmaları tek tarafı olarak fesh etmişti. ASHC o dönemde, Kruşçev revizyonistlerinin rüyasını boşa çıkarmış, çok zor durumda olmasına rağmen, teslim olmamıştı. Kruşçev revizyonistleri o dönemde, 'Sovyet yardımı olmazsa, Arnavutluk'un iki ay içinde aç kalacağını, emperyalistlere teslim olacağını' söylüyordu. Pratik Kruşçev revizyonistinin yanıldığını gösterdi. ASHC aç kalmayı göze aldı, ama sosyalizm yolundan sapmadı, emperyalistlere ve sosyal emperyalistlere teslim olmadı. Arnavutluk SHC kuruluşunun 33. yıldönümünü çok zor bir durumda kutlamaktadır.

Şimdi, ASHC yine 1960 lardakine benzer bir durum ile karşı karşıyadır. Kruşçev revizyonizmine karşı mücadelede AEP ile aynı saflarda yer alan ÇKP, şimdi karşı devrim saflarına geçmiş durumda ve Arnavutluk SHC ni yıkmak için savaşıyor. Çinli revizyonistleri ve onların kuyrukçuları her yanda AEP «üç dünya» teorisine karşı çıktığı için, AEP nin Rus sosyal emperyalizmine yaslanacağını teorilerini yapıyor. Batılı burjuvalar da, kendi deyimleri ile 'yalnız kalan' Arnavutluk'un Batıda şemsiyesi altına girecek bir güç aradığını söylüyorlar. Bunlar o kadar pusulayı şaşırmıştır ki; Ramiz Alia'nın Batı Almanya'dan haklı bir şekilde savaş tazminatı talep etmesini bile, Batıya yanaşma olarak değerlendiriyorlar. Bunların mantığı budur. Ne Çinli revizyonistler ve ne de hangi milliyetten olursa olsun burjuvalar, Arnavutluk SHC nin, kendi gücüne güvenerek sosyalizmi inşa edebileceğini; Arnavutluk SHC nin hiç bir emperyalistin şemsiyesine ihtiyacı olmadığını kavrayamaz. Onlar, bugün bütün dünyada işçi sınıfı önderliğinde halkların desteğini alan ASHC ni 'tecrit' olduğunu söyleyecek kadar kör ve budaladır. Evet Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti tüm emperyalist ve sosyal emperyalist dünyadan tecrit olmuştur. ASHC, emperyalist sistemin dışında sosyalizmi inşa etme yolunda kararlı, cesur adımlarla ilerlemektedir.

ASHC bütün dünyada işçi sınıfının ve ezilen halkların umut kaynağı en büyük destekçisi ve sömürsüz ve zulümsüz dünyanın simgesi sınıfsız toplumun habercisidir.

Emperyalistlerin ve sosyal emperyalistlerin, her türlü gericilerin hevesleri şimdiye dek olduğu gibi bundan böyle de kursaklarında kalacak, ASHC teslim olmayacaktır.

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, ASHC ne girişilen her saldırıyı kendilerine karşı girişilmiş bir saldırı olarak kavrayıp, ezecektir.

- YAŞASIN SOSYALİZMİN KALESİ ASHC!
- YAŞASIN ENTERNASYONAL DAYANIŞMA!

Partizan Adına Bir Taraftarımızın Konuşması

Değerli Arkadaşlar, Yoldaşlar!

Önce hepinizi PARTİZAN dergisi taraftarları adına devrimci bir saygıyla selamlarım.

Arkadaşlar, Yoldaşlar!

Bizler, ATİF ve ATÖF Yönetim Kurullarının, ASHC ile dayanışma eylemleri düzenlemeyi planladıklarını duyduğumuzda, bu girişimi çok olumlu karşıladık. Çünkü bildiğimiz kadarı ile ilk defa 'Demokratik bir kitle derneği' niteliğindeki teşkilatlar açık bir biçimde sosyalizmden yana tavır takınıyorlardı. Bu Demokratik Kitle Derneklerinin içinde var olan, sosyalizmin propagandasının derneklerle geliştiği anlayışına karşı çıkıldığını gösteren bir belirti idi. ATİF ve ATÖF'ün ASHC ile dayanışma eylemleri düzenlemesi, ATİF ve ATÖF'ün demokratik kitle dernekleri olarak, aynı zamanda enternasyonal dayanışmanın da önemini kavradıklarını gösteriyordu.

Arkadaşlar, Yoldaşlar!

ML'ler için ASHC bugün tüm emperyalist, sosyal emperyalist ve her türlü gençlerin saldırılarına karşı savunulması gereken sosyalist anavattandır. ASHC, Proletarya diktatörlüğünün gerçekleştirilmiş olduğu ve proletarya diktatörlüğünün her geçen gün daha da sağlamlaştırıldığı sosyalist bir devlettir. Ve bugünkü durumda, dünya üzerindeki tek sosyalist devlettir. ASHC, emperyalizme, sosyal emperyalizme ve her türlü gericiğe karşı, sosyalizmin ve komünizmin dünya çapında zafiri için verilen mücadelelerin sağlam bir dayanağı ve üs alanıdır. ASHC, proletaryanın ve milyonlarca emekçinin sömürsüz-zulümsüz bir dünya umutlarının ve gerçekten özgür, sınıfsız, komünist bir toplum için verilen yığıl mücadelenin somutlaşmış ifadesidir. Bugün ASHC'nin varlığı ve gelişmesi, ASHC'nde ko-

münistlerin sürdürdüğü proletarya diktatörlüğünü sağlamlaştırma, derinleştirme mücadelesi, sosyalizmin inşası yolunda proletarya önderliğindeki halk yığınlarının elde ettiği başarıları, iktidardaki proletaryanın devlet aracılığı ile oluşturma işçi sınıfına ve ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi veren ezilen halklara sağladığı proleter enternasyonalist destek; tüm bunlar proleter dünya devrimine yapılan büyük katkılardır. ASHC bugün proleter dünya devrimin sürecinin önemli bir parçası ve bu süreçte sağlam bir dayanağıdır.

Biz Türkiye Marksist-Leninistleri de, bütün ülkelerin Marksist-Leninistleri gibi, bugün proleter dünya devriminin bir üs alanı, kurtuluş bölgesi olan ASHC'ni, kendi gerçek ana vatanımız olarak kavlıyor, ASHC'ni gelecekte ve şimdi gelecek tüm saldırılara karşı en iyi tüm halklarımızla savunmayı ve korumayı bir görev biliyoruz.

Arkadaşlar, Yoldaşlar!

Bugün dünya üzerinde proletarya diktatörlüğünün hakim olduğu tek devlet olan ASHC ve ona bağlı veren AEP, bu konumu ile dünya ML hareketi içinde çok önemli bir yere sahiptir.

AEP, Marksizm-Leninizmi savunma konusunda Marksist-Leninist ülkelerden taviz verilmeye konusundaki tutarlı tavrıyla dünya düzeyinde Marksist-Leninistlere örnek olmaktadır.

AEP'in Kruşçev revizyonizmine karşı mücadeleleriyle Stalin'i savunma ve Yugoşlavya konusunda yalnız kalma pahasına takınlığı doğru tavrı, Marksist-Leninist kararlılığının çok iyi bir örneğidir. Aynı şekilde, Üç Dönüştürücü modern revizyonist akıma karşı mücadelede de AEP merkezi bir öneme sahiptir.

AEP, Üç Dünya Teorisine karşı verilen mücadelede PK Raporunda takındığı açık tavırla, tüm dünya ML'lerine yol göstermiş, cesaret vermiştir. Biz Türkiyeli ML'ler AEP'nin bütün mücadele tecrübelerinden öncelikle, her şart altında Marksist-Leninist savunma ilkesinin önemini, 'kendi gücüne dayanma' ilkesinin önemini öğreniyor ve kavırıyoruz.

Biz, ASHC'ni sosyalist bir devlet olduğu, AEP'ni ML bir parti olduğu için destekliyoruz. Bizim bu desteğimiz, Marksizm-Leninizmin ilkeleri ve proleter enternasyonalizmi ilkeleri temelinde bir destektir. Bizim anlayışımıza göre, sosyalist bir devleti desteklemek demek, öncelikle sosyalizmin somut kazanımlarının propagandasını yapmak, bu sosyalist devleti içten ve dıştan gelecek her türlü saldırıya karşı korumak ve savunmak demektir. Ama, bu yapılırken, var olan sorunların ve görüş ayrılıklarının üstünün örtülmesinden yana değiliz. Var olan sorunların ve görüş ayrılıklarının üzerinde dostça tartışılmasından yanayız. Görüşümüze göre, ML bir partiyi desteklemek de, o partinin tüm görüşlerinin doğru olduğunu savunmak anlamına gelmez. ML bir partiyi desteklemek demek, Marksizm-Leninizmin ilkelerini savunmak ve yanlışlara karşı mücadele etmek demektir.

Ülkemizde bizim dışımızda Marksist-Leninist olduğunu iddia eden bir dizi grup var. Bunlardan Aydınlik gibi, bugün açıkça karşı-devrimin safında yerini alanlar, AEP'ne ve ASHC'ne azgınca saldırıyorlar. Arnavutluk'un Rus sosyal emperyalizmine yanaştığı safsatalarını yayıyorlar. Bu karşı-devrimcilerin mantığı, Arnavutluk'un herhangi bir emperyalist devletin şemsiyesine ihtiyacı olmadığını kavıramıyor. Çünkü kendileri uşak ruhludur.

Aydınlik dışında kendine Marksist-Leninist diyen küçük burjuva klüplerinin bir bölümü, son dönemde, dünya çapında ortaya çıkan 'Üç Dünya taraftarı olma / Üç Dünya teorisine karşı olma' temelinde gelişen saflaşmaya paralel olarak ASHC'nin safında yer aldıklarını iddia etmeye başladılar. Bunlardan HB, Devrimci HB, Devrimci Proletarya, HK, Devrimci Halkın Yolu gibi gruplar, bugün en kes-

kin 'Arnavutluk taraftarı' olma konusunda birbirleri ile yarışıyorlar. Bunların ASHC ile dayanışmadan anladıkları, taraftarları arasında kendilerinin AEP tarafından tanındıkları şeklinde propaganda yapmak, böylece sınıf mücadelesinin kızgın ateşi içinde elde edemedikleri otoriteyi, dış güdümlle sağlamaktır. Bugün ülkemizde AEP ve ASHC devrimciler arasında, özellikle ML'ler ve Marksizm-Leninizmden etkilenen devrimciler arasında haklı olarak çok büyük bir saygınlığa sahiptir. Çünkü bütün devrimciler ASHC'nin Marksizm-Leninizmi savunma, bağımsızlığı koruma, sosyalizmi inşa yolundaki kararlı, cesur tavrını görmektedir. İşte oportunist tekke şefleri, «AEP bizi tanıyor» perdesi altına gizlenerek, AEP'nin bu haklı saygınlığından oportunist tekkelere yaşatmak için yararlanmaya çabalamaktadırlar.

İşte bunların «% 100 Arnavutluk taraftarı» olma konusunda başlattıkları yarışın nedeni budur. Bunlar Mao Zedung'un sağlığı döneminde de en keskin «Mao taraftarı» olma konusunda yarışıyorlardı. O zaman da gerçek amaçları, Mao Zedung'un ve ÇKP'nin devrimciler arasındaki saygınlığından yararlanmaktı. O zaman da; şimdi AEP'nin görüşleri dışında görüş savunmaları bölücülükle suçlayanlar, Mao Zedung'a en küçük bir eleştiride bile ayağa fırlıyorlar, sorumsuzluktan vs. dem vuruyorlardı.

Biz ML'ler, ASHC'nin ve AEP'nin savunulması meselesine, ML ilkelerinin ve doğrularının savunulması açısından yaklaşıyoruz. Görüşümüze göre, ML ilkeler temelinde bir dayanışma, görüş ayrılığı olan konularda dostça bir eleştiri ve tartışmayı engellemez. Tam tersine gerekli kılar. İşte biz bu anlayıştan yola çıkarak AEP'ni ve ASHC'ni desteklerken, onların doğru bulmadığımız görüşlerini savunmuyor, bu konularda ayrı düşündüğümüzü belirtiyoruz. Bizim bu şekilde davranmamız ülkemizde % 100 Arnavutluk «taraftarı» olma konusunda yarışan tüm oportunistleri çileden çıkarıyor.

Bunlardan en keskinlerinden olan HB oportunistleri biz belli konularda AEP'den ayrı görüşler savunduğumuz için bizi «AEP'ye

düşmanlık çizgisi izlemek» «Modern revizyonizme hizmet etmek» «Uluslararası komünist harekete düşmanlık» ve «Bölücülükle» suçluyor (HB., sy. 46, sf. 9).

Bugün AEP'nin desteğini alma konusundaki yarışta diğer oportunistleri geride bırakan HK ise kendisinin «Uluslararası komünist hareketin çizgisi ile uyum içinde olan bir çizgi geliştirdiğini», kendisini eleştirenlerin özellikle de hem AEP'yi desteklediğini söyleyip ve hem de çeşitli konularda ondan ayrı görüşler savunanların, «Sorumsuz» «Bölücü» «Kariyerist» olduğunu idia ediyor.

Devrimci Proletarya adlı oportunist grup, bugün «ML olma ölçütünün % 100 Arnavutluk taraftarı olmak» olduğunu söylüyor. (Devrimin Teori ve Pratiği adlı broşürün önsözü).

Devrimci HY, Devrimci HB ve diğer oportunistlerle uyum içinde tavrı takınıyor. Hepsi, ML'lere AEP yanında yer aldığı ve buna rağmen ayrı görüşte olduğu konularda görüşünü açıkça savunduğu için ateş püskürüyor. Onların bu gürültüleri bizi korkutmuyor ve korkutmayacak. Biz doğru bildiğimiz görüşleri bu güne kadar cesaretle ve açıkça savunduk. Bundan böyle de savunacağız. Doğru Marksist-Leninist metodun bu olduğu inancındayız. Her şart altında Marksist-Leninist ilkeleri savunmayı öğreten AEP bize bu konuda örnek olmaktadır.

Bizim, AEP'nin paylaşmadığımız, üzerinde tartışılması gerekli gördüğümüz bazı görüşleri vardır. Bunların bazılarını kısaca değinmek istiyorum. Biz AEP'nin 7. Parti kongresi raporunda, 3 dünya teorisine karşı takındığı açık tavrın bütün ML'lere yardımcı olduğu ve 3 Dünya Teorisine çok ağır bir darbe olduğu görüşündeyiz. Görüşümüze göre «Üç Dünya Teorisi»ne karşı mücadelede derinleştirilmesi gereken, henüz başlangıcında olan bir mücadeledir. Üç dünya teorisinin sağlam ve çok yönlü reddi, bu teorinin tarihi köklerinin bulunup ortaya çıkarılması, bu teorinin tek tek partilerde bıraktığı etkilerin silinip atılması ML'lerin önünde çözülmesi gerekli bir görev olarak durmaktadır. Bugün «Üç Dünya Teorisi»nin tümüne ve tek tek parçalarına karşı ta-

kınılan tavrı, bu teoriye karşı yürütülen mücadeledeki tutarlılık ve kararlılık, Marksist-Leninistleri; Marksizm-Leninizm maskesi ile ortaya çıkan oportunistlerden ayıran en önemli kıstaslardan biridir. Biz bugün üç dünya teorisini reddeden güçler içinde, bu teoriyi kökten reddetmeme, üç dünya teorisi konusunda köklü bir özeleştiriyi yapmama ve üç dünya teorisinin bazı temel tezlerini savunmaya devam etme şeklinde eğilimler olduğunu görüyor ve buna dikkat çekmeyi gerekli buluyoruz.

Biz Türkiyeli Marksist-Leninistler, «Süper Güçler» «Dünya Halklarının Baş Düşmanı» anlayışlarını yanlış buluyoruz. Süper güç kavramı tek tek emperyalist büyük güçleri kendine özel bir kategori olarak ele almakta süper ilan edilen güçlerle diğer emperyalist büyük güçler arasında nitelik farkı olduğu anlayışını yaymaktadır. Süper güç kavramı üç dünya teorisinin bir bölümü ve 'birinci dünya' şeklindeki revizyonist anlayışın ebesidir.

«İki süper güç dünya halklarının baş düşmanıdır» tezinde üç dünya teorisi ile doğrudan ilişki çok daha açık bir biçimde görülmektedir. Bu tez mücadelenin tek tek eylemlerde de, dünya emperyalizminin bir bütün olarak hedeflenmesi gerektiği gerçeğini red etmektedir. Bu anlayış bir başka yanlış anlayışa, bugün iki süper güç adı verilen emperyalistlerin dışındaki emperyalistlerin tehlike teşkil etmediği hatta bunların muhtemel bir müttefik olabileceği anlayışına kaynaklık etmektedir. «İki süper güç baş düşmandır» tezini savunan AEP, bugün diğer emperyalist büyük güçleri de teşhir ve onları da dünya halklarına düşman olarak gösteriyor. Bu doğrudur. Ama ülkemizde AEP taraftarı olma konusunda yarışan oportunistler «İki süper güç baş düşmandır» tezini savunurken diğer emperyalist büyük güçleri unutuveriyorlar. Çünkü bizzat «Süper güç» anlayışı böyle bir siyasete kapıyı açık bırakıyor. Ayrıca «İki süper güç dünya halklarının baş düşmanıdır» tezinden, bunlar arasında dengenin hep ayı kalamayacağı, bu yüzden bunlardan birinin «Dünya halklarının baş düşmanı» olduğu anlayışına varmak için de büyük bir zorlamaya gerek yoktur.

Görüşümüze göre, dünya ML hareketi içinde yukardaki tezin savunulmasının temel sebeplerinden biri, dünya savaşı tehlikesi gibi parçaya özgü somut bir sorun ile; bütünü ifade eden proleter dünya devriminin birbiri ile eşitlenmesidir. Kuşkusuz dünya savaşı tehlikesi ile ilgili olarak dünya çapında savaşın esas kıskırtıcısı, baş savaş kundakçısı anlamında bir baş düşman tespiti somut bazı durumlarda yapılabilir. ML'ler nitekim ikinci dünya savaşı öncesinde faşist kampı savaşın esas kıskırtıcısı olarak tespit etmişler ve 1938'de yapılan Münih anlaşmasına kadar, bu tespite uygun bir siyaset izlemişlerdi. Dünya savaşı konusunda yapılabilecek böyle somut bir tespiti proleter dünya devrimi ile ilgili olarak yapmak yanlışır. Çünkü Proleter dünya devriminin yöneldiği hedef bir bütün olarak dünya emperyalizmidir.

Bizim, AEP ile ayrı düşündüğümüz bir konu da, ASHC'nin devletlerarası ilişkiler konusunda geliştirdiği görüşlerdir. ASHC'nin ASHC' gibi Amerikan emperyalizmi ve Rus sosyal emperyalizmi ile devletlerarası diplomatik ilişkilerle sahip değildi. Enver Hoca'nın dediği «Bizim sosyalist devletimizin kapitalist ve revizyonist ülkelerle ilişkileri sağlam bir biçimde sınıf kıstasları üzerinde yürütülmektedir. Bizim Amerikan emperyalistleri, Sovyet sosyal emperyalistleri ve faşist devletlerle diplomatik ilişkimiz yoktur ve hiç bir zaman da olmayacaktır. Bizimkinden değişik toplumsal sisteme sahip diğer devletlerle eşitlik, devlet bağımsızlığına karşılıklı saygı, karşılıklı işlere karışmama ve karşılıklı çıkar temelinde ilişkiler geliştirmeye hazırız» demektedir. (Arnavutluk korkusuzca ve sağlam adımlarla ilerliyor s. 11)

Biz sosyalist bir devletin; değişik toplumsal sisteme sahip tüm devletlerle, Enver Hoca'nın saydığı, barış içinde bir arada yaşama ilkeleri temelinde ilişkiler kurabileceği görüşündeyiz. Sosyalist bir devletin sosyalist olmayan bir devletle ilişki kurma meselesinin her somut durumda, somut olarak ele alınmasının doğru olacağı görüşündeyiz. Bugünkü dönemde, ASHC'nin ABD emperyalizmi ve Sov-

yet sosyal emperyalizmi ile ilişki kurması, taktik bir sorun olarak ele alınırsa, görüşümüzce doğru olabilir. Fakat bu bir ilke meselesi haline getirilirse, yanlış olur. Çünkü o zaman bu devletlerle, diğer emperyalist büyük güçler arasında bir nitelik farkı olduğu anlayışı kaçınılmaz olarak gelişir.

Faşist devletlerle ilişki kurmama meselesi de, görüşümüzce önemli bir sorundur. Birincisi, böyle bir meseleyi ilke haline getirmek yanlıştır. Çünkü sosyalist bir devlet gerektiğinde, faşist bir devletle de diplomatik ilişki kurabilir. Mesela, Sosyalist Sovyetler Birliği'nin, Hitler Almanyası ile diplomatik ilişkileri vardı.

Diğer yandan böyle bir anlayışı ilke haline getirmek, bütün emperyalistlerin siyasi eğiliminde faşizm olduğunu da göz ardı etmeyi beraberinde de getirebilir. Bir başka mesele «Faşist» devletlerin tanımı meselesidir. ASHC, faşist devletlerle ilişki kurmadığını, bunu reddettiğini söylemektedir. Ama, mesela faşist Türk Devleti ile ilişkisi vardır.

Biz, faşist devletlerden yalnızca «Şili» gibi binlerce insanın stadyomlara tıkıldığı bir devlet biçimi anlaşılmasını doğru bulmuyoruz. Faşizm, her toplumun kendine özgü yapısı gereği; şekilde ve uygulamada farklılıklar göstermektedir.

ASHC'nin «Faşist devletlerle ilişki kurmayız» şeklinde bir ilke getirmesi ASHC'nin diplomatik ilişkide bulunduğu devletlerin tümünün 'Demokrat' olduğu izlenimini yaratmaktadır, ki bunun yanlışlığı Türkiye somutunda açıkça ortadadır. Biz ASHC'nin bugünkü dönemde Türkiye Cumhuriyeti ile diplomatik ilişkileri geliştirmesine karşı değil, bundan yanayız. Karşı olduğumuz, bir takım taktik sorunların genelleştirilmesi, ilke haline getirilmesidir.

Son dönemde bizi rahatsız eden bir başka sorun da, Arnavutluklu yoldaşların şehirlerin kırlardan kuşatılması ve kurtarılması tezine getirdikleri eleştiridir. Arnavutlukta, 2-4 Ekim tarihleri arasında yapılan 'Bilimsel Konferans'ta «Şehirlerin kırlardan kuşatılması tezi, Devrimde proletaryanın öncü rolünü reddettiği,

devrimi kesin zafere ulaştıracak öncüsüz bıraktığı» noktalardan eleştirilmektedir.

Bilindiği gibi gerek Çin Devrimi, gerekse bizzat Arnavutluk Devrimi önce şehirlerde başlamış ve fakat ülkenin sosyo ekonomik yapısı gereği, köylülük devrim ordusunun esas insan kaynağını teşkil ettiğinden ve feodalizmin tasfiyesi devrimin önündeki ilk hedeflerden olduğundan, karşı-devrim, kırlarda, şehirlerde olduğundan daha güçsüz olduğundan kırlara kaymış, kırlarda kurtarılmış bölgeler oluşturulmuş, sonunda düşman bir kaç şehirde sıkıştırılmış, şehirler kırlardan kuşatılarak kurtarılmıştır. Fakat şehirlerin kırlardan kuşatılarak kurtarılması, ne Çin Devriminin ne de Arnavutluk devriminde, işçi sınıfının öncü rolünün inkarı anlamına gelmemiştir. İşçi sınıfı her iki devrimi de öncü örgütü olan Komünist Partisi aracılığı ile önderlik etmiştir.

Bugün Çin'li revizyonistler, işçi sınıfının öncü rolünü inkar etmektedir. Onlar emperyalist burjuvazinin bir bölümüne, komprador patronlara ve toprak ağalarına devrimci-ilerici yaftası asmaktadır. Lin Biao revizyonisti ise Çin devriminin pratiğini mekanik bir biçimde genelleştirerek; dünya çapında devrimin de, kırlardan şehirlerin kuşatılması şeklinde gelişeceği tezini ortaya atmıştı. Bu tez kapitalist ülkelerdeki proletaryayı pasif bir bekleme durumuna iten, değişik devrimci süreçler arasındaki karşılıklı bağı kavramayan anti-marksist bir tezdi. Bu konularda Çin'li revizyonistlere geliştirilen eleştiri doğru ve haklı bir eleştiridir. Ancak bu eleştiri getirilirken, şehirlerin kırlardan kuşatılarak kurtarılması stratejisinin, proletaryanın öncülüğünü reddetmek demek olduğunu savunmak görüşümüzce yanlıştır. Proletaryanın öncülüğü meselesi coğrafi bir sorun değil, ideolojik, politik, örgütsel bir sorundur. Ve Proletaryanın partisi aracılığı ile gerçekleştirilir. Proletarya partisi her ülkede kendine, ülkenin sosyo-ekonomik yapısına uygun bir devrim yolu, bir strateji seçecektir. Çin devrimi ve Arnavutluk devrimi, bu ülkelerdeki komünistlerin Marksizm-Leninizmin ilkelerini, ülkelerinin somut gerçeklikleri ile ustaca kaynaştırabildiği için zafere ulaşmış-

tır. Şehirlerin kırlardan kuşatılarak kurtarılması stratejisi, devrimin, kırlarda üs alanları kurularak adım adım geliştirilmesi yani Halk Savaşı stratejisi görüşümüze göre Leninist devrim stratejisine yapılmış en önemli katkılarından biridir. Biz Türkiyeli Marksist-Leninistler de, ülkemizin sosyo ekonomik yapısı gereği, ülkemizde devrimin kırlardan şehirlere doğru gelişeceği görüşünü savunuyoruz. Bu bizim için kesinlikle işçi sınıfının öncü rolünün inkarı anlamına gelmiyor. Tam tersine biz, işçi sınıfının öncülüğünü her türden oportünistlere karşı savunuyoruz. Şehirlerin kırlardan kuşatılarak kurtarılması stratejisini savunmak, pratikte kırlardaki çalışmaya ağırlık verilmesi, kırlarda gerilla savaşını başlatabilmek için hazırlıklara ağırlık verilmesi anlamına geliyor. Biz işçi sınıfının öncülüğünün, şehirlerin öncülüğü şeklindeki bir yorumuna katılmıyor, bunu yanlış buluyoruz.

Ülkemizde kendine Marksist-Leninist diyen, ama ülkemizin sosyo ekonomik yapısını doğru değerlendiremeyen bir dizi oportünist, halk savaşı stratejisi konusunda açık tavır takınmamakta, bulanık suda balık avlamayı tercih etmektedir. Bunlar, şimdi Arnavutluklu yoldaşların 'Şehirlerin kırlardan kuşatılması stratejisini eleştirmeleri üzerine daha da zor duruma düşmüşlerdir. Bunlardan Halkın Kurtuluşu oportünistlerinin durumu ibret vericidir. Bunlar bir yandan kadro ve sempatizanlarını elde tutmak için 'Halk Savaşı'nı reddetmediklerini söylüyorlar, diğer yandan ise, şehirlerin kırlardan kuşatılması stratejisinin yanlış olduğunu söylüyorlar. Aynı tavrı Mao Zedung konusunda da takmıyorlar. Düne kadar en ateşli Mao Zedung taraftarı olan HK, HY, HB oportünistleri, şimdi bir yandan Mao Zedung'u dil ucuyla savunur görünürken; diğer yandan Mao Zedung'u, Teng Hsiao-Ping, Hua Guo-Feng gibi revizyonistlerle aynı gören değerlendirmeler yapıyorlar.

Biz Marksist-Leninistler her konuda olduğu gibi, Mao Zedung konusunda da çok yönlü araştırmaya dayanan bir değerlendirmeden yanayız. Biz, Mao'nun hatalarının veya hata olarak görülen görüşlerinin alt alta dizilip,

«revizyonisttir» sonucunu çıkartma şeklinde bir değerlendirme yapma metodunu doğru bulmuyoruz. Mao Zedung'un Marksist-Leninist eserinin her türlü revizyonist-oportunist saldırıya karşı korunmasından, savunulmasından yanayız. Biz her konuda olduğu gibi, Mao Zedung konusunda da, Mao'nun yanlışlarının değil, M-List görüşlerinin savunulmasından yanayız. Yanlışlar tespit edilip, bunların kökleri ortaya çıkartılmalı ve kökten bir eleştiri, özeleştirisi ile bu yanlışların etkileri silinmeye çalışılmalıdır. Doğru metod görüşümüzce budur.

Görüşümüze göre, her ML parti ve hareket kendi çizgisinde ve hatalarından öncelikle kendi sorumludur. Ve bu sorumluluğunun bilincinde hareket etmelidir. Bu yüzden biz, hangi otoriteden gelirse gelsin, her görüşün ve tezin Marksizm-Leninizmin kahtarında tartılmasından eleştirici bir gözle ele alınmasından, tartışarak eleştirerek özümlemesinden yanayız. Bugün, bizim ASHC ve AEP'ye yaklaşımımız da böyledir. Biz oportünistlerin yaptığı gi-

bi AEP'nin her görüşünün eleştirisi, tartışması kabulünü ve savunulmasını doğru bulmuyoruz. Böyle bir yaklaşımın dünya ML hareketine zarar getireceği anlayışındayız.

Bizim ASHC ve AEP ile militan dayanışmamız, ayrı görüşlerde olduğumuz konularda fikrimizi açıkça belirtmemizi engellemiyor. Bizce tek M-List tavrı budur.

Biz bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da bu yolda yürümeye devam edeceğiz. Oportünistlerin gürültüleri bizi rahatsız etmedi. Bundan böyle de etmeyecek. Bu konuda bize cesaret veren yüce Marksizm-Leninizm ideolojisi ve AEP'nin her dönemde Marksizm-Leninizmi savunma, hatalarını aşma konusunda takındığı tutarlı ve cesur tavrıdır.

- KAHROLSUN EMPERYALİZM - SOSYAL EMPERYALİZM VE HER TÜRDEN GERİCİLİK!
- YAŞASIN SOSYALİZMİN KALESİ ASHC!
- YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ!
- YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!

OKURLARIMIZA DUYURU!

Bu sayımızda Parti Bayrağının eleştirisine ara vermiş bulunuyoruz. Bu hem içinde bulunduğumuz ortam, hem yazıların çokluğu, hem de ülkemizde Proletarya Partisi Sorunu üzerine adli incelemenin devamı olan, 1926 Programının eleştirisinin PB'na da yönelik olması dolayısıyla olmuştur. Ancak gelecek sayımızda PB eleştirisi 3. bölüm olarak devam edecektir.

Yine bu sayımızda Emperyalist Savaşa Karşı Sınıf Bilinçli Proletarya'nın Tavrı incelememize de, dergimiz üzerine Faşist Sıkıyönetimin yasak kararı uygulaması dolayısıyla, İstanbul'da dizgiye vermiş olmamıza rağmen, faşist karardan sonra, dergimizin baskısını yaptığımız İzmir'de basım şartlarının yetersiz oluşundan dolayı ara vermek zorunda kaldık. Bu incelememiz de gelecek sayılarımızda devam edecektir.

Bellirteceğimiz üçüncü nokta da; yukarıda dolaylı olarak dokunduğumuz gibi; İzmir'de basım şartlarının yetersiz oluşu, beraberinde derginin maliyetinin İstanbul'dakinin yaklaşık iki katına mal olmasına sebep olmaktadır. Bu vesileyle dergimizin fiyatını 20 liraya çıkarmış bulunuyoruz. Okurlarımızın bunu anlayışla bilinçle karşılayacaklarını, dergilerin yaşaması için, gerek en geniş alanlarda dağıtımında, gerekse maddi yönden desteklenmesinde ellerinden gelen yardımı esirgemeyeceklerini umar, durumu okurlarımızın bilgisine sunarız.

LE-YA YAYINEVİ

BELGESEL YAYINLAR NO: 3

İki Lider İki Örnek!

İbrahim Kaypakkaya ve Doğu
Perincek'in Polis İfadeleri

ÇIKTI 25 LİRA

BELGESEL YAYINLAR NO: 4

Halk Düşmanlarının Gerçek Yüzünü İyi Tanıyalım!

Halil Berlitay'ın Doğu Perincek'e
Mektubu ve Polis İfadeleri

ÇIKTI 15 LİRA

BELGESEL YAYINLAR NO: 5

TKP (ML) Özeleştirisi ve Tüzüğü AMLKP-TPK (ML) Ortak Açıklaması

ÇIKTI 15 LİRA

Genel Dağıtım : Ülke Dağıtım, Çağaloğlu Meydanı,
Bey Hanı No: 29/31, Kat: 4/503, İSTANBUL

ÜLKE YAYINCILIK

BİLİMSEL ESERLER DİZİSİ : 2

J. V. STALİN
Büyük Ekim
Devrimine Doğru

* Rus Komünistlerinin Taktikleri
ve Görevleri

* Üçüncü Cilt

YAKINDA ÇIKIYOR!

Genel Dağıtım : Ülke Dağıtım Cağaloğlu

Meydanı, Beyhan, No: 29/31, Kat: 4/303 - İstanbul

20 TL